

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

J. M. 206.

2 Fe

G. Hoet. del.

P. Koster. fecit.

DAVIDS PSALMEN

EN

ANDERE LOFZANGEN

Volgens de gebruikelijke Zang-maten
in Rijm gestelt

DOOR

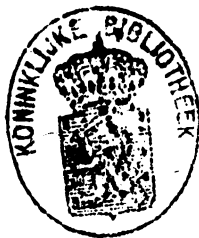
DIRK SMOUT.

Te U T R E C H T,
By JAKOB van POOLSUM, Boekver-
koper over het Stadhuis. 1710.

OP HET
TYTEL-PLAATJE

Hier bukt de Koning David neer
Voor d'Arke van den Opperheer,
Als voor den Voetbank zyner voeten:
Om in gelove hem t' ontmoeten,
Wiens komst, en werk, en heerlijkheid
Hy door zyn' Psalmen heeft verbreed.
Terwijl des hemels Heyerscharen
Met zyne harp naar bove varen,
Op dat ze sla den zelve toon
Voor Vorst Messias eigen troon:
Daar d'Eng'len aan zyn harp-gezangen
Als met hunp' oren blyven hangen.

A A N
D'EDELE WELGEBORE
JONKVROUWE
AGNES KRIEX.

ED WELG. JONKV.

Gelijk alle de boeken, die God onder de Huisboudinge des Ouden Testaments door dan dienst zijner H. Mannen heeft laten beschrijven, op het allerhoogste nuttig en noodzaaklijk zijn geweest voor dien tijd, het noch zijn, en blyven zullen tot het einde toe, om de Kerk door het middel dezer troostrijke Schriften in de lijdzaamheid en hope des ewigen levens te grondvesten en op te bouwen: also kan niemand betwisten, dat inzonderheid het Boek der Psalmen tot dit heerlijk einde geschikt en dienstig is; gemerkt, byna alles, wat in den gehelen Bijbel beschreven staat; daar in bygebragt en verhandelt word, zo wel de Geschiedenissen van dien ouden dag, als de Voorzeggingen van deze en latere tijden: waarom die ook zomenigwerf van onzen Here Jesus Christus aangetrokken en op zich toegepuft zijn; gelijk mede zijne Apostelen hem in zo vele plaatzen daar in zijn gevolgt.

* 2

Dis

Dit is de enige rede, dat de Christen-Kerk deze Psalmen, die eigenlijk tot den Godsdienst der Joden geschikt waren, overgenomen, en na tijds gelegenbeden gebruikt heeft; te meer, omdat in de zelve een rijken schat van allerlye stoffen, tot leringe, vermaninge, vertroostinge en allenthalvige volmakinge, gevonden word; welke, door de onseilbare ingevinge van den H. Geest voortgebracht, de Kerke van latere tijden geen minder, maar mogelijk meerder stichtinge toebrengen, dan de eerste; voor zo veel die de vervullingge van zo vele zaken daar in gewaar word, welke de gelovigen van dien tijd als door een donkere splete moesten beschouwen. Hier moet het alleen t'huis gebracht worden, dat onze Hervormde Kerken zich byna eenparig van deze Heilige Gezangen, zo in den openbaren als byzonderen Godsdienst bedient hebben: en dat die van ons Nederland al in den jare 1586. in de Synode van 's Gravenhage dit besluit genomen heeft, om de zelve, met uitsluitinge van alle andere, in den plechtelijken dienst te gebruiken.

Dit vastgesteld, zal niemant in twiifel konnen trekken, of men moeste allen vlijt aanwenden, om deze Psalmen op het allerkrachtigste en keurigste over te brengen, 't zy in rijm of onrijm, om met stichtinge tot dit oogwit te konnen dienen, en de woorden van den H. Geest in haren eigen zin te mogen lezen en opzingen. Immers dit is het, dat zo vele Mannen bewogen heeft, om hier aan hunnen tijd en arbeid te koste te leggen; de een nochtans gelukkiger dan de andere: doch alle, in zekeren opzichte, te vergeefs: vermits de oude, hoewel armhartig en byna onleesbaar, reeds in het bezit zijnde, zo gemaklijk niet daar uit gezet noch verwisselt konnen worden.

Dat

Dat ik ED. WELG. JONKV. mede aan dit werk geraakt ben, is meer toevallig dan met enig opzet geschied, alzo de berijming van den 48sten Psalm, en zommige ledige uren, die my ter plaatze, alwaar een gedeelte van mijn beroep legt, mogen gebeuren, my hier toe de aanleidinge gegeven hebben. Want schoon ik voor lange jaren gewenscht en zeer nodig geacht hebbe, dat eens, door een hoog gezag, dit stuk aanbevolen wierd aan de zulke, die wegens geleerdheid en kennisse der dichtkunde hier toe de allerbequaamste waren, ben ik nochtans zo vermetel niet, dat ik zoude durven denken, dat mijne zwakke schouderen dien last konden dragen. Ik hebbe alleen, volgens de vrijheid, die andere zich aangematigt hebben, een preuwe willen nemen, wat ik vermogte in dezen; ten blijke, dat, indien ik iets voortbragte, 't welk'er naar geleek, andere dit werk volmaakter zouden kunnen uitvoeren.

Hierom hebbe ik niemants Goedkeuring noch Getuigschrift gevordert; maar het overgelaten aan het oordeel van elk, die het schatten kan naar by het waardig bevind. Dat ik my van eens anders arbeid niet bedient hebbe, kan by de stukken blijken: als mede, dat ik getracht hebbe my dichte aan de woorden onzer Overzettinge te houden, en te verre gezochte toepassingen te mijden, zo wel als enen hoogdravenden stijl en Poëtische vindingen.

Ik zoude mijn oogwit bereikt hebben, indien ik nevens andere tot een spoor verstrekken konde, om de voltoying van zo nuttigen gedeelte des Godsdienstes eenmaal ten gewensten einde gebragt te zien.

Maar terwijl het byna een wet geworden is, dat men dit slag van dingen aan iemant, als ware het ter bescherminge, opdrage, kome ik, om verscheidene redenen, dit werkje U ED. WELG. aanbieden

O P D R A G T:

den; als die zich wel meermalen enige mijner gedichten hebt laten welgevallen, en my altijd ontfangen met zo vele bewijzen van genegenheid, die my vast in de geheugenisse blyven zullen. Daar by komt, dat de stoffe zelve U bekent en gemeenzaam is, als waar mede gy uwen geest zo vele jaren gequeekt hebt, en noch dagelijks onderhoud. Weshalven ik verwachtte, dat het U ED. WELG. niet onaangenaam zal voorkomen, maar zo gunstig zult aannemen, als 't bertelijk en eerbiedig van my aan U opgedragen word.

De Here, die U van uwe eerste jeugd aan met zo vele schone en rijke gaven des lichaams en des gemoeds voorzien heeft, beware U noch lange jaren in enen goeden welstand. Hy vermindere, en bevryde U van alle die moeyelijke toevallen, welke den aanwafsch der jaren in het menschelijke leven zo vaak verzellen: en voere U op het einde uwer loopbane; na ene volstandige verwachtinge der hope, tot het volstreckte genot zijner heerlijkheid; om Gode in de vergadering der hemelingen zijne ewige en onuitsprekelijke Lofzangen toe te galmen. 't Welke van herten wenscht en bid.

EDELE WELG, JONKV.

U ED. WELG. onderdanige en
verplichte dienaar

D. S M O U T.

D A-

DAVIDS PSALMEN.

PSALM I.

1. el zalig is die man, die in den raad
Der goddelozen nimmer treed, noch
staat
Op zondaars wegen, ook niet is ge-
zeten

In 't spot-gestoelt; maar die verlangt te weten
Des Heren Wet, op dat hy die betracht',
En vlytig overdenke dag en nacht.

2. Want hy zal zijn gelijk een groene boom,
Zeer vet geplant aan enen waterstroom,
Die op zijn rechte tijd zijn vrucht komt geven;
Wiens blad noyt af en valt. Die zo zal leven,
Zal zeer voorspoedig zijn in 't geen hy doet,
En altoos vreugd' ervaren in 't-gemoed.

3. Doch met een godloos' is 'tzo niet gestelt,
Dien d'Oofte wind verdrijft als kaf van 't veld:
Dies hy niet zal bestaan in Gods gerichte,
Maar beven voor zijn heilig aangezichte

A

Gelijk

P S A L M I.

Gelijk de zondaar zelfs aldaar verftomt,
Alwaar 't rechtvaardig volk te zame komt.

4. Geen wonder, want de Heer den wandel kent
Des vromen mans, die zich aan hem gewent:
Hy geeft naukeurig acht op zijne wegen,
En volgt hem achterna met rijken zegen.
Daar al 't bedrijf van dat godloos geflacht',
Met hen vergaat, en noyt meer word gedacht.

P S A L M II.

1. **H**oe woed het Heidens-rot, met onbescheid?
Waarom bedenken all' de volken zaken,
Die anders niet en zijn dan ydelheid?
De Koningen der aard' zich op gaan maken,
De Vorsten insgelijks hen zaam verbinden,
Om aan te vallen, naar hun vloekverband,
Op God den Here zelfs, en kans te vinden,
Dat zijn Gezalfde mée geraak' van kant.

2. Zy zeggen onbeschaamt en veel te stout,
Laat ons verscheuren gaan de sterke banden,
Daar mée men ons zo dicht geknevelt houd,
En werpen van ons af, met eigen handen,
De touwen en hun jok, niet om te dragen.
Maar hy, die boven in 'den Hemel woont,
Zal lachen; ja de Heer zal 't een der dagen
Bespotten al wie hem versmaad en hoont.

3. Dan zal hy spreken in zijn' toorn, zeer groot;
En in zijn' grimmigheid die vloekverwanten
Verschrikken, om dat zy zo stout en snood,
Zich tegens zijnen raad en wil aankanten.
Ik, zal hy zeggen, ben 't die mijnen Koning
Gezalft hebb' over dit mijn Zion schoon,

De

P S A L M II.

**Den berg der Heiligheid, mijn stad en woning,
Daar ik gezeten ben op mijnen troon.**

P A U S E.

**4. Ik zal dan, op mijn beurt, van Gods besluit
Den inhoud, zo die legt, aan elk doen horen:**

Jehovah heeft zich dus tot my gëuit :

Gy zijt mijn Zoon, heden van my geboren.

Eischt nu van my alleen, en 'k zal u geven

De Heid'nen tot uw' erffenis en deel,

Ook d'einden dezer aard', en die dan leven,

Ten eigendom en uw bezit geheel.

5. Gy zult ze door uw magt te pletter slaan,

En met een yz'ren staf in stukken breken,

Gelijk een aarden vat. wie zoud bestaan?

Hierom, o Koningen! laat ik doch spreken :

Wilt u verstandig in uw' handel dragen,

Ontfangt des Heren tucht, tot uw behoud':

O Richters hier op aard', in deze dagen,

Op dat het u niet al te laat berouwt.

6. Dient dan den Here met een heil'ge vrees,

Om dat hy 't waardig is, en zeer te duchten :

Verheugt u over 't geen hy u bewees

Met beving; want zijn wraak is niet t'ontvluchten.

Kust zijnen Zoon, dien hy u heeft gezonden,

Op dat zijn toren niet ontstek' in 't Land;

En gy op uwen weg niet word' verslonden,

Wanneer zijn gramfchap slechts een weinig brand.

7. Maar welgelukkig zijn de menschen all',

Die hier volstandig op den Heer betrouwen :

Want wie hem in geloof verwachten zal,

Zal eens tot zaligheid dien Zoon aanschouwen.

4 P S A L M III.

P S A L M III.

Hoe magtig is, o Heer!
 Mijn vyand in 't geweer?
 Veelvuldig in getalen
 Zy tans zijn opgestaan,
 Om op my los te gaan,
 En my tot stof te malen.
 Ja, vele zeggen stout;
 Wat is 't dat hy betrouwt?
 Hy weet geen heil te vinden
 Voor zijne ziel by God:
 Dus ieder met my spot,
 En zoekt my te verflinden.

2. Doch gy, Heer! zijt mijn schild,
 Die my beschermen wilt:
 Mijn eer, mijn rots, mijn leven!
 U komt voor eeuwig lof,
 Dat gy mijn hoofd uit 't stof
 Hebt weder opgeheven.
 Ik riep met luider stem
 Tot God, en smeekte hem
 Door krachtige gebeden.
 De Heer verhoord' my dan,
 En zond my hulpe van
 Zijn' berg der Heiligheden.

3. Ik lag geheel ter neer,
 En kon byna niet meer;
 Ik was in slaap gezegen.
 Doch ik ontwaakte bly,
 God ondersteunde my
 Op alle mijne wegen.
 Hy is mijn hulp geweest,

Dies

P S A L M III.

Dies ben ik niet bevreesd,
Zelfs voor tien duizend Joden,
Die my van alle kant'
Omringen in dit land,
Om zo mijn ziel te doden.

4 Sta dan, o Heer! doch op,
Verbreek mijn's vyands kop,
En red my uit zijn' handen.
Want gy hebt, t'aller stond,
Der goddelozen mond
Verbroken, en hunn' tanden.
Mijn Heil is by mijn' God,
Mijn erfdeel en mijn lot!
Gy doet uw' zegen dalen
Op ons uw volk, o Heer!
Dien gy zend rijk'lijk neer
Uit d'opperst' uwer zalen.

P S A L M IV.

Wil my wanneer ik roep verhoren,
O God mijner gerechtigheid!
Gelijk gy meermaal van te voren
Te mywarts hebt geneigt uw' oren,
En my, in den benauden tijd,
Een ruimt' en uitkomst hebt gegeven.
Verhoor genadig dan mijn bée.
Hoe lange zult gy, mannen! leven,
Mijn' eer zo schandig tegenstreven,
Door ydelheid en leugen mée?

2. Verstaat en weet doch, dat de Here
Zich zelve enen Gunstgenoot
Heeft afgezondert, t'zijner ere.
Wanneer ik my dan tot hem kere,

P S A L M IV.

Zal hy my horen tot ter dood,
 Weest vry beroert, en wilt u wachten
 Van zondigen, want God het merkt,
 Spreekt in uw hert met uw' gedachten,
 Of op uw leger in de nachten,
 En zwijgt, in alles wat hy werkt.

3. Komt, offert dan uw' offerhanden
 Van dank en van gerechtigheid:
 Door hem, die, door zijn' liefdebanden,
 Zich voor uw' zonden ging verpanden.
 Vertrouwt en wacht zijn' zaligheid.
 Zeer vele zijn'er die hier vragen,
 Wie zal aan ons doen zien het goed?
 Maar gy, o Heer! na deze plagen,
 Verheft', naar uw vry welbehagen,
 Het licht uw's aanschijns in 't gemoed,

4 Gy hebt reeds in mijn hert gegeven
 Veel groter blijdschap en meer vreugd,
 Dan deze mannen, die, verheven,
 In overvloed van koren leven,
 En meest zijn door den most verheugt.
 Ik zal my dan in volle vrede
 Ter nederleggen; en met lust
 Gaan slapen op mijn legerstede:
 Want gy, o Heer! zult m' op mijn bede
 Doen zeker wonen en gerust.

P S A L M V.

Wil doch, o Heer! mijn red'nen horen,
 Die ik uitboezem' in mijn smart;
 En d'overdenking van mijn hert'
 Verstaan, gelijk gy kond alvorez
 Die zijn geboren,
 2. Merk

2. Merk op de stemme mijner klagte,
 Mijn God, mijn Koning en mijn licht!
 Terwijl ik mijn' gebeden richt'
 Tot u, wiens hulp ik steeds verwachtte,
 By dag' en nachte.

3. Gy zult al in den vroegen morgen
 Verhoren, Here! mijn gebed.
 Ik zal my 's ochtents tot uw wet
 Begeven, en mijn wacht bezorgen:
 Blijf gy mijn borge!

4. Want gy en zijt geen God en Here,
 Die lust aan goddeloosheid heeft,
 Noch over 't quaad uw schynzel geeft.
 Geen booswicht zal by u verkeren,
 Maar moet verteren.

5. De dwazen, die op u niet merken,
 En zullen voor u niet bestaan;
 Maar voor uw' ogen all' vergaan.
 Gy haat ze doch die 't onrecht werken,
 Zich daar in sterken.

P A U S E.

6. Gy zult ook die hier leugens spreken
 Verdoen; van hem die dorst naar bloed,
 En vuil bedrog in 't herte voed,
 Hebt gy een grouw'l, en wilt u wreken,
 Zo 't is gebleken.

7. Maar ik zal, door uw' goedigheden,
 Die groot zijn, in uw' Tempel staan,
 En my eerbiedig buigen gaan
 Naar uw paleis der heiligheden,
 Met dank-gebeden.

A 4

8. Wil

8. Wil dan, o Here! my geleiden
 In alle recht, dat gy gebied,
 Om 's vyands wil, die my verspied;
 En uwen weg, om noyt te scheiden,
 Voor my bereiden.
9. Want hunne mond is niet bedwongen
 Door 't recht, maar in hun binnenst' schuilt
 Verderf: hun keel is gansch vervuult
 Gelijk een graf, eerst opgedrongen,
 'T zijn vleyarts tongen.
10. Verklaar ze schuldig, wil ze laten
 Vervallen van hun raad-besluit;
 En drijf z' om hunne zonden uit:
 Want zy, weerspannig en verwaten,
 Uw' wetten haten.
11. Maar geef, dat altijd vrolijk zingen
 Zy, die g' op u betrouwen doet;
 Om dat gy z' overdekt met goed:
 En laat z' in u van vreugd' opspringen,
 Als hemelingen.
12. Gy zult doch Heer uw Heil verwekken
 Den vromen, ten genaden-loon;
 En door uw gunst, gelyk een kroon,
 Zijn hoofd met een rondas bedekken,
 Zijn schild verstrekken.

P S A L M VI.

Straf my doch niet, o Here!
 My zondaar, zwak en tere,
 In uwe toornigheid.

Wil

P S A L M VI.

9

Wil my ook niet kastiĳden,
Die heb verdient te liĳden,
In uwe grimmigheid.

2. Wil my genadig wezen,
En van mijn quaal genezen,
Want ik ben gansch verzwakt.
Mijn' leden staan en lillen,
Ik kan ze niet weer stillen;
Mijn' beend'ren zijn geknakt.

3. Mijn ziel, door deze plagen,
Zeer moed' en mat van klagen,
Is heel verschrikt, vol pijn.
Doch gy, o God! genadig,
Langmoedig en weldadig,
Hoe lange zal 't noch zijn?

4. Ach! dat gy wederkeerde,
En my uw gunst vereerde:
Red doch mijn ziel, die lijd.
Verlos my van de zonden,
Daar mée ik leg gebonden,
In dezen bangen strijd.

5. Want die ten grave dalen
En kunnen niet verhalen,
O Heer! uw eer en lof.
Zal iemand, met den monde,
Uw' groten naam verkonden,
Die zwygen moet in 't stof?

6. Ik ben reeds moed' van zuchten,
En kan het niet ontvluchten:
Ik doe den ganschen nacht
Mijn bed in tranen zwemmen,

A 5

Die

P S A L M VI.

Die my het hert beklemmen,
Zo dat het schier verfinacht.

7. 'T verdriet doorknaagt mijn' ogen,
En zal haar' vochten drogen;
Het maakt my oud en blind:
Van wegen mijn' partyen,
Die zich zo zeer verblyên,
Dat ik my dus bevind'.

8. Hierom wilt van my wijken,
En schaamroot henen strijken,
Gy, die het onrecht werkt:
Want God heeft al mijn wenen,
Mijn zuchten en mijn stenen,
Gehoort en opgemerkt.

9. Mijn' angstige gebeden,
Daar in ik heb beleden
Mijn' zonden, veel te groot,
Verhoord' de Heet der Heren:
Hy zal zich wyders keren
Tot my, in mijnen nood.

10. Dan zullen zich haast schamen
Mijn' vyanden te zamen,
Verbaast en vol van schrik;
En verr' te rugge deinzen,
Als schaamrode geveinsden,
In enen ogenblik.

P S A L M VII.

Myn God! op u rust mijn betrouwen,
Wil my, Heer! in uw gunst aanschouwen,
Verlos en red my uit 't geweld

Van

Van mijn' vervolgers, zeer gestelt
 in mijne ziele weg te roven,
 en dus mijn leven uit te doven,
 Gelijk een leeuw, die 't al verscheurt;
 Om dat men geen verloszer speurt.

• Heb ik, Heer! oyt dat stuk bedreven,
 het geen zy my ten laste geven?
 Heb ik dat onrecht oyt begaan?
 Of, die met my in vriendschap staan,
 Hun weldoen met het quaad' vergolden?
 Gelijk ik word van hun gescholden.
 Heb ik niet zelve dien bevryd,
 Die, zonder oorzaak, my bestryd?

3. Zo mag mijn vyand my vervolgen
 En achterhalen; ja verbolgen
 Vertreden, zelfs mijn' naam en eer,
 Sta op in uwen toorn, o Heer!
 Wil u verheffen, en ontwaken
 Tot my, en redden mijne zaken;
 Want mijn' benauwers zijn verwoed;
 Doch gy 't gerichte houden doet.

4. Dan zullen de verzamelingen
 Der volken uwen troon omringen,
 Ei! keer doch weder, en betoon,
 Dat gy om hoge hebt uw' troon.
 De Heer zal alle volken richten:
 Richt my, o Heer! naar 't juist gewigte,
 Van mijne zuivr' oprechtigheid;
 Gelijk die in mijn ziele leid,

5. Laat doch eens kunne boosheid komen
 Ten end'; bevestig alle vromen:
 Rechtvaardig God! gy, die beproeft

Zelfe

Zelfs hert en nier, dat gy ontschroeft.
 Mijn schild, om my voor 't quaad te dekken,
 Is by mijn' God. Hy wil verftrekken
 Hen, die oprecht van herte zijn,
 Een helper uit hunn' druk en pijn.

P A U S E.

6. God zal rechtvaardig 't vonnis ftrijken:
 Zijn gramschap alle dag' doen blijken.
 Als zich een godloos niet bekeert,
 Dan zal hy wetten 't fnedig zwaard,
 En zien hem daar med' onder d' ogen.
 Hy heeft gespannen zijne bogen,
 En die reeds, voor hem toebereid,
 Op zijnen vyand aangeleit.

7. Want God heeft zijne wapentuigen,
 Die doodlijk zijn, om hem te buigert
 Naar zijnen wil, gereed gemaakt;
 Om den vervolger, die daar blaakt
 In toorne, door zijn' pijl te vellen.
 Terwijl m' hem ziet van 't onrecht zwellen,
 Daar mée hy als in arbeid gaat,
 En moeite baart in overmaat.

8. Hy ging voor my een kuil uitdelven;
 Doch 't graf was voor hem eigen zelve.
 Vermits hy in die groeve raakt',
 Die hy voor and'ren had gemaakt.
 Dus zal zijn' moeite wederkeren
 Op zijnen kop, en hem verteren:
 Ook al 't geweld, aan my betoont:
 Gelijk het quaad zijn' meester loont.

9. Doch ik zal steeds den Here loven
 Naar zijn' gerechtigheid, van boven:
 En Psalmen zingen t' zijner eer',
 Als mijnen Allerhoogsten Heer.

P S A L M

P S A L M VIII.

O Heer ! o onze Heer ! hoe hoog van waarde,
 En heerlijk is uw naam, op 't rond der aarde ?
 Die gy gestelt hebt uwe majesteit,
 Daar boven in des Hemels heerlijkheid.

2. Gy hebt zelfs uit den mond der zuigelingen
 En kinderen uw sterkt' en lof doen dringen,
 En wel gegrondvest, om uw' weerparty
 Te temmen, dat hy stell' zijn wraak ter zy'.

3. Als ik den hemel, 't schoonst' van uw' gebouwen,
 Uw' ving'ren werk, met ernste ging beschouwen,
 De maan en sterren, die gy hebt bereid,
 Dan heb ik dikwils by my zelf gezeid :

4. Wat is de mensch dat gy hem wilt gedenken,
 En met zo veel gena' en heil beschenken ;
 En 's menschen Zoon, dat gy hem hier bezoekt ?
 Gelijk het eeuwig stond by u geboekt.

P A U S E.

5. Gy hebt wel, in het korte van zijn leven,
 Een weinig minder glants aan hem gegeven,
 Dan aan den Eng'len ; doch gy hebt veel meer
 Zijn hoofd gekroont met heerlijkheid en eer.

6. Gy doet hem heerschen over all' de werken
 Van uwe handen, dat het elk kan merken :
 Gy hebt ook alles, naar uw' vrye wet,
 Hier onder zijnen voet en magt gezet.

7. Het gansche vee des velds, als oszen, schapen,
 Op berg en dal geweid door herders knapen,
 Ook

P S A L M VIII.

14 Ook al 't gedierte van het woeste woud,
En wat zich op het aardrijk meer onthoud.

8. De vog'len, die in lucht en hemel vliegen,
De visschen, die de zeen al wem'lend' wiegen,
En wat'er overal in stromen zweet,
't Word alles onder zijn gebied getemt.

9. O Heer! o onze Heer! hoe groot van waarde
En heerlijk is uw naam op 't rond der aarde?
Waar henen iemant 't oge keert of wend,
Hy vind'er stof tot roem, doch nergens 't end.

P S A L M IX.

Ik zal den Here loven met
Mijn gansche hert, in myn gebed.
Ik zal, Heer! uwe wonderwerken
Vertellen, om die op te merken.

2. In u zal ik, geheel verheugt,
O Allerhoogst! in volle vreugd
En blijdschap mijner'ziel' opspringen,
En uwen name Psalmen zingen.

3. Om dat mijn vyand is gekeert,
Gevallen door het scherpe zweerd,
En zo vergaan: terwijl hy zwichte,
En vlood van voor uw aangezichte.

4. Want gy hebt voor mijn recht gestaan;
Mijn recht-zaak zelv' ook afgedaan:
Gy waart op uwen troon getreden,
O Richter der gerechtigheden!

5. Gy schold den Heiden, en zijn' waan;
En

En deed het godloos volk verslaan.
 Zijn' naam, die hem zoo zeer vermaarde,
 Hebt g'euwiglijk verdelgt van d'aarde.

P A U S E I.

6. O vyand! hebt gy nu volend
 't Verwoesten, daar gy 't al door schend?
 Hebt gy nu uitgeroeit de steden,
 En haar' gedachtenis vertreden?

7. Maar God zal tot in eeuwigheid
 Op zijnen troon, van hem bereid
 Tot zijn gerichte, zijn gezeten,
 Om elk zijn' straffen toe te meten.

8. Hy zelf zal, in gerechtigheid,
 De wereld richten, met bescheid;
 En over 't volk een oordeel strijken,
 Waar in rechtmatigheid zal blijken.

9. Dan zal de Heer zijn 't hoog vertrek
 Voor die gedrukt wierd op den nek,
 Een hoog vertrek voor hen die lijden,
 In 't midden der benaude tijden.

10. Maar die uw' naam, o Here! kent,
 Zal u vertrouwen in d' elend:
 Om dat gy nimmer hebt verlaten
 Hem, die u zoekt, en 't quaad wil laten.

P A U S E II.

11. Nu Psalmen zingt en vreugd betoont
 Den Here, die te Zion woont:
 Verkondigt, met veel dank beladen,
 Aan alle volken zijne daden.

12. Want hy bezoekt, en noyt gehengt
 Den man, die 's anders bloed hier plengt:
 Hy

Hy zal zijn's volks elende weten,
En nimmer hun geroep vergeten.

13. Zy my genadig, en zie aan
Mijn smert, door haters aangedaan:
Gy, die mijn ziele wilt verhogen,
En haar hebt uit de dood getogen.

14. Op dat ik uwen ganschen lof
Vertell' in Zions docht'ren hof;
En ik my in uw heil verblyde,
Op 't end van dezen jammertyde.

15. De Heid'nen zyn gezonken in
De groeve, die zy, naar hun zin,
Bereidden, zy zijn zelfs gevangen
In 't net, voor my ter schuil gehangen.

P A U S E III.

16. Zo wierd de Heer van stonden aan
Bekent, want hy heeft recht gedaan.
Godloze, die ons garens spanden,
Zijn zelfs verstrikt door eigen handen.

17. 't Godloze volk, altijd rebel,
Zal rugwaarts keren naar de hel:
All' heidenen, die God vergeten,
En hier van zijn verbond niet weten.

18. Want hy die tans nooddruftig lyd,
Zal niet vergeten zyn, altyd.
Noch ook voor ewig zyn' verwachting
Verloren zyn, en tot verachting.

19. Sta dan, o Heer! dog op, en laat
Geen mensch zich sterken in het quaad.
Den Heid'nen doe, naar ons verlangen,
Eens voor uw aanschyn recht ontfangen.

20. Jaag

20. Jaag hen, o Heer! de vrees eens aan;
 Op dat zy weten, en verstaan,
 at zy zijn menschen, klein van waarde,
 nietig stof en enkel aardé.

P S A L M X.

Hoe is't, dat gy, o Heer! van verre staat;
 En u verbergt in den benauden tijd?
 Hebt gy uw erfdeel dan geheel versmaad?
 't Godloos geslacht vervolgt in heten strijd,
 Vol trots, den vromen, die elendig lijd.
 Laat zy gegrepen zijn in hunn' aanslagen,
 Die z' hebben uitgedacht, om hem te plagen.

2. De goddeloze mensch beroemt zich zeer,
 Dat hy den wensch van zijne ziele heeft.
 Den gier'gaart zegent hy, en geeft hem eer.
 Hy tergt en lastert God, die ewig leeft.
 Gelijk hy met zijn neus om hoge streeft,
 Dus onderzoekt hy niets. All' zijn' gedachten
 Zijn, daar en is geen God, noch strafte wachten.
3. Zijn' wegen maken t' allen tijde smert.
 Uw' oordelen voor hem te hoge gaan;
 Hy stelt ze verr', en neemt ze niet ter hert'.
 Hy blaast op alle die hem tegenstaan,
 En spreekt aldus zich zelf hoogmoedig aan:
 Ik zal noyt wank'len, want van 't een' geslachte
 Tot 't and're zal by my geen quaad vernachten.
4. Zijn mond is vol van vloek, bedrog en list.
 Van onder zijne tong brengt hy niets voort,
 Dan ongerechtigheden, moeit' en twist.
 Hy zit in hinderlagen, aan een' oort

B

Die

Die zeer verborgen is, daar hy vermoort
d' Onschuldige: men vind ook in zijn' ogen
Voor d' arme geen genâ noch mededogen.

P A U S E.

5. Hy legt de lagen, daar ze niemand merkt,
Om den elendigen, gelijk een buit,
Te roven; 't geen hy ook zeer listig werkt,
Als hy hem krijgt in 't net, en daar besluit.
Hy loert, gelijk een leeuw, ten holen uit:
Want hy weet neer te duiken en te bukken,
Om hem, die ia zijn' klauwen valt, te drukken.

6. Noch zegt hy in zijn hert, en maakt zich vroed,
Dat God 't vergeten heeft, en zijn gezicht
Verborgen van het quaad, dat hy hier doet:
Dat hy het nimmer stellen zal in 't licht,
Noch hem doen komen voor zijn streng gericht.
Sta op, o Here God! hef op uw' handen;
Vergeet den armen niet, verbreek zijn' banden.

7. Wat is 't? dat een godloze lastert God,
En in zijn herte zegt, gy zoekt het niet.
't Is of hy n in 't aangezicht bespoot;
Daar gy de moeite' aanichout, en
Op dat men 't in uw' hande
Want gy zijt doch de toe
En over wezen zult g'

8. Verbreek der
En zoek de
Tot dat
En gy
De H
Voor
De

1. Gy, Here! hebt den wensch, voor't meest,
 Van den zachtmoedigen in gunst verstaan.
 Gy zult zijn herte sterken, door uw' Geest.
 Uw ore zal opmerkend' gade slaan
 Den druk, die 't arme volk word aangedaan:
 Op dat gy recht deed den verlaten wezen,
 En niemant meer geweld bedryf' na dezen.

P S A L M XL.

Ik stel' op God den Heer mijn vast betrouwen.
 Hoe spreekt gy dan mijn ziel zo smaadtlijk aan?
 Zwerf als een veldhoen om, ga u onthouwen
 Op dat gebergt, daar uw' altaren staan.
 Want ziet den goddeloos, hy heeft gespannen
 Den boog, en zijnen pijl ter pees gedaan,
 Op dat hy heimlijk trof d' oprechte mannen.

2. Gewis men stoot om ver, en brengt om't leven;

Die fonda zijn van 't Vaderland.

Wat hebben rome doch bedreven?

Dat me ijk hen helpt van kant.

Heer s der heiligheden:

ly he nels hof zijn' troon geplant;

afche r den mensch, en merkt zijn'

[trèden.

hier zijn oprecht van herte:

sen; die 't geweld bemint,

y zal, tot zijner smerte,

op dat hy hem verflind;

uur, om't att' ontvonken.

form en wind

m ingeschonken.

t hoogst' rechtvaardig,

B 2 Hy

Die zeer verborgen is, daar hy vermoort
d' Onschuldige: men vind ook in zijn' ogen
Vodr d' arme geen genâ noch mededogen.

P A U S E.

5. Hy legt de lagen, daar ze niemand merkt,
Om den elendigen, gelijk een buit,
Te roven; 't geen hy ook zeer listig werkt,
Als hy hem krijgt in 't net, en daar besluit.
Hy loert, gelijk een leeuw, ten hollen uit:
Want hy weet neer te duiken en te bukken,
Om hem, die in zijn' klauwen valt, te drukken.
6. Noch zegt hy in zijn hert, en maakt zich vroed,
Dat God 't vergeten heeft, en zijn gezicht
Verborgen van het quaad, dat hy hier doet:
Dat hy het nimmer stellen zal in 't licht,
Noch hem doen komen voor zijn streng gericht.
Sta op, o Here God! hef op uw' handen;
Vergeet den armen niet, verbreek zijn' banden.
7. Wat is 't? dat een godloze lastert God,
En in zijn herte zegt, gy zoekt het niet.
't Is of hy u in 't aangezicht bespot;
Daar gy de moeit' aanschout, en 't zwaar verdriet,
Op dat men 't in uw' handen overliet.
Want gy zijt doch de toeyerlaat der armen,
En over wezen zult g' u steeds ontfarmen.
8. Verbreek den erm van dit godloos geslacht,
En zoek de boosheid t' huis, naar haar gewigt,
Tot dat zy samen zijn tot niet gebracht,
En gy ze niet meer vind voor uw gezicht.
De Heer, als Koning, heeft zijn' troon gesticht
Voor ewig en altoos. Dus zijn, met schande,
De heideneu vergaan uit zijnen lande.

Gy, Here! hebt den wensch, voor't meest,
 Van den zachtmoedigen in gunst verstaan.
 Gy zult zijn herte sterken, door uw' Geest.
 Uw ore zal opmerkend' gade slaan
 Den druk, die 't arme volk word aangedaan:
 Op dat gy recht deed den verlaten wezen,
 En niemant meer geweld bedryf' na dezen.

P S A L M XL.

Ik stel' op God den Heer mijn vast betrouwen.
 Hoe spreekt gy dan mijn ziel zo smaadhijk aan?
 Zwerf als een veldhoen om, ga u onthouwen
 Op dat gebergt, daar uw' altaren staan.
 Want ziet den goddeloos, hy heeft gespannen
 Den boog, en zijnen pijl ter pees gedaan,
 Op dat hy heimlijk trof d' oprechte mannen.

2. Gewis men stoot om ver, en brengt om't leven;
 Die fundamenten zijn van 't Vaderland.

Wat hebben deze vrome doch bedreven?

Dat men zo wredelijk hen helpt van kant:

De Heer is in 't paleis der heiligheden:

Hy heeft in 's Hemels hof zijn' troon geplant;
 En schouwt van daar den mensch, en merkt zijn'
 [tredeu.

3. Hy proeft ze die hier zijn oprecht van herte:

Maar den godlofen, die 't geweld bemint,

Haat zijne ziel: hy zal, tot zijner smerte,

Doen regenen, op dat hy hem verblind;

Strik-plagen, zwavel, vuur, om't alt' ontvonken.

Ook zal een vrezelijke storm en wind

Het deel des bekera zijn, hem ingeschonken.

4. Want onze Heer is op het hoogst' rechtvaardig;

B 2

Hy

Hy liefst tot aller tijd gerechtigheid.
 Zijn aangezicht, alleen te zoeken waardig,
 Aanschouwt hem, die oprecht zijn leven leid.

P S A L M XII.

Behoud, o Here! want de goedertieren
 Ontbreekt in dezen tijd; waar in 't getal
 Van die getrouwe, die uw huis verçieren
 Is onder 't menschedóm klein. o groot verval!

2. Zy doen doch anders niet dan valsheid spreken
 Met hunnen naasten, tot een ieders smert:
 Hunn' lippen vleyen; en veel boze streken
 Verschuilen binnen in hun dobbel hert.

3. De Here zal die valsche vleyarts lippen;
 En tong, die niet dan grote dingen roemt,
 Eens door zijn wraak-mes, als een scheer, afknippen:
 Terwijl ze beide zijn by hem gedoemt.

4. Zy, die daar spreken zulke stoute woorden;
 Wy houden d' overhand met onze tong:
 En onze lippen ons alleen behoorden;
 Wie is die Heer zo koen, dat hy ons dwong?

5. 'k Zal opstaan, zegt de Heer, en my ontfermen
 Om het verwoesten van d' elendeling,
 En der nooddruftigen, die tot my kerren:
 Ik zal behouden dien hy acht gering.

6. Des Heren redenen zijn reine reden,
 Zy zijn als zilver in een aarde schaal
 Geloutert, naar de wys' der zilversmeden,
 En van zijn glet gezuivert zevenmaal.

Gy zult ze Heer in uwe kracht bewaren,
 Hier in de tijd tot in der eeuwigheid,
 In hoeden hen in't midden der gevaren,
 Die door dit boos geslacht hen zijn bereid.

3. De goddelozen ziet men ommedraven,
 Wanneer zy mogen zien dien mensch verhoogt,
 Die 't snoodste was van alle hunne braven.
 Want dit is't grote wit, van hen beogt.

P S A L M XIII.

Hoe lange, Here! zult gy my
 Vergeten? my, die angstig ly'.
 Hoe lang zal ik uw hulpe miszen,
 En wilt gy dat, door duisterniszen,
 Uw aangezicht verborgen zy?

2. Hoe lang zal ik vergeefzen raad
 Beramen, in mijn ziele-staat,
 En droefheid zijn by dag' in't herte?
 Hoe lang zal over mijne smerte
 Verhoogt zijn die mijn welstand haat?

3. Aanschouw my, Heer! en my verhoor,
 Leen my, o God! uw gunstig oor.
 Verlicht mijn' duister' ogeleden,
 Geef dat ik in de dood niet trede,
 En dus ontslaap': behoed m'er voor.

4. Op dat mijn vyand niet en pocht',
 En zeyd', Ik heb hem overmocht:
 Noeh mijn partyen zich verblyden,
 Wanneer zy my, in deze tijden,
 Zelfs zagen wank'len ene tocht.

5. Maar ik laat mijn betrouwen staan
 Op uwe goedheid, nu voortaan.
 Uw heil zal 't hert tot vreugde dringen,
 En ik den Here Psalmen zingen,
 Om dat hy my heeft wel gedaan.

P S A L M XIV.

De dwaas zegt in zijn hert, en maakt zich vroed,
 Daar is geen God: en zy verderven 't schandig;
 Zy werken gruw'len uit, en zijn onbandig.
 Men vind'er nergens een, die waarlijk goed
 Op aarden doet.

2. De Heer heeft neergezien uit 's hemels locht
 Op Adams kinderen, die grote schare,
 Of iemand onder hen verstandig ware,
 En hy'er hier of daar een vinden mogt'
 Die God recht zocht.

3. Doch zy zijn afgeweken in 't gemeen'
 En stinkende geworden alle t'zame:
 Daar is zelfs niemand meer, o schand en blame!
 Die 't goede doet, 't welk God gebied, o neen!
 Zelfs niet tot een.

4. Zijn zy dan alle zo geheel ontbloot
 Van kennis? zy, die d'ongerechtheid werken;
 En God niet roepen aan, noch op hem merken,
 Dat zy mijn volk verteren, als het brood,
 In hunnen nood.

5. Doch merkt hier op, en geeft verstandig acht,
 Welk een verbaastheid hen zal overkomen:
 Want God is dichte by de rechte vromen;

En

En draagt veel zorg voor dat geslacht,
Dat op hem wacht.

6. Gy lieden daarentegen zijt zo stout,
Dat gy beschaamt den raad van dezen armen;
Om dat hy hoopt, de Heer zal hem beschermen,
Die hier zijn toevlucht is, op wien hy bouwt,
En vast vertrouwt.

7. Dat Isr'els heil uit Zion eens verschijn'.
Als God zijn's volks gevangenis zal wenden,
Zal Jacob zijn verheugt, na zijn' elenden;
En Israël, verlost uit vrees' en pijn,
Vol vreugde zijn.

P S A L M XV.

Wie is 't die zo zijn leven leid,
Dat hy zal in uw tent verkeren?
Wie is 't dien gy hebt toegezeit,
Dat hy den berg der Heiligheid
Bewonen zal? o Heer der Heren!

2. Hy zal het wezen, die oprecht
Hier wandelt, en gerechtigheden
Betracht, en zich daar vast aan hecht.
Hy, die altijd de waarheid zegt,
Zo in zijn hert, als door zijn reden.

3. Die, wel bedacht, zijn tong behoed
Voor achterklap: die door zijn' daden
Zijn metgezel geen quaad en doet.
Die zijnen naasten noyt ontmoet
Met redenen, om hem te smaden.

4. Wiens oog veracht den zulken, 't meest',
B 4 Die,

Die, als verworpen, gaat verloren:

Maar eert hem, die den Here vreeft.

Die houd, alwaar 't zijn schâ geweest,
Het woord, dat hy eens heeft bezworen!

5. Die ook geen geld op woeker geeft;
Noch geen geschenken wil ontfangen,
Om 't recht van die onschuldig leeft,
Te kreuken. Wie die deugden heeft,
Zal nimmer wank'len in zijn' gangen.

P S A L M XVI.

Bewaar my doch, o God! my, uwen knecht;
Want ik betrouw' op u, in all' mijn lyden:

Des gy, mijn ziel! hebt tot den Heer' gezegt
Gy zijt de Heer, dien ik tot alle tyden
Vereer': mijn goed en kan tot u niet raken,
Noch u zelfs min noch meer gelukkig maken.

2. Maar tot de heil'gen, die op aarde zijn,
En tot hunn' heerlyken is mijn begeren.

Men zal vermenigvuldigt zien de pijn
Van die een and'ren God met giften eren.
Hunn' drankoff'ren van bloed zal ik noyt plengen,
Noch hunne namen op myn' lippen brengen.

3. De Here is het deel van dit mijn erf,
En mynes bekers; 't hoogste goed van allen.

Gy onderhoud mijn lot, dat ik verwerf:
De snoeren zijn my liefelijk gevallen,
In plaatzen, die van wellust overstromen:
Een zeer schoon erfdeel is my toegekomen.

P A U S E.

4. Ik zal den Here loven, die my licht
En raad gegeven heeft. In lydens nachten,

Dan

P S A L M XVI.

25

Dan leren my myn' nieren mynen plicht.
Ik stel den Heer my voor, in myn' gedachten;
Wyl hy is aan mijn rechterhand getreden:
Ik zal niet wankelen in euwigheden.

5. Ja hierom is mijn hert zo zeer verblyd;
Mijn eer en geest verheugt zich boven maten,
Mijn vleesch zal zeker wonen t' aller tijd:
Want gy zult myne ziele niet verlaten
In hel of graf: ook zult gy niet verdragen,
Dat zy 't verderf aan uwen heil'gen zagen.

6 Gy zult, na dezen, my den weg en 't pad
Des levens openbaar bekent gaan maken:
Verzadiging der vreugd', de grootste schat,
Is by uw aangezicht, om die te smaken:
En in uw rechterhand zijn lieflijkheden,
Van nu voortaan tot in all' euwigheden.

P S A L M XVII.

Wil, Here! myn gerechtigheid
En naar geschrei opmerkend horen:
Dat mijn gebed kom' tot uw' oren,
Voor uwen troon ter neer gespreid,
Met onbedrieghelijke lippen,
Ei! laat van voor uw aangezicht
Mijn recht uitgaan: uw ogenlicht
De billijkheden niet ontslippen,

2. Gy hebt mijn herte wel beproeft,
En 's nachts bezocht door kruis en lyden;
G' hebt my getoetst aan alle zyden:
Doch vond'er niets dat zuiv'ring hoeft.
Mijn mond zal nimmer anders spreken
Om loon, dan 't geen ik heb bedacht.

B 5

Ik

Ik heb my, naar uw woord, gewacht
Voor 't pad van die uw wet verbreken.

3. Ik hield myn' gangen zeer getrouw
In uwe sporen op uw' wegen:
Daar toe gy my vond ganfch genegen,
Op dat mijn voet niet wank'len zou.
Ik roep' tot u: gy wilt my horen,
Gelijk gy altijd hebt gedaan.
Neem dan, o God! mijn reden aan,
En neig tot my uw' gunftig' oren.

P A U S E.

4. Maak uwe goedheid wonderbaar;
Gy kund ze, die op u betrouwen,
Door uwe rechterhand behouwen
Voor tegenftanders. Ei! bewaar
My, Heer'! als 't zwarte van uw' ogen:
Dat g' over my uw vleug'len ftrekt',
En my met hare fchaduw' dekt':
Wie zal dan tegens my vermogen?

5. Behoed my ook voor 't aangezicht
Der goddelozen, welker handen
My ganfch verwoeftten: dood-vyanden,
Die my omringen nauw en dicht.
Zy zitten in hun vet beftoten,
En fpreken met hunn' trotzen mond:
z' Omzing'len onzen gang in 't rond,
En loeren, om ons neer te ftoten.

6. Hy is een fellen leuw gelijk;
Een leuw, noch jong en vol van krachten,
Die, zittend' op den roof te wachten,
't Verborgten hol neemt tot zijn wijk.
Sta op, o Heer! wil doch voorkomen
Zijn aangezicht, vel hem ter aard'.

Bevry

Bevry mijn ziele door uw zwaart
Van dien godloos: o hulp der vromen!

7. Verlos my, Heer! door uwe hand,
Van die na 's werelds welluft streven,
En welker deel is in dit leven,
Als waar 't hun allerdierste pand.
Wier buiken gy vervult met broot,
Hunn' kinderen zijn rijk en veel,
En laten 't overschot geheel
Den jonge wichters, na hun dood.

8. Doch ik zal eens uw aangezicht
Aanschouwen in gerechtigheden,
En, met uw beeld verzadigt, treden,
Als ik opwaken zal, in 't licht.

P S A L M XVIII.

K zal u, o Heer! mijn' sterkte, hertlijk lieven.
De Heer is my een rots, wie zoud' my grieven?
Hy is mijn burgt, mijn hulp, mijn schild en dek,
Mijn God, mijn hoorn des heils, mijn hoog ver-
trek.

1. 'k Riep tot den Heer', alleente pryzen waardig,
En wierd verloft van mynen vyand, vaardig.

Doods-smerten hadden my geprangt, zeer fel;
En beken Belials, verwoed en snel,
Verschrikten my; en door veel' hel'sche banden
Was ik omringt: gelijk z' ook strikken spanden
Om my te doden, als men my slechts ving,
Die my bejegent zijn, alwaar ik ging.

2. Wanneer my bange was, bad ik den Here,
En riep tot mynen God, mijn sterkt' en ere.

Hy gaf uit zijn paleis mijn stem gehoor,

En

En mijn geroep voor hem quam tot-zijn oor.
 Het aardrijk daverd' op zijn afz', en beefde;
 't Was of de grond der bergen zelve leefde,
 En zich beroerd' aan alle kant', om dat
 Zijn toorn ontfak, di'en hy had opgevat.

3. Uit zynen neuze quam een rook gevlogen.
 Een vuur uit zynen mond verteerde 't droge;
 Het stak zelfs kolen aan, als pik en teer.
 Hy boog den hemel, en hy daalde neer;
 Een donkerheid was onder zyne voeten,
 Als of 't heel-al ten ondergang zoud' moeten.
 Hy zat op enen Cherub, zeer gezwind,
 En vloog'er mée op vleug'len van den wind.

P A U S E I.

4. Tot zyn' verberging hy een nacht verwekte,
 Die hem gelijk een tent rondom bedekte.
 In 's hemels wolke was een duifternis,
 Die van den glants, die by en voor hem is,
 Van vuur en hagel zwanger, henen stoven.
 De Here donderd' in den hemel boven;
 En d' Allerhoogste gaf zijn stem met een,
 En worp veel kolen vuurs en hagel-steen'.

5. Hy zond zyn' pylen uit, en hy verstroyde
 Myn' vyand, zeer verschrikt, op wien hy goyde
 Veel' blixem-schichten. Van uw schelden, Heer!
 Men zag tot in de diepste kolken neer,
 En door den wind uit uwen neus geblazen
 Wierd 's werelds grond ontdekt, tot elks verbazen.
 Toen zond hy zyne hulpe van omhoog,
 Daar door hy my uit grote wat'ren toog.

6. Hy redde my uit 's vyands sterke handen,
 En uit myn's haters overmagt en banden,
 Aan my bejegt in myn ongeval:

De

De Heer was doch mijn steunzel overal.
 Hy rukt' my uit, en voerd' m' in ruime wegen:
 Want hy had groten lust aan my gekregen.
 De Heer vergold, en gaf my weder toen,
 Naar myn' gerechtigheid, in al mijn doen.

7. Want ik heb 's Heren wegen gâ-geslagen,
 En ben myn' God noyt afgegaan myn' dagen:
 Want all' zyn' rechten waren steeds voor my,
 En zyn' geboden zett' ik noyt ter zy'.
 Maar ik was gansch oprecht by hem bevonden,
 En wachtte my voor 't onrecht en mijn' zonden.
 Zo gaf de Heer my weder naar mijn recht
 En rein bedryf, 't welk voor zyn' ogen legt.

P A U S E II.

8. Den goedertiernen zult g' u goed betonen,
 En den oprechten man zyn rechtheid lonen.
 Gy houd u rein by ene reine schaar;
 Maar by 't verkeerde volk een wortelaar.
 Want gy verlost ze die zijn neergebogen;
 Daar gy vernedert all' hovaardig' ogen.
 Want gy maakt dat myn lampe lichtend' is:
 De Heer, mijn God, verklaart myn duisternis.

9. Want ik kan met u door een beude dringen,
 En met myn' God de muren over-springen.
 Gods weg is heilig en volmaakt: ook zijn
 Des Heren redenen, als goud, zeer fijn
 Geloutert. En hy is die hem betrouwen
 Een schild; een hoeksteen, om'er op te bouwen.
 Want wie is God, dan onze Heer, die Een?
 Wie is een rotssteen dan die God alleen?

10. 't Is God, die my omgord met moed en krachten.
 Hy heeft myn' weg, daar ik heb naar te trachten,
 Volkomen klaar gemaakt, een effen pad.

Hy

Hy maakt myn' voeten mée zo snel en rad;
 Gelijk de hinden zich in 't veld betonen,
 En stelt my op myn' hoogt', om daar te wonen.
 Hy leert den stryd aan mynen erm en hand,
 Zo dat z' een stalen boog verbreekt en spant.

11. Ook hebt gy my den schild uw's heils gegeven,
 En uwe rechterhand, zeer hoog verheven,
 Heeft m' ondersteunt; en uw zachtmoedigheid
 My groot gemaakt; myn' voetstap uitgebreid:
 Zo dat myn' enk'len noyt aan 't wank'len vielen.
 'k Vervolgde mynen vyand, op zijn' hielen;
 En keerde niet voor ik hem had verdaan:
 'k Doorstak hem, dat hy niet wéer op kon staan.

P A U S E III.

12. Want gy omgord my met uw' kracht in't strijden,
 En liet my op den nek myn's vyands rijden;
 Dien gy deed bukken onder myne hand,
 Met all' myn' haters, die ik hielp van kant.
 Zy riepen zelve tot den Heer', doch vonden
 Geen loffer, ook geen troost uit zynen monde.
 Toen heb ik hen als stof voor wind vergruist,
 En als het slijk der straten weggekuist.

13. G' hebt my geholpen van die twist-rebellen;
 Gy wild' my tot een hoofd der Heid'nen stellen:
 Een volk heeft my gediént, dat ik niet kend',
 't Welk zich gehoorzaam heeft tot my gewend.
 De vreemdelingen, uit veel' stéen en dorpen,
 Die hebben zich geveinst my onderworpen:
 Doch zy zijn haast vervallen van mijn kerk;
 Zy zidderden, al was hun slot zeer sterk.

14. De Here leeft; ik zal myn' rotssteen loven:
 Verhoogt-zy hy, de God myns heils daar boven.
 Hy die aan my volkomen wrake geeft.

De

De volk'ren onder my gebogen heest,
 En my gered uit mynes haters handen.
 Ja gy verhoogt my boven myn' vyanden,
 Die t' onrecht tegens my zijn opgestaan,
 En red my van 't geweld, my aangedaan.

15. Daarom zal ik, o Heer! u eer bewyzen,
 En in het midden van de Heid'nen pryzen.
 'k Zal Psalmen zingen uwen naam' tot lof;
 Daar toe gy my verschaft oneindig' stof:
 Die 't heil van zynen Koning groot wilt maken,
 En zyn' Gezalfden doet het goede smaken;
 Aan David zynen knecht, en aan zijn zaad
 In eeuwigheid, zo lang de wereld staat.

P S A L M XIX.

De hemelen omhoog'
 Vertellen aan ons oog'
 Gods eer en magt, zeer sterk.
 't Uitspanzel van de lucht
 Verkondigt ons, met vrucht,
 Zijn konstig handen-werk.
 De dagen altemaal
 Die storten rijke taal,
 Om ons daar door te leren
 Gods wijsheid en zyn kracht.
 De donkerheid en nacht
 Kan wetenschap vermeerren.

2. Ja, zonder spraak of woord,
 Of dat men zelve hoort
 Haar stem en haar geluid,
 Doen zy 't ons al verstaan.
 Men ziet haar richtsnoer gaan,
 Daar mee zy 't ons beduid;

P S A L M XIX.

Op d' aarde: tot op 't end
 Der wereld zijn bekend
 Haar' redenen, zeer krachtig.
 Hy heeft'er voor de Zon,
 Op 't heerlijkst' dat hy kon',
 Een tent gemaakt gansch prachtig.

3 Zy is, in dit haar rijk,
 Een bruidegom gelijk,
 Die uit zijn kamer trad.
 Zy is, gelijk een held,
 Zeer vrolijk op het veld,
 In 't lopen van haar pad.
 Haar uitgang is van 't end
 Des hemels, en zy wend
 Haar' loop en ommekringen
 Weer langs de zelve baan:
 En voor haar' hitte staan
 Verborgene dingen.

P A U S E.

4. De wet des Heren is
 Volmaakt, ter beternis:
 Wijl z' onze ziel bekeert!
 En zijn getuigenis
 Is zeker en gewis:
 Het maakt den mensch geleert
 Die eerst was dwaas en slecht;
 't Bevel is enkel recht,
 Het maakt my opgetogen.
 Gansch zuiver is 't gebod
 Van onzen Heer en God;
 't Verlicht myn' duister' ogen.

5. De vreze Gods is rein
 Van zonden groot en klein,
 Zy duurt in eeuwigheid.

Des

Des Heren rechten all'
 Zijn waarheid, zonder tal,
 En vol rechtvaardigheid;
 Begeerlijker dan goud,
 Hoe waardig dat men 't houd,
 Ja 't fijnst van die metalen:
 Ook zoeter met der daad,
 Dan 't zoetst van honigraad:
 Niets kan dien prijs ophalen.

6. Ook word'er, Heer! uw knecht
 Zeer klaar door onderrecht,
 En zijn verstand verlicht.
 Op 't houden van uw wet
 Hebt gy veel loon gezet,
 Al eischt het onze plicht.
 Maak my eens rein en net
 Van die verborge smet,
 En mijn' bedekte zonden.
 Maar wie kan recht verstaan
 D' afdwalingen, daar aan
 Hy schuldig word bevonden?

7. Uw' knecht te rugge houd
 Van trotsheid, laat die fout
 Noyt heerschen over my.
 Dan zal ik, Heer! oprecht
 Zijn aan de deugd gehecht,
 Van grove zonden vry.
 De red'nen van mijn mond,
 En 't geen ik uit den grond
 Van 't hert' zal overdenken,
 Laat voor uw aangezicht
 Behaaglijk zijn gericht:
 Gy! die my hell wilt schenken.

P S A L M XX.

De Heer verhoor' u in uw lijden!
 En u zijn heil verwekk'.
 God Jacobs Naam wil u bevrijden;
 Hy zy uw hoog vertrek.
 Hy wil zijn hulp uit Zion zenden,
 Zijn Heiligdom, zeer magtig;
 U ondersteunen in d'elenden,
 Daar over gy zijt klagtig.

2. Hy denk' aan uwe spij's off' randen,
 En neem' ze gunstig aan.
 Hy doe zelv' uw' brand-offers branden,
 En tot aan afch vergaan.
 Hy wil u naar uw herte geven,
 't Geen gy hebt voorgenomen:
 En hy vervul, door al uw leven,
 Uw' wensch, en doe ze komen!

3. Wy zullen roemen 't heil des Heren;
 En planten ons' banier
 In zijnen naam: naar ons begeren.
 Ik weet hy houd zeer dier
 't Gezalfde Hooft; hy zal hem horen
 Uit 't Heiligdom om hoge.
 Dit is het heil, ons toebeschoren,
 Zijn's rechterhands vermöge.

4. Dat zy van paard en wage melden,
 En roemen trots en stout;
 Of by veel' duizend' hunner helden
 Gaan zoeken hun behoud.
 Wy zullen van den naam des Heren,
 En onzen God gewagen.

Toen

P S A L M XX.

35

Toen zagen w' ons geluk weer kennen;
Den vyand gansch verslagen.

5. O Heer behoud te daver dagen,
Geef hulp in onzen strijd.
Die Koning antwoord' op ons klagen:
Hy weet, 't is meer dan tijd.

P S A L M XXI.

O Heer! de Koning is vol vreugd
Om uw zeer sterk vermoegen,
Daar door g' hem wilt verhogen.
Hoe zeer is zijne ziel verheugt
Om 't heil, dat gy hem zend,
En hy met dank erkent?

2. Gy hebt zijn's herten wensch voldaan,
En d' uitspraak der gebeden,
Die zijne lippen deden,
Niet afgeweert, maar toegestaan.
Gelijk uw goedheid, dat
Voor lang besloten had.

3. Want gy komt hem, uit uwen troon,
Met zeg'ning voor van 't goede,
Veel meer dan hy vermoede.
Gy zet hem op zijn hoofd een kroon
Van 't allerfijnste goud,
Die hy in waarde houd.

4. Het leven heeft hy 't eerst begeert,
Gy hebt het hem gegeven.
Daar by is 't niet gebleven;
Gy hebt zijn' dagen zo vernooert,
Dat die in eeuwigheid

C 2

Aad

Aan hem zijn toegeleid.

5. Zijn eer is door uw heil zeer groot,
Gy voert die uit het duister
Tot majesteit en luister.

Gy maakt hem tot een deelgenoot
Van groter heerlijkheid,
Daar toe gy hem geleid.

6. Gy hebt hem boven dien gezet
Ten bron der zegeningen,
Die ewig zullen springen.

Gelijk gy hem vervrolijkt met
Uw vreugd', en door het licht
Van uw bly aangezicht.

7. Terwijl de Koning zich betrouwt
Op God den Heer der Heren.

Wat zoud hem kunnen deren?

Hy zal noyt wank'len, want hy bouwt,
Met een oprecht gemoed,
Op 't Allerhoogste goed.

P A U S E.

8. Uw sterke hand zal t' zijner tijd
Uw' vyanden eens vinden,
En door de wraak verflinden.

Uw rechterhand, die voor my strijd,
Zal uwe haters slaan,
Tot dat ze zijn verdaan.

9. Gy zult ze zetten in 't gericht
Als enen vuur'gen oven,
Die niemant uit zal doven,
Ten tijde van uw gram gezicht;
Wanneer de Heer hen all'
Als vuur verteren zal.

10. Gy

10. Gy zult hunn' vruchten van der aard'
 Verdoen en uit gaan delgen,
 Met alle hunne telgen.
 Ook zal hun zaad niet zijn gespaart,
 Voor dat dit boos geslacht
 Zy heel tot niet gebragt.

11. Zy hebben tegens u een quaad,
 En uwen Uitverkoren,
 Beleyd en zaam gezworen:
 Doch deze schendelijke daad
 En zal, tot hun verdriet,
 Vermogen ganschlijk niet.

12. Gy zult ze zetten tot een wit
 Van uwe sterke pezen,
 Die gy hebt uitgelezen:
 Gy zult, door uwen toorn verhit,
 Toeleggen uwen schicht
 Op 's vyands aangezicht.

13. Verhoog u, Heer! in uwe sterkt',
 Op dat uw magt uitblinke,
 En deze boodschap klinke.
 Zo zullen wy, om't geen gy werkt,
 Met vreugd en Psalm-gezag
 U zingen euwen lang.

P S A L M XXII.

Mijn God, mijn God! waarom verlaat gy my,
 En red my niet, daar ik onschuldig ly',
 Maar gaat mijn kermen en gebrul voorby,
 Of gy 't niet achtte?
 Mijn God! ik roep en stort mijn droeve klagte,

Doch gy en antwoord niet; ja in der nachte
 Heb ik geen rust noch sluk' in mijn gedachte,
 En rein gemoed.

2. Doch gy zijt heilig in al 't geen gy doet,
 En woont daar Israël, met zijnen stoet,
 Den Heer door lofgezing en spel begroet,
 En feest moet houwen.

De Vaders stelden doch al hun betrouwen
 Op u alleen, en 't is hun noyt berouwen,
 Gy hebt ze steeds verlost uit hun benouwen,
 En zwaren strijd.

3. Zy hebben in hunn' noden t' aller tijd
 Tot u geroepen, en zy zijn bevrijd:
 Zy zijn aan u getrouw, en noyt tot spijt
 Beschaamt gebleven.

Maar ik ben als een worm, door al mijn leven,
 Geen man geacht, maar als ten smaet gegeven
 Van alle volken, die my tegenstreven.

O droevig lot!

P A U S E I.

4. Van alle, die my zien, word ik bespot.
 Zy steken hunne lippen uit, als zot,
 En schudden dan den kop: dit godloos rot
 Laat zich dus horen;

Hy wend het op den Heer, zijn nitverkoren:
 Dat deze dan, eer dat hy gaat verloren,
 Hem redd' en help', indien hy, als te voren,
 Hem liefst en acht.

5. Gy zijt het immers, die, door uwe kracht,
 My uit mijn's moeders buik hebt voortgebracht:
 'k Heb op mijn God betrouwt, en steeds gewacht,
 In all' hunn' lagen.

Zelfs toen zy my aan 's moeders borsten zagen.
 Van

Van mijn ontfank'nis aan en 't eerst derdagen,
 Ben ik op u geworpen, ook gedragen,
 En dus bevryd.

6. Weest dan van my niet ver, noch al te wijd:
 Benautheid my genaakt in mijnen strijd.
 Want daar en word geen hulp in dezen tijd-
 Voor my gevonden.

Maar vele varren, als aan een verbonden,
 Omzing'len my gelijk als in het ronde;
 En Bafans stieren, sterk en fel als honden,
 Rondom my staan.

7. Zy hebben tegens my wijd opgedaan
 Hun mond, en vallen my als leuwen aan,
 Die brullende het al verscheuren gaan.
 'k Ben uitgegoten

Als water; en mijn zap is heen gevloten.
 Mijn' beendren zijn verslapt uit een geschoten:
 Mijn herte smelt als wasch; dat u zo groten
 Elend bewoog!

P A U S E II.

8. Gelijk een potscherf is mijn kracht gansch droog.
 Mijn tong kleeft aan 't gehemelt ook om hoog.
 Gy legt m' in 't stof des doods, voor ieders oog,
 En in zijn' banden.

Veel' honden my van alle kant' aanranden
 En die vergadering, vermaart door schanden,
 Doorgraaft mijn' voeten en verslapte handen.
 O groten rouw!

9. Mijn' beend'ren ieder een schier tellen zou:
 Zy schouwen 't aan, en zien hoe ik my hou,
 En of ik tot den einde blijf getrou,
 Door al dit stoten.

De klederen, daar van zy my ontbloten,

Verdelen deze snode vloekgenoten
Te zamen onder hen; en werpen loten
Om mijn gewaad.

10. Doch gy, o Here God! niet verre gaat;
Maar haast u, dat gy uwen knecht bystaat,
Die zich alleen op uwe hulp verlaat;

Dat gy 't aanvaarde!

Red mijne ziele van den scherpen zwaarde,
Mijn ziel, die eenzaam zwerven moet op aarde;
Dat gy haar voor 't geweld des honds bewaarde,
En waart haar zuil.

11. Verlos my uit der fellen leuwen muil,
Verhoor my, dat d'eenhoornen, boos en vuil,
My niet en stoten, noch in dezen kuil

Ter neder vellen.

Dan zal ik uwen naam, o Heer! vertellen
Aan mijne broederen, die my verzellen.
Mijn herte zal van uwen lof opwellen,
Met vollen âem.

P A U S E III.

12. Gy die den Here vreeft prijft zijnen naam.
Gy zaad van Jacobs stam vereert hem zaam.
Draagt u met diep ontzag voor hem bequaam:
Gy Isr'els loten!

Want hy heeft noyt veracht noch hier verfstoten
Den druk van alle vrome drukgenoten.
Noch zich bedekt als zy hun klagt uitgoten
In 't groot gevaar.

13. Ik zal u loven in een grote schar,
En mijn' geloften gaan betalen, daar
Zy die hem vrezen komen by elkâar,

Om hem te prijzen.

It Zachtmoedig volk zal tot verzading spijzen;

En

P S A L M XXII.

41

En wie hem zoekt zal aan hem eer bewijzen:
In uwe herten zal het leven rijzen,
In ewigheid.

14. Des aardrijks einden zullen dit altijd
Gedenken, en zich tot den Heer', met vlijt
Bekeren: 't heidendom zal ook om strijd,
Voor 't aangezichte
Van u, tot uwen troon 't gebed gaan richten,
Wyl 't Koninkrijk des Heren is, die 't stichte,
En heerscht', op dat zijn glans dit volk verlichte,
En wederbaard'.

15. De vette zullen eten op der aard',
En hem aanbidden: ook zy, die bezwaart
In 't stof gaan nederdalen, als onwaard',
En die zijn leven
Niet kan behouden, zullen voor hem beven.
De nazaat zal zich mée tot God begeven,
En tot zijn dienst ter rol zijn aangeschreven,
Op zijn vermaan.

16. Zy zullen komen met veel' scharen aan,
En Gods gerechtigheid verkonden gaan
Den volke, dat hier na noch op zal staan:
Want God het doet.

P S A L M XXIII.

Myn herder is de Heer, tot myner hoede;
Dies zal my niets ontbreken van het goede:
Hy doet my rusten in zeer graas'ge weiden,
En gaat my zacht aan stille wat'ren leiden:
Ja hy verquikt myn ziel; en doet my treden,
Om zynen naam, in 't spoor der zaligheden.

C 5

2. Al

2. Al ging ik in een dal, dat scheen te wezen
 Een schaduw van de dood, ik zou niet vrezen
 Voor enig quaad, zelfs niet den allerboosten;
 Want gy zijt aan mijn zyd', en zult my troosten
 Door uwen staf: gy doet mijn tafel richten,
 Ten spijt myn's vyands, voor mijn aangezichte.

3. Gy zult mijn hoofd met oly overgieten,
 Myn' beker van den most doen overvlieten,
 En dus zal my het goed; op uw behagen,
 Ook volgen achterna, tot lange dagen.
 Ik zal dan in het huis des Heren blyven,
 Zo lang ik leven zal, en vreugd bedryven.

P S A L M XXIV.

Het aardrijk van den Heer afhangt,
 Met al de volheid, die 't omvangt;
 De wereld met die daar op wonen.
 Hy heeft ze, door een vast verbond,
 Op zeen en wat'ren wel gegrond:
 Om dus zijn magt en recht te tonen,

2. Wie is hy, die uit 't aardfche dal
 Des Heren berg beklimmen zal,
 En in het Heiligdom verkeren?
 Die hert en handen zuiver houd,
 Op ydelheden noyt vertrouwt,
 En nimmer valschelijk wil zweren.

3. Dit is de man, die, t'zyner eer,
 Ontfangt den zegen van den Heer,
 En van zijn heil-God recht ten leven.
 Dit is 't geslacht, dat naar hem vraagt;
 Uw aangezichte zoekt, en draagt

Den

Den naam van Jacob, hun gegeven.

4. Gy poorten heft uw' hoofden op,
 Gy euv'ge deuren rijst in top:
 Op dat de Koning in mag ryden.
 Wie is die Koning, zo geacht?
 't Is God zeer sterk en groot van magt,
 De Heer geweldig in het strijden.

5. Gy poorten beurt uw' kruinen hoog,
 Gy deuren klimt met uwen boog;
 Op dat de Koning in kan varen.
 Wie is die Koning zo vol eer?
 Het is Jehovah, onze Heer,
 Die God van 's hemels heerscharen.

P S A L M XXV.

'K hef mijn ziel tot u, o Here!
 En betrouw op u, mijn God!
 Dat ik noyt beschaamt en kere,
 Noch mijn vyand my bespott'.
 Dat hy niet van vreugd opspring':
 Want die, u verwachtend, wandelt
 Krijgt geen schaamt' in enig ding.
 Maar wel hy, die trouwloos handelt.

2. Heer! maak my bekend uw' wegen,
 Leer my uwe paden gaan:
 Geef dat ik, daar toe genegen,
 Uwe gangen mag verstaan.
 Leid en doe my t' aller tijd
 Uwe waarheid recht betrachten:
 Zo gy doch mijn Heil-God zijt;
 'k Zal u al den dag verwachten.

3. Denk

3. Denk aan uw' barmhertigheden,
 En uw goedheid zonder maat;
 Want die zijn van ewigheden,
 Als 't besluit van uwen raad.
 Heer! gedenk der zonden niet,
 Die 'k heb in mijn jeugd bedreven;
 Of daar na: want gy ze ziet.
 Doc my voor uw aanschijn leven.

4. Goed en recht is onze Here;
 Daarom wijft hy zijnen weg
 Aan den zondaar; dat hy kere
 Van zijn zondig overleg.
 Hem, die hier zachtmoedig is,
 Zal hy in zijn' rechten leiden,
 En zijn weg, ter beternis,
 Leren, en voor hem bereiden.

P A U S E.

5. Vol van goedheid en van waarheid
 Zijn des Heren paden all',
 Dien, die zijn verbond, dat klaar leit,
 En 't getuig'nis houden zal.
 Heer! vergeef my, om uw naam,
 All' mijn' ongerechtigheden,
 Groot en veel; die ik te zaam
 Heb voor uwen troon beleden.

6. Wie is hy, met recht te pryzen,
 Die den naam des Heren vrees?
 God zal hem voorts onderwyzen,
 Door 't beleid van zijnen Geest,
 't Spoor, dat hy te kiezen heeft:
 Zijne ziele zal vernachten
 In het goed, zo lang hy leeft:
 't Aardrijk erft zijn nageslachte.

7. Alle

7. Alle Gods verborgentheden
 Zijn voor die zijn naam hier vreeft.
 En 't verbond van heil en vrede
 Is alleen gericht geweest,
 Om zijn raad te doen verstaan.
 'k Houd' altijd mijn oog geslagen
 Op den Heer, en kleef hem aan,
 Die my red uit 's vyands lagen.
8. Dat gy u tot my wild' wenden;
 Die zo zwak en eenzaam ben;
 En my uwe hulpe zenden,
 Die ik doch alleen erken.
 Want die angsten van mijn hert
 Zich zeer wijd en breed uitstrekken.
 Voer my uit mijn grote smert,
 Die mijn' noden my verwekken.
9. Wil doch mijn elend aanschouwen,
 En verlos my van de moeit';
 Neem mijn' zonden weg, ze rouwen
 My: zie hoe mijn vyand groeit,
 En vermenigvuldigt werd.
 Straf ze die my wrevlig haten,
 Naar de boosheid van hun hert:
 Want zy zijn als uitgelaten.
10. Red mijn ziel, wil haar bewaren;
 Voor beschaamtheit van gelaat;
 Want in alle mijn' gevaren
 Mijn betrouwen op u staat.
 Dat oprechte vroomheid my
 Hoede; want ik u verwachte.
 Israël, o God! bevry
 Uit den druk, herstel zijn' krachten.

P S A L M XXVI.

Doe my, o Here! recht,
 Terwijl dat ik, uw knecht,
 Mijn wandel in oprechtheid richt',
 En op den Here bouwe,
 Dien ik alleen vertrouwe.
 Dies wankelt hier mijn voet niet licht.

2. Beproof my, Here! doch
 Of enig vuil bedrog
 Of quaad in mijn gevonden werd.
 Wil my ook onderzoeken,
 En toetzen alle hoeken
 Van mijne nieren, en mijn hert.

3. Want uw goedgunstigheid
 Steeds voor mijn' ogen leit;
 Daar ik alleen op steun en rust.
 Mijn gansche levens wandel,
 En myn bedryf en handel
 Is in uw waarheid; dit 's myn lust.

4. Ik zit, noch ik verkeer
 Met ydle lieden, Heer!
 Ik schuw al hun onnutte taal:
 En tracht altyd te vlieden
 Van die bedekte lieden;
 Want ik veracht hen altermaal.

5. Ik heb altijd gehaat
 't Gezelschap en het quaad
 Der snode mannen, en hun kerk:
 En by de goddelozen,
 Als kinderen des bozen

En

P S A L M XXVI.

En zit ik niet, maar wraak hun werk.

P A U S E.

6. Ik wasch myn' handen beid'
In onschuld, want daar leit
Geen valsheid in myn rein gemoed.
Ik zal met dankbaarheden
Rondsom uw altaar treden,
O Heer! voor 't goed, dat gy my doet.
7. 'k Zal daar de schone stof
Van uwen groten lof
Doen melden, dat het ieder hoort:
En uwe wonderdaden,
Vol goedheid en genade,
Vertelien uw gemeente voort.
8. Gy weet, o Heer! ik min
Uw eigen huisgezin,
En uwen tempel daar gy woont:
Ik houd de plaats in waarde,
Alwaar men hier op aarde
Uw' schonen tabernakel toont.
9. Ei! raap myn ziel niet weg
Met zondaars; want ik zeg,
Dat ik ze haat in myn gemoed:
En laat my ook niet sneven,
Noch eindigen myn leven
Met mannen van geweld en bloed.
10. In welker handen stijf
Zit schëndelijk bedrijf,
Die pesten zijn van kerk en land:
By wien men veel geschenken,
Om 't recht daar door te krenken,
Zal vinden in hun rechterhand.

11. Doch

11. Doch ik, ik wandel, Heer!

In myn oprechtheid: leer

My uwe wegen recht verstaan.

Verlos my uit de handen

Van alle myn' vyanden,

En zie my doch goedgunstig aan.

12. Ik heb myn voet gezet,

Naar 't voorschrift van uw wet,

Op een gelijk en effen pad.

Ik zal den Here loven

In zyne schone hoven,

Daar 't volk vergadert; zyne Stad.

P S A L M XXVII.

De Heer is my een licht in lydens nachten;

Hy is altijd myn heil en burgt geweest,

In hem bestaan alleen myn' levens krachten.

Wie is 't die my vervaart, of maakt bevreesd?

Wanneer de boze, die my tegenstond,

My naderd', op dat hy myn vleesch verslond',

Toen was het, dat Gods wraak hem op de hiel

Deed struikelen, en hy te gronde viel.

1. Al was 't dat my een vyandlijke bende

Belegerde, myn hert en vreesd doch niet:

Of dat een oorlogs drom naar my zich wendde,

't Is God op wien men my betrouwen ziet.

Een enig ding heb ik van hem begeert,

En zoek het; want 't is meer dan alles weerd:

Dat ik mag wonen all' myn' dagen lang

In 't Huis des Heren, onder 't lofgezang.

2. Om daar t' aanschouwen zyne lieflijkheid;

En

En t'onderzoeken in zijn Tempel zelf
 Jehovahs gangen, en zijn' wijze treden
 In 't Heiligdom, dat heerlijk Kerk-gewelf.
 Want hy versteekt my in zijn hut en tent,
 Ten dage van het quaad, dat hy ons zend;
 Daar hy my in een hoek verbergt, en stelt
 Op ene hoge rots, voor 't groot geweld.

P A U S E.

4. Ik zal mijn hoofd en stand nu zien verhogen,
 Ver boven all' mijn' vyanden, die my
 Omringen; ik zal, voor een ieders ogen,
 In zijne tent, van mynen vyand vry,
 Een offer van geklank hem off'ren gaan:
 Ook lof-en Psalm-gezangen heffen aan.
 Verhoor myn stem, o Heer! beantwoord haar;
 Zy my genadig in dit groot gevaar.

5. Mijn herte zegt tot my van uwent wege;
 Kom herwaarts, zoek mijn gunstig aangezicht.
 Ik zeg, en antwoord ook; ik ben genegen,
 En zoek uw aangezicht, dat vrolijk licht.
 Verberg het niet voor my, en keer uw' knecht
 Niet af in toorne, want hy is oprecht.
 Gy zijt mijn hulp geweest in zwaar verdriet,
 O God myn's heils! begeef myn ziele niet.

6. Of schoon mijn Vader en mijn Moeder zame
 Voor lange my verlaten hadden, Heer!
 Zo zult gy, om 't belang van uwen name,
 My nemen in uw' trouw' bescherming: leer
 My kennen uwen weg; en leid my stil
 Op 't rechte pad, om mijn' verspieters wil.
 Geef my niet over aan mijn weerparty:
 Want valsch en wrevlig volk staat tegens my.

7. Indien ik niet geloofd had, in vertrouwen,
 D Dat

Dat ik in't land, alwaar ik leef voortaan,
 Den Heer, tot mynen troost, nog zoud aanschouwen,
 Ik was voorlang in mynen druk vergaan.
 Wacht op den Heer, en houd u vroom en sterk;
 Dan sterkt hy ook uw hert: want dit 's zijn werk.
 Daarom alleen op zijne bystand wacht;
 Hy is en blijft uw licht, zelfs in den nacht.

P S A L M XXVIII.

Ik roep tot u, mijn rots, o Here!
 Tot wien ik my alleen bekere,
 Ontrek u niet, als doof van oren:
 Want zo gy u verbergt in't horen,
 Dan vergelijkt men my, met recht,
 By die in't graf zijn neergelegt.

1. Verhoor de stem van dit mijn smecken,
 Wanneer ik roep; en, tot een teken,
 Mijn handen ophef, door gebeden,
 Naar d'aanspraak-plaats der heiligheden.
 Trek my ook met dat volk niet weg,
 Dat onrecht werkt, met overleg.

3. Die zeer geveinst van vrede spreken,
 En hebben 't quaad in't herte steken;
 Vergeld hun naar hun doen en wandel,
 En al de boosheid van hun handel.
 Het werk van dezer hantiden keer'
 Op hunnen eigen kop ter neer.

4. Om dat zy letten noch bemerken
 Op 's Heren daden, en de werken
 Van zijne handen, hier op aarde;
 Zo zal hy hen, als klein van waarde,
 Eens breken tot den grond toe af,

En

P S A L M XXVIII.

En noyt weer bouwen, tot hun straf.

91

5. Geloofst zy God, die in dees' dagen,
Myn stem verhoort heeft en mijn klagen.
De Heer is my een sterke toren;
Een schild; wien 't hert vertrouwt als voren.
Het is gered, en springt van vreugd:
Dies loof ik hem, door zang verheugt.

6. De Heer is hunnen burgt bevonden;
Hy heeft zijn sterkte neer gezonden.
Op zijn Gezalfden; door zijn' krachten
Ontwringt hy ons den helsche magten.
Verlos en zegen', draag en weid
Uw volk en erf in eeuwigheid.

P S A L M XXIX.

Geeft den Here zynen lof,
Gy die, uit een magtig hof,
Kinderen der groten zijt;
Geeft hem sterkte t' aller tijd:
Wilt aan God, op 't hoogst verheven,
D'eer van zynen name geven.
Roept hem aan in 't hooft der steden,
't Heiligdom der heerlijkheden.

2. 's Heren stem, door magt gesterkt,
God die alles wil en werkt,
Dondert op het grote meer,
En de wat'ren galmen weer.
's Heren stem, van groot vermogen,
Daalt met kracht uit 's hemels bogen:
Wien ze schaterd' in zijn' oren,
Kon'er majesteit in horen.

D 2

3. 's He-

P S A L M XXIX.

3. 's Heren stem, die hy verheft,
 D'allerhoogste ced'ren trest;
 Hy verbreekt die als een riet:
 Libanon en draagt ze niët,
 Of hy doet z' als kalv'ren springen.
 Zelfs kan hy de bergen dwingen,
 Dat ze huppelend zich bewegen,
 Als de jong' eenhoornen plegen.

4. 's Heren stem is zelfs zo groot
 Dat z'er vlammen vuur uitstoot:
 Ja zo magtig, dat ze maakt,
 Dat het aardrijk schud en kraakt.
 Kades woesteny moet beven,
 Als hy maar zijn stem wil geven.
 Hinden doet hy jongen baren:
 't Woud beneemt hy boom' en blaren.

5. Maar in zijnen tempel zegt
 Al zijn volk, met 't grootste recht,
 Eer, en lof en Heerlijkheid
 Aan die hoge majesteit.
 Doch de Heer, daar neer gezeten,
 Heeft een watervloed gesmeten
 Op het aardrijk hier beneden:
 Want hy heerscht in ewigheden.

6. Onze Heer geeft sterkt' en kracht
 Aan zijn volk, dat op hem wacht.
 Hy zal 't zeg'nen, en zeer wijd
 Vrede geven na den strijd.

P S A L M XXX.

Ik zal u, Heer! verhogen gaan
 Voor al het goed, aan my gedaan.

Gy

Gy hebt mijn ziel uit 't graf gered,
Haar opgetrokken, en belet,
Dat myne haters zich verblijden,
Om 't kruis, dat ik hier heb te lijden.

2. Ik heb tot u geroepen, Heer!
Tot u, mijn God! gy antwoord weer,
En heelde my, hoe zeer ontroert:
Gy hebt mijn ziel uit 't graf gevoert,
En by het leven willen sparen,
Om in den kuil niet heen te varen.

3. Verheft den Here met gezang
Van Psalmen, elk zing op zijn rang,
Zegt lof tot zijn gedachtenis
Der heiligheid; die heerlijk is.
O gy, zijn' trouwe gunstgenoten!
Voor wien hy heeft zijn bloed vergoten.

4. Want daar is maar een ogenblik
In zynen toorn, tot onze schrik;
Maar in zijn gunst en goedigheid
Is ons een leven toebereid.
Des avonds mag 't geweest vernachten,
Maar 's morgens is 't gejuich te wachten.

P A U S E.

5. 'k Heb in mijn voorspoed wel gezegt,
Ik blijf' aan mynen God gehecht:
Ik zal niet wank'len eeuwiglijk,
Terwijl ik nimmer van hem wijk.
Ik wist, gy had, door gunstbewijzen,
Mijn berg bevestigd, en doen ryzen.

6. Maar als gy 't aangename licht
Verbergde van uw aangezicht,
Wierd ik verschrikt, en riep u aan:

14 P S A L M XXX,
'k Heb smekend deze vraag gedaan:
Wat winst zult g' uit mijn bloed doch halen,
Of dat ik in de groef moet dalen?

7. Of zal het onbezielde stof
Aan u ook geven eer of lof?
Zal dat uw waarheid uit uw woord
Verkondigen den volke voort?
Verhoor my, Heer! zy my genadig,
En weest mijn helper doch gestadig.

8. Gy hebt mijn klagt in rey verkeert,
Mijn zak ontbonden, my vereert
Met uwe blijdschap, die m' omringt;
Daarom mijn eer u Psalmen zingt:
Ik zal, o Heer mijn God! niet zwijgen,
Maar uw en lof zeer hoog doen stijgen.

P S A L M XXXI.

Ik stel op u mijn vast betrouwen,
O Here! laat my niet
Beschaamt staan in 't verdriet;
Maar wil my in uw gunst aanschouwen.
Help my, verhoor myn' beden,
Door uw' gerechtigheden.

2. Kom, neig uw' oren, hoor mijn smeken,
En red my haastig; zy
Een sterke rots voor my.
Een huis, daar niemand in kan breken,
Wil my daar in bewaren,
In 't midden der gevaren.

3. Want gy, Heer! zijt, tot alle tyden,
Mijn steenrots, en mijn borgt,

Alwaar

Alwaar gy voor my zorgt.
 Wil my, om uwes naams wil, leiden,
 En redden uit de netten,
 Die z' in 't verborge zetten.

4. Mijn geest beveel ik in uw' handen;
 Want gy, die my bevrijd,
 De God der waarheid zijt.
 Ik haat en houd ze voor vyanden,
 Die op het ydle bouwen:
 Ik wil den Heer betrouwen.

P A U S E I.

5. Ik zal vol vreugde my verblijden
 In uw goedguntigheid,
 Die my altijd geleid.
 Om dat gy mijn elend en lijden
 Wilt kennen; en aanschouwen
 Mijn ziel, in haar benouwen.

6. G' hebt my niet willen overgeven
 In mynes vyands hand,
 Die my had aangerand:
 Maar gy droegt zorgte voor mijn leven.
 Mijn' voeten en mijn' schreden
 Deed gy in ruimte treden.

7. Zy my genadig, hoor mijn klagen;
 Want my is bange, Heer!
 Het drukt my schier ter neer.
 En 't zwaar verdriet van deze plagen
 Doorknaagt mijn ziel en ogen,
 Mijn buik is ingetogen.

8. De droefheid en 't gestadig zuchten
 Verteert mijn levens kracht,
 Byna ten eind gebracht.

Ik ben vervallen door de vruchten
 Van mijn' bedreve zonden:
 Mijn beend'ren zijn verslonden.

P A U S E II.

9. Van wegen all' mijn's vyands benden
 Ben ik tot grote smaats,
 En der geburen haat:
 Ja zelfs de schrik van mijn' bekenden:
 Zy vlieden zonder groeten,
 Die my op straat ontmoeten.

10. Ik ben vergeten en verstorven,
 Als lag ik reeds in 't graf,
 Men scheid zich van my af;
 Als van een vat, dat is verdorven.
 Uit 't geen zy momp'lend spreken,
 Is dit zeer klaar gebleken.

11. De vrees heeft my rondsom benepen,
 Terwijl zy tegens my
 Beraadslaan, hoe dat zy
 Mijn ziel uit dezen leve slepen.
 Maar ik betrouw in dezen
 Dat gy mijn God zult wezen.

12. Mijn's levens net bepaalde tijden
 Zijn in uw hand gestelt,
 Gy, die mijn' dagen telt.
 Wil my dan doch, o Heer bevrijden
 Van die my, zo verbolgen,
 Als vyanden vervolgen.

13. Doe over uwen knecht weer lichten
 Uw aangezicht, en red
 My door uw liefd', belet
 Dat ik niet schaamrood hoef te zwichten.

Maar

Maar doe godloze zwijgen
In 't graf, en schaamte krijgen.

P A U S E III.

14. Verstom de lippen, die niet spreken
Dan valsch' en harde taal,
Vol leugens altemaal;
Om den rechtvaardigen te steken,
Door hoogmoed en verachting;
Om zijnes Gods verwachting.
15. Hoe groot is 't goed, dat gy, o Here!
Voor dien hebt weggelegd,
Die u hier vreesst oprecht,
Dat gy gewrocht hebt, t' uwer ere,
Voor die op u betrouwen,
Daar 't ieder kan aanschouwen.
16. Gy zult ze zetten en verbergen,
Daar z' in 't verborge licht
Zijn van uw aangezicht.
Gy zult ze voor 't hoogmoedig tergen
Van die twistgierig spreken,
Als in een hut verstoppen.
17. Geloofst zy God en hoog geprezen,
Hy heeft zijn goedigheid,
Waar door hy ons geleid,
Zeer wonderlijk aan my bewezen:
Om my te doen betreden
De hoofstad aller steden.
18. Ik zaid' wel in mijn haastig spreken,
Ik ben als afgesneden,
Van voor uw' ogen heen.
Toen hoorde gy mijn droevig smeken;
Mijn stem quam u te voren,

D 5

En

En tot uw' gunstig' oren.

19. Gy alle, zijne gunstgenoten!

Lieft God, uw hoogste goed,
Want hy zijn volk behoed.

Op trotzen word zijn wraak gegoten.

Zijt sterk, en hy zal sterken
Uw hert, in all' uw' werken.

P S A L M XXXII.

Welzalg is hy t'aller tijd bevonden,
Wiens overtredingen, en zware zonden,
Gedragen en vergeven zijn om niet;
En zo bedekt, dat God die niet meer ziet.

Gelukkig is de mensch, met grote reden,
Dien God de Heer zijn' ongerechtigheden
Niet toe en rekt, maar in gunst verschoont,
En in wiens geest geen vuil bedrog en woont.

2. Terwijl ik zweeg, in mijn' belijdeniszen,
Moest ik uw bystand en vertroosting miszen.

Mijn' beend'ren ieder een verouden zag,
In 't midden van 't gebrul den ganschen dag:

Want uwe hand, daar door gy my kastijdde,
Was dag en nacht op my zeer zwaar, door 't lijden:
Mijn' levens zappen wierden uitgeteert,
En in een Zomerdroogt' byna verkeert.

3. Ik maakt' aan u bekend all' mijne zonden,
Mijn ongerechtigheid, in my gevonden,

Bedekt' ik niet, maar sprak tot u als toen:
Ik zal belijd'nis voor den Here doen;

En wierd gewaar, dat gy die had vergeven:
Hierom zal ieder heilig, in zijn leven,
De rechte vindens tijd, u bidden aan,

Zo

Zo dat hy door geen zondvloed zal vergaan.

P A U S E.

4. Gy hebt my een verberging willen wezen,
 En my behoed voor hopeloos te vrezen:
 Want gy omringt my met een vreugd-gezang
 Van mijn bevryding, al mijn leven lang.
 Ik, zegt gy, zal u onderwyzend leren
 Den rechten weg, daar henen gy zult keren;
 En geven u den allerbesten raad:
 Terwijl mijn oog u gunstig gade slaat.
5. Wilt u niet boos en onverstandig dragen,
 Gelijk een paard, of muil, dat door veel slagen
 Gebreidelt word, met een gebit zeer stijf,
 Op dat het u niet schad' en kom' aan 't lijf.
 Een goddeloze heeft zeer vele smerten:
 Maar dien de vrees van God gaat recht ter herte,
 En hem vertrouwt, dien zal zijn gunst altijd
 Omringen, op het eind van dezen strijd.
6. Verblijd u in den Heer, verheft u galmen,
 O gy rechtvaardig volk! door vreugde-Psalmen:
 Gy die oprecht en rein van herte zijt,
 Zingt vrolijk in den Heer, die u bevrijd.

P S A L M XXXIII.

Wilt nu den Here vrolijk zingen,
 Rechtvaardig volk, en zijn verblijd;
 Want lof betaamt, voor alle dingen,
 Aan u, die rein van herten zijt.
 Looft door spel en galmen,
 Met de harp en Psalmen,
 Onzen God en Heer.
 Wilt uw' stemmen paren
 Met de luit vol suaren.

Hem

2. Dat men vrolijk aan ga heffen
 Een nieuw en ewigdurend lied.
 Wie kan tot in den grond bezeffen
 Het wonder, dat men heden ziet?
 Wilt met vreugd-geschallen,
 Zijuen lof uitbrallen:
 Want Gods Woord is recht.
 Ook kan elk bemerken
 Zijn' getrouwe werken,
 Doende 't geen hy zegt.

3. Want hy bemint gerechtigheden,
 Hy liefst de waarheid en 't gericht:
 Het aardrijk is vol heil en vrede.
 De hemel, wonder schoon gesticht,
 Is door 't Woord des Heren,
 Zo het ons kan leren,
 Voortgebragt aanstonds:
 Ook haar' heyerkrachten,
 Hemelsche geslachten,
 Door den Geest zijn's monds.

P A U S E I.

4. De wateren der zee te zamen
 Vergadert hy op enen hoop,
 Daar z' in den afgrond nederquamen,
 Als in de kamers van haar loop.
 Dat het aardrijk beve,
 Om die hoogverheve
 Werken, die hy doet.
 Laat de wereld vrezē,
 En verschrikking wezen
 In hun bang gemoed.

5. De Heer heeft maar alleen te spreken

En

En 't is'er op zijn magtig woord:
 Hy geeft bevel, zo 't is gebleken,
 En 't geen hy roept dat staat'er voort.
 Doch hy maakt d'aanflagen,
 Ook der heid'nen lagen,
 Schandelijk te niet.
 Zelfs all' die gedachten,
 Die by 't volk vernachten,
 Breekt hy, zo men ziet.

6. Des Heren raad zal vaste blijven,
 En tot in eeuwigheid bestaan:
 Al wat hy denkt moet steeds beklijven,
 Geen jota kan'er oyt vergaan.
 Zalig zal men achten
 Alle die geslachten,
 Welker Heer is God:
 't Volk, van hem verkoren,
 Dat hy heeft beschoren,
 Tot zijn erf en lot.

P A U S E II.

7. De Heer schouwt uit den hogen hemel
 Van zijnen troon der heerlijkheid,
 En ziet van daar het broos gewemel
 Der menschen kind'ren, met bescheid.
 Hy bezichtigt mede,
 Uit die vaste stede
 Zijner woonplaats', al
 Wat den mensch op aarde,
 Groot of klein van waarde,
 Oytgebeuren zal.

8. Want hy, die aller hert' en geesten
 Formeert, geeft zeer naukeurig acht,
 Op alle werken van den meesten
 Tot op den minsten van 't geslacht.

Konin-

Koningen die zouden
 Noyt hier zyn behouden
 Door een heyerschaar :
 Gene kloeke helden,
 Door hun kracht, zich stelden
 Vry van groot gevaar.

9. Geen paard, hoe zeer ten strijd bedreven,
 En bovematen snel en sterk,
 Kan iemant d'overwinning geven;
 Maar 't feilt: want 't is des Heren werk.

Ziet, des Heren ogen
 Zijn, met mededogen,
 Vast gezet op hem,
 Die, wel onderweze,
 Dient den Heer met vreze,
 Luistrend na zijn stem.

10. Om hunne zielen te behouden,
 En die te redden van de dood:

Op dat zy niet vergaan en zouden,
 Ten tijde van een hongersnood:

Zullen wy verbeiden,
 Zonder oyt te scheiden,
 Met ons hert, in stilt':

Hy zal ons bewaren,
 Midden in gevaren;
 Want hy is een schild.

11. Ons hert zal zich in God verblijden,

Die ons zijn hulp heeft toegezeid;

Want wy vertrouwen, t'aller tijden,

Op zijnen naam der heiligheid.

Hoor dan onze beden,

Laat uw' goedigheden

Over ons doch zijn:

Wy,

PSALM XXXIII.
Wy, die op u hopen,
Tot uw hulpe lopen,
Maak ons vry van pijn.

63

PSALM XXXIV.

Ik zal den Here lof
Toebrenge, al myn levens tyd:
Myn mond en hert zal, breed en wyd,
Verbreiden deze stof.
Myn ziel zal ook, verheugt,
Zich roemen in den Heer: ook zal
't Zachtmoedig volk myn bly geschal
Aanhoren, vol van vreugd.

2. Maakt groot den Heer met my:
En gy, zyn' gunstgenoten zaam!
Verhoogt zyn allergrootsten naam
Zet all' uw' krachten by.
Ik heb den Heer gezocht,
Hy heeft beantwoord myn gebed,
En my uit angst en vrees gered:
Hy heeft my vry gekocht.

3. Het volk, door vrees vermoeit,
Heeft trouwlyk op den Heer gewacht,
En is, gelijk een stroom, met kracht,
Tot zynen troon gevloeit.
't Wierd noyt van schaamte rood.
Ook dezen, die elendig riep
Verhoord' en red' de Heer, hoe diep
Hy lag gedrukt in nood.

PAUSE I.

4. Des Heren Engel plaatst,
En legert zich rondsom de geen,
Die zynen naam hier vrees alleen.

Hy

64. P S A L M XXXIV.

Hy rukt hem uit op 't laatst.
Komt, smaakt en ook aanschouwt,
Hoe goedertier de Heer ons is.
Wel zalig is die man, gewis,
Die op zijn hulp vertrouwt.

5. Vreesst dan den Heer; ik wek
En spoor u, zijne heil'gen, aan:
Want die in zijne vreze gaan
En hebben noyt gebrek.
De jonge leeuwen doet
Hy lyden honger, in het dal;
Maar die den Heer recht zoeken zal,
Ontbreckt het aan geen goed.

6. Komt kind'ren hoort naar my,
Ik zal u leren 's Heren vrees:
Op dat hy uwe ziel genees',
En van haar quaal bevry.
Wie is de man, die lust
Ten leven heeft? waar zyn de liën?
Die dagen wenschen, om te zien
Het goed, in vred' en rust.

7. Bewaart uw tong voor 't quaad,
En spreekt met uwe lippen noyt
Bedrog, want hy word uitgeroyt,
Die 't boze niet verlaat.
Wykt van het quaad, en doet
Het goed, zo lyd uw ziel geen scha'.
Zoekt' steeds den vrede, jaagt ze na,
Met een oprecht gemoed.

P A U S E II.

8. Des Heren ogen zyn
Op den rechtvaardigen gezet
Zyn' oren horen zyn gebed,

Wan-

Wanneer hy roept door pijn.
 Des Héren aangezicht
 Is tegens die het quade doen,
 Om hun gedacht'nis uit te roên,
 Naar eifch van zijn gericht.

9. D'oprechte roept, God hoort,
 En red hem uit zijn angst en smert;
 Hy is naby 't gebroken hert,
 En hy behoud ook voort
 Een gansch verflagen geest.
 Der vromen rampspoed is zeer groot,
 De Heer red hem uit allen nood,
 Daar in hy is geweest.

10. Hy zelfs béwaart getrouw
 Zijn' beenderen, zo klein als groot;
 Opdat ze niemant, na de dood,
 In stukken breken zou.
 De boosheid velt ter aard'
 Den goddelozen, en zijn staat.
 En wie d'oprechten smaad en haat,
 Zal schuldig zijn verklaart.

11. De Heer verloft en red
 De zielen zijner knechten all':
 En wie op hem betrouwen zal,
 Is vry van vloek en wet.

P S A L M XXXV.

Twist, Here! met mijn' twisters boos,
 En strijd met mijn' bestrijders loos.
 Grijp aan de schilden en rondassen,
 En wil ze tot mijn' hulpe passen;
 Breng ook dén spies hervoroot; en sluit

E

Den

Den weg, op dat mijn vyand stuit:
Ontmoet hem zelfs. Zeg tot mijn hert,
Ik ben uw heil, in al uw smert.

2. Dat hy beschaamt zy, en veracht,
Die mijne ziele zoekt, en tracht
Haar weg te rukken uit het leven:
En laat ze schaamrood zijn verdreven,
En rugwaarts keren, die het quaad
Bedenken tegens mijnen staat.
Dat zy als kaf zyn voor den wind,
En 's Heren Engel hen verslind.

3. Hun weg zy duister overal,
En slibberig, tot hunnen val.
Des Heren Engel, zeer verbolgen,
Wil hen verdryven en vervolgen:
Want zy de groeven en het net
Verborgen hebben, en gezet
Zeer listiglijk, op dat mijn ziel
Onschuldig in hunn' lagen viel.*

4. Dat hem verderving overkom',
Als hy 't niet weet, noch denkt'er om.
De netten, die hy heeft verborgen,
Dat die hem vangen en verworgen:
Hy val daar met verwoesting in,
Op dat ik hem dus overwin.
Dan zal mijn ziele, vol van vreugd,
Om 't heil des Heren zijn verheugt.

P A U S E I.

5. Dan zullen all' mijn' beend'ren teer
Weer zeggen; wie is onze Heer
Gelijk? die dez' elendelingen
Red van de sterk're, die hen dwingen,
En van den man, die hen betooft.

Ge-

P S A L M XXXV.

Getuigen van een wrev'lig hoofd
Staan tegens my, en eischen dat
Ik zelfs niet wiste, noch bezat.

6. Aan my vergeld men quaad voor goed;
Zy roven zelfs mijn goed en bloed.
Voor my, wanneer z'in krankheid lagen,
Heb ik een hairen zak gedragen:
Ik queld' mijn ziel; ik vast' en bad,
Het geen ik dikwils heb hervat.
Ik heb'er vriendlijk by verkeert,
En hèn als broed'ren zelfs geëert.

7. Ik ging gebukt in zwart gewaad;
Als een die zijne moeder gaat
Betreuren. Doch wanneer ik hinkte
Dan hielden zy zich als verminkte,
En als verslagen' in der daad:
Doch waren bly, en sloegen raad.
Ik merkte niets van mijn verdriet;
Zy scheurden zich, en zwegen niet.

8. Zy diè zelfs zaten aan den dis;
Met 't volk van hun verbintenis,
Beschimpten my, tot spot en schanden,
Zy knarsten op hunn' fellè tanden;
Hoe lange zult gy toefien, Heer!
Ei: breng myn ziel doch eenmaal weer
Van hun verwoesting, en dien leeuw;
Want ik ben eenzaam in dez' eeuw.

P A U S E II.

9. Dan zal ik in het openbaar,
In 't midden van een grote schaar,
U loven en all' eer bewijzen;
En onder 't magtig volk u prijzen.
Dat hy, die, zonder oorzaak, my

Vyandig is, zich niet verbly'.
 Noch met zijn' ogen wenk' ten quaad',
 Hy, die my, zonder reden, haat.

10. Want zy en spreken niet van vreed',
 Maar zy bedenken, boos en wreed,
 Een deel bedrieghelijke zaken;
 Om zo die geen verdacht te maken,
 Die stille wonen in het land:
 Zy sperren tegens my, o schand!
 Den mond wyd op, en zeggen stout,
 Ha, ha! ons oge heeft 't aanschouwt.

11. Gy hebt het doch gezien, o Heer!
 En zwijg dan niet; noch houd u veer.
 Ontwaak, en wil myn recht bewaren,
 O God, en Heer der heerscharen!
 Twist gy mijn twistzaak, met bescheid,
 Doe my, naar myn gerechtigheid,
 Eens recht, op dat men over my,
 En myn verderf, zich noyt verbly'.

12. Dat zy niet zeggen in hun hert
 Heäh! o ziel! zie daar zyn smert.
 Noch spreken, met hun bitze monden,
 Wy hebben hem geheel verslonden.
 Dat zy beschaamt en schaamrood zyn,
 Die zich verblyden in myn pyn;
 En boven dien met schand bekleed,
 Die zich verheffen in myn leet.

13. Maar laat ze vrolyk en verheugt
 U zingen, zy die al hun vreugd
 In myn oprechte vroomheid stelden:
 En laat ze dan gedurig melden;
 De Heer zy groot gemaakt, die leeft;

En

En lust tot mynen vrede heeft.
 Zo word, Heer! uw gerechtigheid
 Door my den ganschen dag verbreid.

P S A L M XXXVI.

De taal des bozen, die God tert,
 Zegt in het binnenst van myn hert;
 Daar is doch voor zyn' ogen
 Geen vreze Gods: want hy zich vleyt
 Wanneer men d'ongerechtigheid
 Bevind, niet te gedogen.

De woorden zynes mond's zyn doch
 Vol onrecht, en vol snood bedrog.

Tot weldoen ongenegen.

Want 's nachts bedenkt hy niet dan quaad;

De weg is boos, daar hy op staat:

Hy gaat geen zonden tegen.

2. O Heer! uw goedertierenheid

Is tot de hem'len uitgebreid;

Uw waarheid tot de wolken.

Uw recht is als een berg, zeer hoog.

Uw straf een afgrond voor ons oog.

Gy spaart doch vee en volken.

Hoe dierbaar is uw gunst: niet vreemt,

Dat ieder zynen toevlucht neemt

Tot uwer vleug'len lommer.

Zy worden met het vet gevoed,

En drinken uit den wellust-vloed

Uw's huizes, vry van kommer.

3. By u is doch des levens bron;

Wy zien het licht in u, o Son!

Doe uwe goedheid dalen

Op die u kennen: zend uw recht

P S A L M XXXVII.

Op hem, die zich aan vroomheid hecht;
 Zet ook der boosheid palen.
 Op dat des ~~scorzen~~ booswichts voet
 My niet vertrap in euvelmoed,
 Noch my doe ommezwerfen.
 Aldaar wierd 't volk, dat onrecht wrocht,
 Ter neer gestoten, zwaar bezocht;
 Zy moeten 't leven derven.

P S A L M XXXVII.

Ontsteekt u niet, maar wilt u lydzaam dragen,
 Wanneer gy het den bosen wel ziet gaan;
 Benyd den voorspoed niet van zyne dagen:
 Want als het gras, dat gy op 't veld zien staan,
 Word hy haast afgesneen en neergeslagen,
 Hy zal als 't kruid verslizen en vergaan.

2. Vertrouwt u op den Heer, door al uw leven,
 Bevlytigt u, dat gy het goede doet.
 Bewoont het aardryk, wilt'er noyt aan kleven:
 Maar uwe zielen met getrouheid voed.
 Verluft u in den Heer, hy zal u geven
 't Begeren van uw hert en vroom gemoed.

3. Gaat wentelt op den Heer all' uwe wegen.
 Betrouwt op hem en zyn gestaafde woord;
 Hy zal het maken, als gy zijt verlegen,
 En uw gerechtigheid doen komen voort,
 Als 't helder licht; en 't recht, door u verkregen,
 Gelyk de zon door 's hemels wolken boort.

4. Weest stil, en zwijgt den Heer, wilt hem verbeiden.
 Uw geest ontsteke niet als gy verstaat,
 Dat mannen een voorspoedig leven leiden,
 Die listig zyn in al 't bedrijf van 't quaad.

Laat

Laat af van toorn, wilt van die tochten scheiden.
 Vooral, dat gy geen quaad ter handen slaat.

5. Want die volstandig op den Here wachten,
 Die zullen erfelijk bezitten d' aard:
 Maar die het boze doen, en 't recht verachten,
 Zult gy zien uitgeroeit, en niet gespaart.
 Een goddeloze zal, met zijn' geslachten,
 Niet meer zijn, noch de plaats daar hy vergaard.

P A U S E I.

6. Zy die zachtmoedig in den Heer beruften,
 Beërven 't aardrijk, met al zijne pracht,
 En zullen zich in groten vrée verlusten.
 De goddelozen peinzen dag en nacht,
 Hoe dat zy 't leven van den vromen blusten.
 Hy knerstand; doch hy word van God belacht.

7. De goddelozen hebben 't zwaard getogen,
 Om den elendigen ter neer te slaan:
 Zy hebben ook gespannen hunne bogen,
 En leggen daar med' op de vromen aan,
 Opdat zy die ter neder vellen mogen,
 En slagten die op rechte wegen gaan.

8. Doch dit gewette zwaard zal eenmaal dringen
 In 't hert van dien godloos, zo dat hy sneeft.
 Hunn' bogen zal men zien in stukken springen.
 Het weinig goed, dat een rechtvaardig' heeft,
 Is beter dan een overvloed der dingen,
 Waar in een godloos mensch rampspoedig leeft.

9. Want d' ermen der godlozen, en hun magten,
 Zal God verbreken midden in den strijd:
 Maar onze Heer zal door zijn' grote krachten
 Den vromen ondersteunen, als hy lijd.

Hy kent de dagen van die op hem wachten ;
Zijn erfenis blyft ewig en altijd.

10. Zy worden niet beschaamt in quade dagen ;
Maar zullen zelfs in tijd van hongersnood
Verzadigt worden , naar Gods welbehagen :
Daar een godloze , die gansch' boos en snood
Den Here haat , verdwijnt in zijne plagen
Als rook , en vet , dat men op 't altaar goot.

P A U S E II.

11. Een goddeloos ontleent , en geeft niet weder ;
Maar een rechtvaardig man ontfermt en geeft :
Want zijn gezegende (die hy zo teder
Bemint) bezit deez' aard' , zo lang hy leeft.
Doch dien hy vloekt , als enen overtreder ,
Word uitgeroet ; wyl hy geen wortel heeft.

12. De Heer bevestigt doch den gang der vromen ,
Opdat hy nimmer wank'le met zijn voet ;
Want hy heeft lust in zijnen weg genomen :
Wanneer hy valt , word hy voor 't quaad behoed ,
En niet verworpen , om noyt op te komen ;
Wyl God hem ondersteunt in 't geen hy doet.

13. 'k Ben mede jong geweest , en nu gestegen
Tot ouderdom , doch zag , tot gener stond ,
Den vromen gansch' verlaten , en verlegen ;
Dat hy , noch ook zijn zaad , geen brood en vond.
Want hy ontfermt zich' steeds , en leent genegen.
Zijn zaad , tot zeg'ning , blyft in ieders mond.

14. Wijkt van het quaad , en wilt de boosheid haten ;
Betracht het goed altijd : want onze Heer
Bemint het recht. Ook zal hy niet verlaten
Zijn' gunstgenoten ; maar bewaart ze meer

Voor

Voor d'euwigheid; daar 't zaad van een verwaten
Godloos word uitgeroeit, en valt ter neer.

P A U S E III.

15. 't Rechtvaardig volk zal d'aard ten erve wezen,
En daar op wonen tot in euwigheid.
De mond der genen die den Here vrezen,
En die rechtvaardig zijn in hun beleid,
Vermeld die wysheid, in Gods woord te lezen:
Zijn tonge spreekt het recht, met onderscheid.
16. De wet van zijnen God is in zijn ziele;
Want hy bewaart die in zijn ingewand.
Zijn gangen sabb'ren noyt, zo dat hy vleele.
De goddeloze loert aan allen kant,
Opdat hy den rechtvaardigen verniele;
Dien hy te doden zoekt door zijne hand.
17. Doch God en zal hem in zijn hand niet geven,
Noch hem verdoemen in zijn hoog gericht.
Wacht op den Heer; houd zijnen weg daar neven,
Want hy verhoogt u voor zijn aangezicht.
Gy zult als erfgenaam op aarde leven,
Terwijl een godloos word berooft van 't licht.
18. Ik heb gezien, in mijne levens tijden,
Een godloos mensch bedrijven groot geweld;
Die zich had uitgebreid aan alle zijden,
Gelijk een groen' inlandsche boom op 't veld:
Maar hy ging door, men zag hem henen glijden:
Ik zocht; doch vond noch plaats, noch dezen held.
19. Let op den vromen, en beziet na dezen,
Den genen die oprecht van wandel is;
Want 't einde van dien man zal vrede wezen:
Maar d'overtreders zal de Heer gewis

Ver-

Verdelgen. Een godloos, hoe hoog gerezen,
Word uitgeroeit, tot zijn verdoemenis.

20. Doch 't heil van den rechtvaardigen op aarde
Is van Jehovah, zijnen God, alleen.
Hy is hun sterkt', in 't midden der gevaren;
Hy zal ze haast bevrijden van de geen,
Die godloos zijn; en hen zeer wel bewaren:
Want zy betrouwen hem, als hun rotssteen.

P S A L M XXXVIII.

Straf my niet, noch wil verteren,
Heer der Heren!
My, door uwen toorn zeer groot.
Wil my ook, in dit mijn lijden,
Niet kastijden,
In uw gramschap, die my dood.

2. Want uw' pijlen voel ik dalen,
Door mijn' qualen,
Tot in 't binnenst van mijn hert.
En uw hand, te zwaar om dragen,
Door de slagen,
Rust op my, o grote smert!

3. Wegens uwe grimmigheden,
Is 'er heden
Aan mijn lichaam niets geheel:
Daar word zelve niet gevonden,
Om mijn' zonden,
Vrêe noch rust in enig deel.

4. Want mijn' ongerechtigheden,
U beleden,
Over mijnen hoofde gaan.

Die

Die, als al te zware lasten,
Onder 't vasten,
Al te zame voor my staan.

5. Mijne stinkend' etterbailen,
Die vervuilen
Dagelijks hoe langs zo meer;
Wegens mijne dwaze daden,
Want die schaden
Ziel en lichaam even zeer.

P A U S E I.

6. Ik ben krom en neergebogen,
Des mijn' ogen
Zijn geslagen na benēen.
Ik ga, wegens deze plagen,
Alle dagen
In het zwart, van rouw, daar heen.

7. Want mijn ingewand en darmen
Zijn, ah armen!
Vol verachtelijke ziek',
Daar is niet geheels te speuren,
Door het treuren,
Aan mijn vleesch, rondom bewiekt.

8. 'k Ben verzwakt, en uittermaten,
Als verlaten,
Zeer gebryzelt en geknakt.
'k Brul van wegen al het bruizen,
't Welk de sluizen
Van mijn lijdend hert ontzakt.

9. Heer! voor u is mijn verlange,
Mat en bange,
En begeerten openbaar.
Ook zijn mijne zware zuchten,

Lijdens

Lijdens vruchten,
Niet verborgen, maar zeer klaar.

10. 't Hert wil om en omme keren,
En verteren;
Want het is zijn' krachten quijt,
Ook is 't licht van beid' mijn' ogen
Schier vervlogen,
'k Word als blind door dezen strijd.

11. Mijn' liefhebbers, en mijn' vrienden,
Die my dienden,
Staan nu tegen over my.
Ook mijn' nabestaande magen
Horen 't klagen,
Doch zy houden zich ter zy'.

P A U S E II.

12. Maar die myne ziele zoeken
Te verkloeken,
Leggen strikken; doch het mist.
Die my quaad wil spreek zeer schandig,
En onbandig,
Hy bedenkt gedurig list.

13. Ik ben selve daarenbove
Als een dove,
Die hun boos besluit niet hoort;
En by stommen vergeleken:
Want ik spreke
Tot hun niet een eenig woord.

14. 't Is als of ik niets verstonde,
En bevonden
Wierd als een onkundig man;
In wiens mond geen tegenrede

Zich

Zich opdede,
Noch die zich verweren kan.

15. Ik zal tot Jehovah lopen,
Op hem hopen,
En vertrouwen t'aller tijd:
Gy zult met uw' gunstig' oren
My verhoren,
Die mijn God en Here zijt.

16. Dat zy zich doch niet verblyden
In mijn lijden,
Zeid ik; want als zy mijn voet
Zagen wank'len, en my vallen,
Zouden z'alle
Tegens my zijn vol van moed.

P A U S E III.

17. Ik ben doch gereed tot hinken;
En tot zinken,
Wegens al dit groot geweld:
Ook zie ik de grote smerte
Van mijn herte
Steeds voor mijn gezicht gestelt.

18. Want all' d'ongerechtigheden
Mijner treden
Maak ik u bekend alleen.
Ik ben op het hoogst verlegen,
En van wegen
Mijne zonden zeer t'onvreên.

19. Daar mijn vyand, vol van leven,
My doet beven,
En word magtig overal:
Ook die my zo valslijk haten,

En

En verlaten,
 Worden groot, en veel in tal.

20. Zy die quaad voor goed vergelden;
 En my schelden,
 Staan my tegen alle dag:
 Om dat ik het goed najage,
 Met behage,
 Zo als elk bevond en zag.

21. Wil my niet verlaten, Here!
 Want ik ere
 Niemand, dan uw groten Naam.
 Wil van my niet verre wezen,
 Maar genezen
 Mijne qualen al te zaam.

22. Haast u tot mijn hulpe spoedig;
 Die langmoedig
 Mijn' elenden hebt aanschouwt.
 Heer! gy zijt mijn heil bevonden,
 't Allen stonden
 Heb ik op uw hulp vertrouwt.

P S A L M XXXIX.

Ik zeid'; ik zal bewaren mijnen weg,
 Op dat ik nooit iet quaads en zeg,
 Noch zondig met mijn tong, tot gener stond:
 Ik zal verzek'ren mijnen mond
 Met enen breidel: wijl het godloos rot
 Is tegens my, en my bespot.

2. Ik was, door stil te zwijgen, als verstormt,
 Terwijl mijn vyand vrolijk bromt:
 Ik zweeg van 't goede zelfs; doch mijnne smert

Wierd

Wierd zeer verzwart; terwijl mijn hert,
 Door mijn' gedachten, was in vuur en vlam:
 Wanneer mijn tong dit woord opnam.

3. Maak, dat ik, Heer! mijn eind en dagen ken;
 Op dat ik weet hoe broos ik ben.
 Gy hebt z'een handbreed lang gestelt; en ziet,
 Mijn leeftijd is voor u als niet:
 Zo dat een ieder mensch, hoe vast hy staat,
 Is ydelheid, met al zijn raad.

4. De mensch verwandelt doch als in een beeld,
 Die hier omlaag zyn rol slechts speelt.
 Want zijn gewoel is enkel ydelheid.
 Hy brengt by een, en hy bereid
 Zeer vele schatten; doch hy weet het niet
 Voor wien dat hy die overliet.

P A U S E.

5. En nu wat is 't, o Heer! dat ik verwacht!
 Mijn hoop die rust op uwe kracht.
 Verlos my van mijn overtreding doch,
 En allerley bedekt bedrog.
 En stel my niet den dwazen man ten smaat,
 Die my zelfs zonder oorzaak haat.

6. Ik ben verstomt; en schoon gy my verflond';
 Ik zal niet op'nen mynen mond:
 Wyl gy het zyt die 't my hebt aangedaan.
 Doe uwe plagen van my gaan.
 Ik ben bezweken, en geraak van kant,
 Door dit bestryden van uw' hand.

7. Kastijd en tuchtigt gy een mensch op aard,
 Die met bestraffing word bezwaart.
 Om d'ongerechtigheid, door hem gepleegt,
 Hy smelt haast weg, hoe zwaar hy weegt,

Be-

Bevalligheid vergaat gelyk een mot,
Een mensch is ydelheid: ten slot.

8. O Heer! verhoor myn' klagten en gebeên,
En zwijg niet langer op 't geweên,
Wyl ik een vremd'ling ben, en ommezwerf;
Als all' myn' vaders zonder erf.
Wend u van my, op dat ik my verquik,
Eer dat ik sterf, door rouw én schrik.

P S A L M XL.

IK heb den Heer een langen tyd verwacht;
En hy heeft zich tot my gewend,
En myn geroep gehoord, op 't end:
Hy heeft my opgehaalt, door zijne magt;
Uit slyk en modderkuilen,
Die, wegens 't ruischen, huilen.
Hy heeft myn voet gezet
Op eenen-vaften steen:
Mijn gangen ook meteen
Gevestigt in zyn wet.

2. Hy heeft een nieuw en vrolijk lied gelegd
In mijnen mond, tot eer en lof
Van onzen God, o schone stof!
Zeer vele zullen 't zien, en, vrezend' 't recht,
Zich op den Heer vertrouwen.
Welzalig zy, die bouwen
Op hem, in bangen strijd;
Die naar geen trotsheid zien,
Noch tot de leugens vliên,
In een benauden tijd.

3. O Heer! gy hebt aan ons uw wonderwerk,
En uw' gedachten veel' gemaakt;

't Ver-

Wanneer men aan 't verhaal geraakt;
 Kent niemant het begin, noch enig perk.
 Zoud ik die gaan verkonden,
 't Ontbrak aan kracht en monden:
 Voorwaat ze zyn te veel;
 Dan dat ik z'altemaal,
 Naar haar waardy verhaal';
 Zelfs tot het minste deet.

4. Gy had geen lust aan slag- noch spijsoff'rand;
 Maar hebt my d'oren doorgeboort:
 Geen zondenoffer u bekoord';
 Noch eischte gy. Toen zaid' ik in dien stand;
 Zie daar! ik kom' my geven,
 Gelyk'er staat geschreven.
 In 't Rolboek. Ik heb lust
 Te doen wat u behaagt:
 Mijn hett omhelst en draagt
 Uw wet, die in my rust.

P A U S E.

5. Ik boodschap uw' gerechtigheid aan 't volk;
 En ik bedwing mijn' lippen niet;
 Gy weet het, Heer! die 't hoort en ziet.
 Noch ik, die ben uw uitverkore tolk,
 Verberg die niet, met smerte,
 In 't midden van mijn herte.
 Uw waarheid, heil en trouw;
 Vol van weldadigheid,
 Word van my uitgebreid,
 Daar ik uw volk aanschouw'.

6. Gy zult, barmhertig' Heer! uw goed
 My niet onthouden: laat uw trouw
 My ondersteunen, in mijn rouw.
 Het quade, zonder fal, my hier ontmoet;
 Mijn' ongerechtigheden.

F

My

My groten aanloop deden:
 Ik kon niet zien daar by.
 Zy zyn in haar getal
 Meer dan mijn' hairen all',
 Mijn hert verlaat schier my.

7. 't Behaag u, Here! dat gy my bevrijd,
 En u ter mijner hulpe haast;
 Dat z'alle worden zeer verbaast,
 Die my vernielen willen; en, vol spijt,
 Met schaamte heen gaan strijken,
 En schandig rugwärts wijken,
 Die wenschen om mijn scha'.
 Verwoest ze tot een loon
 Der schaming, om dien hoon,
 Die van my zeggen: ha!

8. Laat z'alle, die u zoeken, zijn verblijd;
 En die uw heil beminnen, Heer!
 Gedurig zeggen: Dat uw eer
 Zy groot gemaakt, op aarden breed en wyd.
 Zijn naam zy hoog geprezen
 Van alle die hem vrezen.
 Ik ben wel vol verdriet;
 Doch, Heer! gy denkt aan my,
 En zet my hulpe by:
 Mijn God! vertoef doch niet.

P S A L M XLI.

Welzalgig hy, die zich verstandig draagt
 By dien, die word geplaagt.
 De Heer zal hem bevryden in den dag,
 Waar in hy 't quade zag.
 Hy zal ook by het leven zijn bewaart,
 Met veel geluk op aard.

Hy

Hy geeft hem meê niet over ter begeert
Zijn's vyands, die hem overheert.

2. De Here zal hem ondersteunen op zijn bed,
Die hem uit ziekte red:

In krankheid wiszelt hy zijn legersteê,
En zijn gestalte meê.

Ik zaid', o Heer! wil my genadig zijn;
Genees mijn ziel van pijn.

Hoewel ik heb gezondigt zwaar en veel:
't Geen ik u niet verheel'.

3. Mijn' vyanden vermelden alle quaad
Van my, in dezen staat.

Zy vragen zelfs, wanneer zal hy'er aan,
En met zijn naam vergaan?

Ja zo daar iemandt komt van deze liên,
Om mijn gedrag te zien,

't Is valsheid 't geen hy meld; en scheid hy dan,
Hy spreekt op straat daar van.

P A U S E.

4. Mijn' haters momp'len zamen tegens my,
Dat ik een booswicht zy;

Zy denken en verdichten alles wat my schaarl;
Ja d'allerfnoodste daad.

Zy zeggen, lastertale kleeft hem aan,
Hy heeft ze zelfs begaan.

En hy, die daar nu legt in 't graf ter neêr,
Zal nimmer opstaan weêr.

5. Ook zelfs mijn vriend, mijn vree- en disgenoot,
Dien 'k spijsde met mijn brood,

En wien ik steeds vertrouwde mijne zaak,
Die man scheidt nu vermaak,

Om met de vers'nen tegens my te slaan,
Voor 't goed aan hem gedaan.

Zy my genadig, Heer! en richt my op;
'k Vergelde 't op zijn kop.

6. Ik weet, dat gy aan my schept groten lust;
Daar in mijn ziel beruſt.

En dat mijn vijand noyt verheugt, en bly,
Zal juichen over my.

Gy onderhoud my doch in al mijn recht,
Als uwen trouwen knecht.

Gy ſtelt my ewig voor uw aangezicht,
In 't overheerlijk licht.

7. Den Here zy de lof, van ewigheid
Tot ewigheid, gezeid.

De God van Iſraël zy roem en eer.
Ja, Amen! kom, o Heer!

P S A L M XLII.

Als een hert, ganſch mat van 't jagen,
Schreuw't na ſtroom en watervlied:

Roept mijn ziele, in deze dagen,
Tot den Here, door 't verdriet.

Mijne ziele dorſt na God,
Die daar leeft, mijn deel en lot.

Wanneer zal ik, vry van pijnen,
Voor Gods aangezicht verſchijnen?

2. Mijne tranen zijn my ſpijze,
Dag en nacht, om dat men vraagt,

Waar is uwe God? ik grijze
Als ik dit gedenk: het knaagt

Mijne ziele, die ſchier word
Met mijn' tranen uitgeſtort,

Hoe 'k plag naar Gods huis te treden

Met myn volk, vol vrolykheden.

3. Wat

3. Wat! wilt gy u nederbukken?
 O myn ziele! schep doch moed,
 Zyt g'onrustig, door dit drukken;
 Hoop op God, die u dat doet,
 En u deze straf toezend:
 'k Zal hem loven, op het end,
 Voor zyn heil, aan my bewezen,
 En door zyn gezicht genezen,

4. O Myn God! myn ziel buigt neder?
 In het binnenste van my.
 Doch ik denk' aan u al weder;
 Want gy blyft my altyd by.
 Uit het woest Jordaansche land,
 Hermonim, aan d'overkant;
 En uit Mitzars bergen mede,
 Die ik eenzaam nu betrede.

P A U S E,

5. D'afgrond roept de diepst' afgronden,
 By 't gedruis der wat'ren, aan.
 Golven, door uw hand gezonden,
 Over my als henen gaan.
 's Daags hy doch zijn gunst gebied,
 En des nachts is hy mijn lied.
 Myn gebed zal henen streven
 Tot myn God, die my doet leven,

6. Ik zal mijnen God dan vragen,
 Waarom, Heer! vergeet gy my?
 Gy myn steenrots! moet ik dragen
 't Zwart gewaad, terwyl ik ly'?
 't Is een doodsteek in 't gebeent',
 Als myn vyand, gansch versteent,
 My steeds hoont, en vraagt daarneven?
 Waar is nu u God gebleven?

7. Wat buigt gy, myn ziel! u neder?
 Hoe zyt gy in my ontrufft?
 Hoop op God, gy zult hem weder
 Loven, met de grootste lust.
 Hy heeft my zo vaak bevryd,
 En mijn aangezicht verblijd.
 Want hy is mijn God, en Here,
 Nevens wien ik niets begere.

P S A L M XLIII.

Doe my doch recht, te dezer tyden,
 Myn twistzaak zelv', o God! betwist,
 Wil my van 't bose volk bevryden,
 En van den man, die my doet lyden,
 Door onrecht, snood bedrog en list;
 Maak dat zyn toelag mist.

2. Gy zyt de God, dien ik vertrouwe,
 Myn sterkt'; waarom verstoet gy my,
 En doet my gaan in 't zwart, vol rouwe,
 Door 't onderdrukken en benouwen
 Van mijnen vijand. Sta my by,
 En voeg u aan mijn zy.

3. Wil my uw licht en waarheid zenden,
 Dan word ik op uw spoor geleid:
 Dat die my brengen, na 't afwenden
 Van zo veel rampen en elenden,
 Tot uwen berg der heiligheid,
 Ter woning u bereid.

4. Dan zal ik tot uw altaar treden,
 En my begeven tot den God
 Der blijdschap mijner vrolijkheden,
 Om u te loven, daar ter stede,

Met

P S A L M XLIII.

37

Met harp en spel, naar uw gebod.

O God, mijn God, en lot!

5. Wat buigt gy u, mijn ziele! neder?
 Wat is 't dat gy onrustig zijt?
 Ei! hoop op God, ik loov' hem weder:
 Wijl hy is tot mijn hulp gereeder.
 Die reeds mijn aangezicht bevrijd,
 En blijft mijn God altijd.

P S A L M XLIV,

O God! wy hebben 't met onz' oren
 Van onze Vad'ren kunnen horen,
 Die ons vertelden, wat uw hand
 Van ouds gewrocht heeft in dit land,
 Gy hebt, door uwe sterkt' en magt,
 De heid'nen uit 't bezit gedreven:
 Het volk door plagen omgebracht;
 Maar hen geplant, en hoog verheven.

2. Want zy de landen niet aanvaardden,
 Noch erfden door een kracht van zwaarden
 Ook heeft hun erm, noch enig held,
 Aan uwen volke heil bestelt.
 Maar uwe rechterhand, en erm,
 En 't lichten van uw aangezichte,
 Dat hun was tot een schut en scherm,
 Dit grote werk alleen verrichtte.

3. Gy zelve zijt mijn God en Koning:
 Gebied uit uwe hemel-woning,
 Dat Jacob eenmaal zy bevrijd.
 Wy zullen door uw' naam, in strijd,
 Met hoornen stoten en verslaan
 Onz' weerpartyders, die ons haten

F 4

En

En tegens ons zyn opgestaan :
Wil doch uw erfdeel niet verlaten.

4. Want ik vertrouw niet op mijn'bogen,
Noch op mijn zwaard, dat, uitgetogen,
My nimmermeer verlossen zal.
Maar gy zult ons, in 't ongeval,
Bevryden, door uw sterke hand,
Van onze vyanden te zamen,
En onze hat'ren, die vol schand,
Zich zullen op het einde schamen.

P A U S E I.

5. Wy roemen all' ons' levens dagen
In God, en zullen steeds gewagen
Zijn lof, tot in der ewigheid,
Die ons zijn hulp heeft toegezeid.
Maar nu hebt g'ons verstoten, Heer!
En zelfs te schande willen maken.
Terwijl gy met ons heir niet meer
Te velde trekt, noch red onz' zaken.

6. Gy doet ons vluchtend rugwaarts keren,
En van den vyand overheren;
Die onze steden plondert uit,
En ons gaat roven, als een buit,
Gy geeft ons over als het vee
Der schapen, om hun maag te spijzen,
En gy verstroyt ons t'aller steê
Van 't heidendom, tot ons afgryzen,

7. Ja, gy verkoopt uw volk, als slaven,
Daar voor zy geen waardye gaven.
En gy verhoogt in 't minste niet
Den prijs, daar gy 't voor overliet.
Gy stelt ons mede tot een smaad,
En tot een schimp, om ons te honen,

Van

Van die, beset met bozen haat,
Hier rondom onze Steden wonen.

8. Gy maakt, dat wy ten spreekwoord strekken
Den heid'nen, die gy wild' verwekken.

De volk'ren schudden met het hoofd,
Als waren wy van God berooft.

Mijn schande staat in 't helder licht,
En komt my al den dag voor ogen.

De schaamte van mijn aangezicht
Heeft my bedekt en overtogen.

9. Om deze stem der lasteraren,
Die zich met mijne hoonders paren,
En om den vyand, vol van wraak,
Ik zelve schier in 't graf geraak.

Dit quam ons over op dien stond;
Doch wy zijn uwer niet vergeten,
Noch hebben tegens uw verbond
Trouloos gehandelt, zo wy weten.

10. Ons hert is niet te rug geweken,
Noch onze gangen zijn bezweken,
En afgekeert van 't rechte pad;
Hoewel gy ons verplettert had,
In énen duist'ren draken kuil,

En daar bedekt met doods gevaren,
Van eens door haren fellen muil
Te zijn verslonden, daar wy waren.

11. Zo wy Gods naam vergeten hadden,
En wilden onze ziel bekladden;

Of tot een vremde Godlijkheid
Onz' handen hadden uitgebreid,
Zoud' onze God dit alles niet
Naukeurig kunnen onderzoeken?

L 5

Hy

Hy kent ons herte doch, en ziet
Zeer klaar in zijn' verborge hoeken.

12. Maar 't is om uwent-wille, Here!
Dat wy zijn, zonder tegenwre,
Den ganschen dag t'er dood gebragt,
Als schapen, die men keelt en slagt.
Ontwaak dan eenmaal, Heer! ontwaak.
Ei! waarom zoud gy langer slapen?
Verstoot ons niet om uwe-zaak:
Om ons voor ewig weg te rapen.

13. Wat is 't dat gy uw aangefichte
Verbergt, 'op dat het ons niet lichte?
En waarom zoud gy al d'elend,
En d'onderdrukking, die gy kent,
Vergeten? wijl ons herte beeft,
En onze ziel is neergebogen
In 't stof. Mijn gansche lichaam kleeft
Aan d' aarde vast, voor ieders ogen.

14 Sta dan eens op, wil hulp bestellen,
En ons verlossen, en verzellen.
Wy bidden het, o Heer! alleen
Om uwe goedertierenheên.

P S A L M XLV.

Mijn hert geeft vrolijk op een goede rede:
Ik spreke mijn gedichten uit in 't brede,
Van enen Koning, dien ik 't waardig ken.
Mijn tong is vaerdig als een schrijvers pen.
Gy zijt veel schoonder dan een 's menschen zone.
Genad' is uitgestort op u, o Schone!
Ze rolt van uwe lippen af; om dat
U God in ewigheid gezegent had.

2 Gord

2. Gord aan de heup uw zwaard, o Held der helden!
Zo zal men uwe majesteit vermelden.

Zie daar, 't is alles tot uw komst bereid,
Vaart dan voorspoedig in uw heerlijkheid,
En doe u op het woord der waarheid dragen,
Maak van zachtmoedigheid en recht uw' wagen;
Want uwe rechterhand, sterk boven al,
U vrezelijke dingen leren zal.

3. Uw' pijlen zijn zeer scherp, en snel gedreven,
Zy zullen volk'ren onder u doen sneven:

En treffen in het hert en ingewand
Van 's Koning vyanden, aan allen kant,
Uw troon, o God! is van all' euwigheden,
Dien gy tot ewigheid ook zult betreden.
De scepeter van uw Koninkrijk en magt,
Is zelfs een rykstaaf, die het recht betracht,

4. Gy lieft gerechtigheid, in al uw wandel;
Maar haat godloosheid en verkeerden handel.

Want daarom zijt g' o God! van uwen God
Gezalf met vreugden oly, als uw lot,
Ver boven all' uw' oude meëgenoten
Uw' kled'ren zijn met myrrh' als overgoten,
En aloë met cassy onder een;
Tot vreugd', uit uw paleis van elpenbeen.

P A U S E

5. De dochters, zelfs van Koningen geboren,
Tot uwen kostelijken sleep behoren.

De Koningin staat aan uw rechterhand,
In 't fijnste goud van Ophirs goudrijk land,
Hoor, Dochter! gy uit duizenden verkoren,
Zie uwen schonen staat, en neig uw' oren;
Vergeet uw volk en uwes Vaders erf,
En zeg, 't is mijn geluk dat ik ze derv'.

6. Dan

6. Dan zal de Koning zijnen lust gaan boeten
 Aan uwe schoonheid: wil hem dus ontmoeten,
 En daar hy is uw Heer, buig voor hem neer.
 Het volk van Tyrus, en veel' rijke meer,
 Die zullen met geschenk uw aanschijn smeken.
 Des Konings Dochter, zuiver van gebreken,
 Is innig schoon, hoe dat men haar beschouwt:
 't Borduurzel van haar kleed is enkel goud.

7. Men zal haar met gestikte kled'ren leiden
 Tot haren Koning, om zich noyt te scheiden.
 De jonge docht'ren, die zy volgen doet,
 Met alle die verzellen haren stoet,
 Zult gy met vrolijkheid zien tot u komen,
 Zy zullen, als van blijdschap opgenomen,
 En heen geleid tot deze schone reis,
 Gaan treden in des Konings hooftpaleis.

8. Uw' zonen, rustig, jong en moedig, zullen
 De plaatzen uwer Vad'ren weer vervullen,
 Die gy zult zetten, ten verheven stand,
 De wereld door, tot Vorsten van het land.
 Ik zal dus uwen name doen belijden,
 Van 't een geslacht tot 't ander, t' aller tijden.
 Ook zullen alle volken dit uw Rijk
 Verbreiden, en u loven ewiglijk.

P S A L M LXVI.

Ons' sterkt' en toevlugt, t' aller stonden,
 Is God zeer kragtiglijk bevonden;
 Een hulp in den benauden tijd,
 Daar uit zijn goedheid ons bevrijd.
 't Is hierom, dat wy nimmer vrezen,
 Al was 't dat d'aard van plaats en wezen
 Verandert wierd; en bergen mee
 Zich zetteden in 't hert der zee.

2. Laat

2. Laat hare wat'ren groulijk bruizen,
 En, gansch beroert, op klippen druizen;
 Dat al 't gebergte beeft en kraakt,
 Door haar verheffing, die ze maakt.
 De beekskens der rivieren sullen
 De Stad van God met vreugd vervullen:
 Alwaar die Allerhoogste woont,
 En zich in 't Heiligdom vertoont.

3. God is in 't midden harer muren;
 Zy zal, noyt wanklend', ewig duren:
 Hy zal ze helpen, naar 't verbond,
 In 't rijzen van den morgenstond.
 De heid'nen raafden, met vermogen,
 De Koninkrijken zich bewogen,
 Maar hy verhief zijn stem alleen,
 En 't aardrijk smolt als was daar heen.

P A U S E.

4. Jehovah, God der heyerfcharen,
 Is met ons, zelfs in doods gevaren;
 Hy breekt des vyands magt den nek.
 God Jacobs is ons hoog vertrek.
 Komt menschen, en aanschouwt de paden
 Des Heren, en zijn' grote daden;
 Die door zijn magt, alom bekend,
 Verwoesting op de wereld zend.

5. Die 't oorlog stremt, tot 't eind der aarden;
 De bogen, spieszen en de zwaarden
 Verbreekt, en maakt hun raad te schand:
 De wagenen met vuur verbrand.
 Laat af, en weet, dat ik de Here
 Als God verhoogt zal zijn, door ere,
 In 't midden van het heidendom,
 En van dit aardrijk, als ik kom',

7. De

6. De Heer van 's hemels heyerscharen
 Is met ons, hy zal ons bewaren:
 En Jacobs God blyft. t'aller tyd,
 Ons hoog vertrek, in nood en stryd.

P S A L M XLVII.

Komt, gy volk'ren al, maakt een bly geschal.
 Klapt de handen zaam, juigt Gods groten naam,
 Door een vreugd gezang, ieder op zijn rang.
 Werwaarts ik my keer, d'allerhoogste Heer
 Vreeslijk is geacht, wegens zijne kracht.
 Ook is hy verklaart, Koning over d'aard.

2. 't Volk hier wijd van daan, doet hy nedrig staan,
 Als een ieder ziet, onder ons gebied.
 Zelfs een groot geslacht, 't geen ons had veracht,
 Hy ook buigen doet onder onzen voet.
 Jacobs heerlijkheid, 't erf ons toegezeid,
 Die geliefde stad, God verkoren had.

3. God ten hemel vaart, met gejuich van d'aard.
 Hy, Jehovah zelf, boven 't stargewelf,
 Met bazuin geklank. Tot zijn lof en dank.
 Psalmen zingt den Heer; zingt hem meer en meer.
 Zingt, in 't heilig hof, onzes Konings lof.
 Paart uw' stemmen daar, met de schelle snaar.

4. God, die Koning is van zijn erfenis,
 't Aardrijd toebehoort: heft met soet accoort,
 Enen lof-psalm an, die ons leren kan.
 God heeft heerschappy, onbepaalt en vry,
 Over 't heidensch volk. Hy heeft in een wolk,
 Zijner heiligheid enen troon bereid.

5. D'ed'len komen tot Abr'hams waren God.
 D'aard-

D' aardfche Schilden meed', staan voor hem gereed.
Daarom dit geflacht heerlijk word geacht.

P S A L M XLVIII.

Zeer groot is onze God en Heer,
Hem komt alleen de prijs en eer
In zijne Stad, een Stad der Steden,
Jehovahs berg der Heiligheden.
Ons Zion is het fchoonft' landsdouw
Der ganscher aarde, zijn gebouw
Is doch de vreugd van allen oorden,
Vooral daar 't nitziet naar het Noorden;
Een Stad van onzen groten Koning,
Daar hy zijn hof heeft en zijn woning.

2. In haar paleys is God bekend.
Een hoog vèrtrek, in zwaar elend,
En een beschermer in gevaren.
De Koningen vergadert waren,
En togen door het gansche land,
Daar niemand was voor hun bestand:
Maar zo als zy de Stad aanschouden,
Zy, die op hunne magt betrouden,
Straks waren zy met fchrik bevangen,
En vlogen heen met snelle gangen.

3. Ja hunne beving was zo groot,
Als ener vrouw' in barens nood.
De Schepen, die van Tarsis quamen
Verbrak een Oofte wind te zamen.
Gelijk wy 't hadden aangehoort
Aldus is 't ons gebleken voort,
Ter Stee des Heren der heirfcharen,
Die hy wil voor 't verderf bewaren.

Die

Die God zal haar in ewigheden
Bevestigen. O Stad der Steden!

P A U S E.

4. O God! wy zijn gedachtig aan
Uw' gunstbewijzen, ons gedaan,
In 't midden van uw' tempel-choren,
Daar gy 't gebed uws' volks wilt horen:
Gelijk uw naam Jehovah is,
Die zijn verbond maakt vast en wis;
Zo is uw roem, zeer groot van waarde,
Bekent tot aan het eind der aarde.
Uw rechterhand, zeer hoog te duchten,
Is vol van rechtheids schone vruchten.

5. De berg van Zion zy verheugt,
En Judaas Dochter vol van vreugd;
Om 't oordeel Gods, en zijn gerichte:
Laat rondom Zion gaan 't gezicht;
En dat men alle torens tell':
Beschouwt ook zijne vesting wel,
En wilt op zijn' paleizen merken;
Op dat gy zulke grote werken
Vertellen meugt het nageslachte,
En 't nimmer ga uit hun gedachte.

6. Want dez' is onze God alleen;
Van nu tot in der ewigheên:
Hy zal noyt van zijn' Kerke scheiden;
Maar die tot in de dood geleiden.

P S A L M XLIX.

Gy volk'ren hier op aarde geeft gehoor,
Inwoonders van de wereld leent uw oor;
't Zy gy gering, of hier in aanzien zijt,
Te zamen rijk en arm, te dezer tijd.

Mijn

Mijn mond zal louter wijsheid spreken; want
 Mijn overdenkingen zijn vol verstand.
 Ik neig' mijn' oren om een spreuk t'ontleden;
 En open' op myn harp verborge reden.

2. Hoe! zoud' ik vrezen in den quaden dag;
 Als ik den booswigt op myn' hielen zag,
 Die my omringt, met zijn gehelen stoet.
 Zy die zich hier vertrouwen op het goed,
 En roemen op hun rykdom overal,
 Daar nochtans niemant zijnen broeder zal
 Verlossen, noch behouden in het leven:
 Hy zal 't randzoen aan God niet kunnen geven.

3. Want die verloffing, en behoudenis
 Van hunne zielen veel te kost'lijk is,
 En zy in eeuwigheid te korte schiet:
 Opdat hy hem hierom in 't leven liet,
 Of nimmer hier omlaag 't verderf zou zien.
 Terwijl hy merkt, hoe dat de wijze liën
 Gaan sterven, ook een dwaas en onverwaten!
 En hoe z' hun goed hier na aan and'ren laten.

4. Hunn' overleggingen daar henen gaan;
 Dat hunne huizen ewig zullen staan;
 En deze woningen, vol grote pracht,
 Verblijven van geslachte tot geslacht.
 Zy noemen ook de landen naar hun naam
 Doch dez' hoe waardig, zullen al te zaam
 Gelijk de beesten eens vergaan en sterven,
 En niemant hen bewaren voor 't verderven.

P A U S E.

5. Hoewel in dezen weg veel dwaasheid steekt.
 Heeft doch zijn nazaad zin in 't geen hy spreekt.
 Men zet z' als schapen in het donk're graf;
 De dood, die 't al verslind, weid dez' ook af.

G

Daar

Daar all' de vromen van Gods heil verbond
Eens sullen in dien toeren morgenstond
Gaan heerschen over hen, die 't graf zal slyten,
En plotzelyk uit hunne woning slyten.

6. Maar God zal mijne ziele van 't geweld
Des grafs verlossen; en, my gansch herstelt,
Hier na opnemen tot zijn heerlijkheid
Den zyaen voor des werelds grond bereid.
Vreest niet als iemand rijk en magtig word;
Gy zult hem doch zien henen gaan in 't kort:
In 't sterven volgt hem niets van dit zijn pralen;
Zijn eer zal ook met hem in 't graf niet dalen.

7. Hoewel hy zijne ziel, terwijl hy leeft,
Noch zegent; en men hem veel ere geeft;
Omdat hy aan zich zelfs veel goeds toebragt:
Hy komt doch tot zijn vaderlijk geslacht.
Hy zal het licht niet zien in ewigheid.
Een mensch, verstandeloos in zijn beleid,
Al schijnt hy hier te zijn van grote waarde,
Word als de beesten, die vergaan op aarde.

P S A L M L.

De God der Goden, die de Heer is, spreekt,
Hy roept tot 't aardryk, dat zijn wet verbreekt,
Van 't Oosten, daar de zon opgaat en straalt,
Tot in het westen, daar ze nederdaalt.
Uit Sion, heerlijk, schoon in leders ogen,
Verschijnt God blinkend, met zijn groot vermogen.

2. Doch onze God zal komen ten gericht;
Een vuut zal 't alles voor zijn aangezicht
Verteren, hy zal stormen rondsom hem,
En roepen tot 't heelal, door deze stem:

Ver-

Verzamelt my mijn' trouwe gunstgenoten,
Die 't offerbloed op mijn verbond uitgaten.

3. De hem'len melden zijn gerechtigheid,
Want God is zelve richter; en hy zaid,
Hooft Israël, mijn volk! naar mijn gebod:
'K betuige, dat ik God ben uwe God.
'K zal u niet straffen om uw' offerhanden,
Terwijl die alle dagen voor my branden.

4. Ik zal geen vas meer nemen van uw stal,
Noch bokken uit uw koyen overal:
Want al 't gedier van het woud is mijn;
De beesten, die op duizend bergen zijn:
Ik weet waar alle vog'lon zich verschuilen,
En ken het wild des velds, en hare kuilen.

P A U S E.

5. Indien my honger' ik en zaid't u niet;
De wereld hoort my toe, en wat men ziet:
Of meint gy dat ik stieren eten moet,
Of drinken, voor mijn dorst, der bokken bloed?
Neen! Offert uwen God uw' dankoffranden,
Betaalt den Hoogsten uw geloofde panden.

6. Roept my dan aan in den benauden dag,
Ik zal u helpen uit uw droef geklag:
Gy zult my geven mijnen lof en eer.
Maar tot den goddelozen, zegt de Heer,
Wat hebt gy mijne wetten te verkonden,
En mijn verbond te nemen in uw' monden?

7. Gy die 't kastijden haat, en nimmer hoort;
Maar van uw aangezicht verwerpt mijn woord:
Ziet gy een' dief, gy loopt met hem geheel;
Met d'overspeelders is uw lot en deel:

Gy slaat uw mond tot alle quade reden,
En spreekt met uwe tong bedrieglykheden.

8. 't Is onrecht 't geen gy tot uw' broeder spreekt,
Dien gy door vuile last'ring grieft en steekt.
Dit doet gy, en ik zwyg' op alles stil,
Gy meint, dat ik u zelfs gelijk zijn wil.
Maar weet, dat ik u straffen zal en vellen,
En alles u zeer klaar voor ogen stellen.

9. Gy godvergete volk! wilt dit verstaan,
En u by tyds tot my bekeren gaan:
Eer dat ik u verscheur, en niemant red:
Wie offert dank, die eert my naar myn wet.
En wie zijn weg wel aanstelt, in vertrouwen,
Dien zal ik 't heil van God eens doen aanschouwen.

P S A L M. LI.

Wil my genadig zijn, mijn God en Heer!
Naar uwe grote goedertierenheden,
Delg uit mijn overtreding, hoor mijn' beden,
Naar uw barmhertigheid, zo groot wel eer.
Ei! wasch my van mijn ongerechtigheid,
En reinig my van mijne vuile zonden,
Daat med' ik, door 't wellustig vleesch verleid,
Uw' wetten heb vertreden en geschonden.

2. Ik ken mijn' overtredinge zeer wel:
Mijn' zonden zijn steeds voor mijn aangesichte.
Ei! vorder my niet voor uw streng gerichte;
Terwijl ik my op 't hoogste schuldig stel.
Want tegens u alleen heb ik misdaan,
En, 't gene quaad was in uw oog, bedreven:
Op dat g' in alles zoud rechtvaardig staan,
En rein zijn in uw recht, my voorgeschreven.

3. Zie

3. Zie aan, o Here! mijnen eersten staat:
 Dat ik in ongerechtheid ben geboren,
 En dat mijn moeder my, hoewel verkoren,
 In zonden zelfs ontving, uit zondig zaad.
 Gy hebt vermaak, en schept alleen uw lust
 In waarheid, die in 't binnenst is gelegen.
 De wijsheid, die in 't groot geheim beruft,
 Maakt gy aan my bekend, in all' uw' wegen.

4. Ontzondig mijne ziel met yfop-kruid,
 Dan zal ik rein en zuiver zijn van wonden,
 Wasch my, als een melaats, van mijnezonden,
 En wisch ze voor uw heilig aanschijn uit.
 Dan zal ik witter zijn dan sneeuw, o Heer!
 Doe my de vreugd en ware blijdschap horen;
 Opdat mijn beend'ren zich verheugen weer
 Die gy geheel verbryzelt had, te voren.

P A U S E.

5. Verberg uw aangezicht, dat alles ziet,
 Van mijne zonden, wil my die vergeven:
 Delg d'ongerechtheid uit, die my doet beven,
 En maak een einde van mijn zwaar verdriet.
 Schep my een hert, dat rein is, en u vreeft:
 Vernieuw, en stort, o God! door uw genade,
 In 't binnenste van my een vasten geest;
 Opdat ik my volstandig wacht van 't quade.

6. Verwerp my niet van voor uw aangezicht,
 Noch uit 't getal van uwe gunstigenoten:
 Wil my, o Here! nimmermeer ontbloten
 Van uwen Heil'gen Geest, die my verlicht:
 De vreugde van uw heil geef weer aan my,
 En doe mijn ziele krachtig ondersteunen
 Door enen geest, die willig zy en vry;
 Op dat ik mag op uw' beloften leunen.

7. Dan zal ik d' overtreders uw gebod,
 En uwe wegen, uit bevianding, leren:
 De zondaars zullen zich tot u bekeren,
 Als tot den Heiland, en hun waren God.
 Verlos en vryd my van de schuld van bloed.
 O God, gy God myn's heils, wil die vergeven:
 Zo zal mijn tong, geraakt door uwen gloed,
 Dez' uw gerechtheid roemen, al haar leven.

8. Heer! open mijne lippen, geef my spraak,
 Zo zal mijn mond, door uwe hand ontsloten,
 Uw lof verkonden, en naar waard' vergroten:
 Want gy hebt genen lust, noch scheidt vermaak
 In offerhanden, naar uw wet geslagt,
 Die alle dagen op uw' altaars branden,
 Ik had z' u anders lange toegebracht:
 Doch gy begeert die niet van mijne handen.

9. Gods offerhanden zijn een hert en geest,
 Die recht verbroken zijn en neergeslagen,
 Wie dez', o God! aan u heeft opgedragen,
 Is nimmermeer by u veracht geweest.
 Doe wel by Zion, uw geliefde Stad,
 Naar uw beloft' en ewig welbehagen,
 Jerusaleem, dat uwe gunst bezat,
 Bouw hare muren op; en wend haar' plagen.

10. Dan zal uw lust zijn tot een offeraar,
 Die in gerechtigheid u zal vereren,
 Met offerhanden, die geheel verteren,
 Dan zult gy varren zien op uw altaar.

P S A L M LII.

Wat is 't dat g' u beroemt in 't quade?

O gy geweldenaar!

Terwijl ik uwen trots verfmade,

In 't midden van 't gevaar.

Gods goedheid duurt den ganschen dag,

Ik maak daar van gewag.

2. Uw tong spreekt niet dan om te schaden,

Z' is scherp gelijk een scheer:

Gy werkt bedrog in al uw' daden.

Het quaad bemint gy meer

Dan 't goed, en ook de leugentaal,

Dan een oprecht verhaal.

3. Gy lieft de woorden, die verslinden;

Ook tongen vol bedrog:

God zal u in zijn toorne vinden,

Al zwygt de Heer als noch.

Ook u verbreken op het end,

En rukken uit uw tent.

4. Hy zal u doen ontwortelt wezen

Uit 't land der levenden:

De vrome zullen 't zien en vrezen,

't Geen ik verzekert ben.

Zy zullen lachen over hem,

Met een verheugde stem.

5. Zy zullen deze woorden melden,

Komt, ziet, dit is de geen,

Die God niet tot zyn sterkte stelde.

Maar zich vertrouwt alleen

Op al zijn rykdom, en zijn geld :
Hy groeide door 't geweld.

6. Maar ik zal in Gods huys eens bloeyen,
Gelyk een groene boom,
Waar aan d'olyven weeldrig groeyen,
By enen klaren stroom.
'k Vertrouw op zijne goedigheid,
Voor ewig my bereid.

7. 'k Zal ewiglijk uw lof betrachten,
Om dat gy 't hebt gedaan.
En 't heil van uwen naam verwachten,
En vastlyk daar op staan :
Want die is goed, en wonder groot
Voor uwen gunstgenoot.

P S A L M LIII.

De dwaas zegt in zijn hert; daar is geen God;
En zy bederven 't: want 't geen zy bedryven,
Is grouwlyk onrecht, daar zy zich in stijven;
Want niemand doet het goed, naar Gods gebod,
Dat elk bespot.

2. God heeft uit zijnen hemel 't oog doen gaan
Op alle menschen kind'ren; om te merken,
Of zy verstandig waren in hunn' werken,
En zochten in de gunst van God te staan,
Naar zijn vermaan.

3. Een ieder van hen is te rug gekeert:
Zy zijn als stinkend', door hunn' boze daden,
En wat zy doen is maar om God te smaden
Geen ene werkt iet goeds: zelfs 't geen hy leert
Zijn naam onteert.

4. Wel,

4. Wel, hebben dan de werkers van het quaad.
 Geen kennis meer van God, is 't al vergeten?
 Zy die mijn volk als brood verslindend' eten.
 Zy roepen God niet aan, zijn gram gelaat
 Hen tegenstaat.

5. Zy zijn vervaart, daar geen vervaarnis zat,
 Want God verstroyt 't gebeent' van uw' parryen
 Die u belegerden aan alle zyên
 Gy hebt ze zelfs beschaamt: want God hun Stad
 Verworpen had.

6. Dat Isr'els loszing quam uit Zion voort
 Als God zijn's volks gevang'nen zal bevryden
 En wederbrengen, dan zal zich verblyden
 Al wie tot Jacob en tot Isr'el hoort,
 Naar 't ewig woord.

P S A L M LIV.

O God! verlos my door de kracht.
 Van uwen name, hoog verheven,
 Die my alleen kan hulpe geven,
 En doe my recht door uwe magt.
 O God! verhoor, naar uw verbond,
 'r Gebed, u nedrig opgedragen,
 En neig uw' oren, met behagen,
 Tot deze red'nen van myn mond.

2. Want vremde, naar ik zie en hoor,
 Staan tegens my: en veel tyrannen
 Myn ziele zoeken t' overmannen:
 Zy stellen zich den Heer niet voor.
 God is myn helper in den nood.
 De Heer is by en met de helden,

G 5

Die

Die hunne zielen voor my stelden,
En ondertsteunen, tot de dood.

3. Hy zal dit quaad, naar zyn besluit,
Vergelden aan die my verspieden,
En doen ze voor myn' ogen vlieden.

Ei! roeit ze door uw waarheid uit.

Ik zal, met veel vrywilligheên,
U off'ren voor uw' gunstbewyzen:
'k Zal uwen naam, o Here! pryzen.
Want hy is goed, ja goed alleen.

4. Terwyle hy my heeft gered
Uit myn benauthheid, in myn lyden.
Myn' ogen zagen, met verblyden,
Hoe dat myn vyand wierd verplet.

P S A L M LV.

O God! neem myn gebed ter oren,
Het kom' u gunstiglyk te voren:
Verberg u niet, terwyl ik smeke.
Verhoor, en merk op myne klagt,
Met groot misbaar hervoortgebracht:
Ik maak getier, terwyl ik spreke.

2. Van wegen 's vyands grouwlyk schelden,
Die my gaat quaad voor goed vergelden,
En all' die angsten der godlozen,
Die leugenachtig, snood en valsch,
Het onrecht schuiven op myn hals,
My hatend' als het schuim der bozen.

3. Myn herte word in my verslonden,
En smert van wegen al zyn' wonden.
Een schrik des doods heeft my bevangen,

Dies

Dies komt my vrees en beving aan.

'k Verfmore, want ik moet vergaan,
Doet gy my gene hulp erlangen.

4. Dit doet my storten deze klagte:
Ach! dat men my de vleug'len bragte
Als van een duif; hoe zoud' ik vluchten,
' Naar plaatzen, daar ik woning vond',
Ik zworf zo lang ik zwerven kond',
En ging in woestenyen zuchten.

5. Ik zou my haasten om t'ontkomen,
Om niet, gelijk de wind de bomen
Om verre stormt, te zyn verbroken.
' Verslind ze, Heer! verdeel hun tong.
Ik zie hun stad, die ieder dwong,
Door wrevel en door twist ontstoken.

6. Z'omringen dag en nacht de muren,
Beschroomt voor hunne nageburen.
Men ziet daar in niet anders wonen,
Dan onrecht, moelt' en overlast.
Z'is enkel aan verderving vast.
't Bedrog en list staat hier ten tone.

P A U S E .

7. Het is geen vyand, noch geen hater,
Hy die my hoont met al 't geschater,
En tegens my zich groot gaat maken;
Ik had het anders met geduld
Gedragen, als mijn eige schuld;
Ja my verborgen in die zaken.

8. Maar gy, o mensch! van myne waarde,
Myn leidsman, en myn vriend op aarde,
Die zamen zoet en stil veel dingen
Beraadslaagt hebben in myn zaal,

Gy

Gy zijt het; schoon wy menigmaal,
Te zamen naar Gods huis opgingen.

9. De dood doe hen die schuld betalen,
En levendig ter helle dalen:

Want boosheid woont in hunne herten.

Doch ik zal roepen tot mijn God:

De Heer, mijn helper en mijn lot,
Zal my verlossen van mijn' smerten.

10. Des avonds, 's morgens, en by dagen,
Zal ik, luidkeels, mijn nood hem klagen,
En hy zal mijne stem verhoren.

Hy heeft mijn ziel verloft in vreed'

Van 't groot getal, dat my bestreed:
Want zonder hem was ik verloren.

11. God zal het horen, en hen plagen,
Als richter van aloude dagen:

Terwijl hun gansch verdorve wezen,

Noch hun zo zeer verharde hert

Verbroken, noch verandert werd,

En deze boze God niet vrezen.

12. Hy slaat aan zijne vreëgenoten

Zijn' handen, om ze neer te stoten:

Hy is een schender der verbonden.

Zijn mond is glad, zijn hert vol strijd,

Zijn' zachte woorden zijn altijd

Als blote zwaarden zelfs bevonden.

13. Werpt uwe zorg op deh Here,

En geeft den Allerhoogsten ere,

Hy zal u gunstig onderhouden.

Hy duld niet tot in eeuwigheid

Dat

Dat zijne vromen zijn verleid,
Of in het lijden wank'len zouden.

14. Doch gy, o God! zult hem doen dalen
Daar niets is dan verderf te halen.

Zy die op bloed en leugen bouwen,
En zullen hunne dagen niet
Ter helfte brengen, door 't verdriet;
Maar ik wil, Heer! op u betrouwen.

P S A L M LVI.

Zy my genadig, o mijn God, en Heer!
Op dat die boze mensch my niet verteer,
En opstokk', hy die my bestrijd zo zeer.

All' mijn' verspieters jagen,
Om my te slokken in hun' wrede magen:
Want mijn' bestrijders my alom belagen.
Ik zal op u betrouwen, als, door plagen,
De vrees my komt aan boort.

2. Ik zal in God de waarheid van zijn woord
Met lofzang prijzen; wijl hy my verhoort:
'k Vertrouw op hem in dezen bangen oort:
Dies zal ik nimmer vrezen,
Noch in den zwaren druk mismoedig wezen.
Wat zou het vleesch my doen; schoon hoog gerezen?
Mijn woord word steeds verdrayt; men denkt mits
Ook tegens my veel quaad. {dezen

3. Zy rotten by malkand'ren op de straat,
Of zy versteken zich, en houden raad,
Waar mijner hielen tred al henen gaat:
Want z'op mijn ziele wachten.
Of zouden zy van straffschuld vry zijn t'achter
Om d'ongerechtigheid van hunn' gedachten?

Stort

Stort in uw toorn ter neer all' die geslachten.

O God! wreekt hun geweld.

P A U S E

4. Gy hebt mijn' ommezwingen getelt.

Ik bid, dat mijne tranen zyn gestelt

In uwe flesschen: zyn die niet vermeld

In uw' register-boeken?

Dan zal zich mijnen vyand zien verkloeken,

En rugwaarts keren naar zyn' donk're hoeken,

Wanneer ik roepen zal, om hulp te zoeken:

Ik weet, God is met my.

5. In God zyn heilig woord geprezen zy;

Ik roem' het in den Heer, hy staat my by,

En maakt my van mijn' boze haters vry.

Ik wil op hem betrouwen.

Ik zal niet vrezen als zy my benouwen.

Wat kan een mensch my doen? op wien zy bouwen.

O God ik zal u mijn' geloften houwen,

En tonen dankbaarheid.

6. Gy hebt mijn ziel uit doods gevaar geleid,

Mijn voet van aanstoot, die my was bereid;

Wil doch, gelijk gy my hebt toegeleid,

Alzo mijn' gangen richten,

Dat ik mag wand'len voor uw aangezichte,

Opdat des levens stralen my verlichten,

En ik u prijse met veel' lofgedichten;

O Allerhoogste God!

P S A L M LVII.

Wil my, o God! genadig zyn, en goed:

Mijn ziel vertrouwt op u in tegenspoed.

Ik neem den toevlugt onder uwe vlerken,

Tot

Tot dat mijn ziel-verderver, met zijn stoet
Voorby zy. wil my door uw Geest versterken.

2. Ik roep tot God, den hoogsten God van 't Al,
Die zijne hulp aan my voleinden zal.

Hy zal zich van den hemel t'mywarts wenden,
Beschamend' mijnen vyand in dit dal.

God zal zijn goedheid en zijn waarheid zenden.

3. Mijn ziel is in het midden, en omringt
Van leuwen, en die 't vuur uit d'ogen springt.

't Zijn menschen, welkers tanden zyn als pylen,
En spiesfen; hunne tong, die alles dwingt,
Is scherp gelyk een zwaard, door 't stadig vylen.

P A U S E

4. Verhef u boven alle hem'len Heer!

Op dat dit aardryk vol zy uwer eer'.

Zy hebben 't net bereid voor myne gangen.

Myn ziel lag gansch gebukt ter aarde neer,
En deed my angstig naar uw hulp verlangen.

5. Zy hebben voor mijn aangezicht gemaakt

Een kuil; doch zelve zyn z'er in geraakt,

En zagen dus hun eigen ziel gevangen.

Myn hert, o God! is recht bereid; het blaakt
Om u te loven door myn Psalm-gezangen.

6. Waak op myn eer, waak op myn luit en harp!

'k Zal 's morgens vroeg ontwaken, luister scherp,
En u, Heer! onder alle volken loven.

Gy zijt alleen doch 't heerlijk onderwerp
Van mijnen Psalm, dien ik optend' naar boven.

7. Want uwe goedertierenheid is groot;

Ten hemel toe, op my uw' gunstgenoot.

Uw waarheid reikt tot aan de hoogste wolken.

O God verhef u boven 's hemels kloot;
Uw eer zy groot gemaakt by alle volken.

P S A L M LVIII.

Is 't bok naar waarheid uitgesproken,
Gy mannen! die vergadert zyt,
Aan 't volk, dat om de waarheid lijd;
Of is uw hert door toorn ontstoken?
Zegt, oordeelt gy naar billijkheên,
Gy menschen kind'ren! zonder reên?

2. Ja 't geen gy werkt in uwe herten
Is ongerechtheid, en bedrog:
Gy weegt 't geweld op aarden doch,
En maakt het zwaar, tot veler smerten.
De goddelozen zijn ontaart,
Van dat z'hun moeder heeft gebaart.

3. De valsche leugensprekers dolên
Van 's moeders buik, hoe schoon in schijn:
Zy hebben dodelyk fenyn,
Als slangengift, in hunne hollen.
Zy zyn gansch doof met hun gehoor,
Gelyk een adder stopt zyn oor.

4. Om na de stemme niet te horen
Van zyn' belezers, die 't verstaan,
Om met bezwering om te gaan.
O God en Heer! verbreek in tooren
Hunn' tanden; en het scherp gebit,
Dat in die jonge leuwen zit.

P A U S E

†. Dat zy versmeltend' henen gleden;
Als sneuw en water op het veld.
Heeft hy zyn pyl ten boog gestelt;

Hy zy als waar' hy afgesneden.

Laat hy verslymen als een flek,
En sterven in zijn eigen drek.

6. Dat, z'als de misdragt ener vrouwe,
Doch noyt aanschouwen 't zonnelycht.
Eer dan het vuur zal zijn gesticht
Voor uwe potten, dat hy grouwe
Voor 's Heren toorne, welkers brand
Hem zal verslinden in zijn land.

7. 't Rechtvaardig volk zal zich verblyden,
Terwijl het op den Heer vertrouwt,
Wanneer het deze wraak aanschouwt:
Als 't einde van hun bitter lijden.
Hy zal ook wasschen zynen voet
In dezer goddelozen bloed.

8. Dan zal die aardfche mensch noch spreken:
Nu zie ik is'er loon en vrucht
Voor enen vromen, die hier zucht.
Dit strékt my een onfeilbaar teken,
Dat God, die in den hemel woont,
Het aardrijk richt, en elk beloont.

P S A L M LIX.

Red my, o God! van mijn' vyanden,
Verlos my uit zijn' wrede handen,
En stel my in een hoog vertrek,
Daar ik my voor de woede dek
Van die zich tegens my versterken,
En niet dan ongerechtheid werken.
Verlos my van den evelmoed
Der mannen van geweld en bloed.

2. Zy leggen mijner ziele lagen:
 Zeer sterke rotten in deez' dagen
 Te zamen tegens my, o Heer!
 Daar ik doch niemant krenk' noch deer',
 Noch enig quaad hun heb misdreven:
 Zy staan en lopen naar myn leven.
 Waak op, en kom my in 't gemoet,
 En zie wat mijn vervolger doet.
3. Ontwaak, o Heer der heyerscharen!
 O Isr'els God! wil my bewaren.
 Bezoek dit heidens volk, zeer boos;
 Spaar niemant, die zo trouweloos
 Dez' ongerechtigheid bedryven.
 Van 's avonds af zy hier verblyven,
 Dan gaan z' en tieren als een hond;
 En lopen deze stad in 't rond.
4. Merk doch, hoe boos en ongebonden
 Zy spreken met hunn' stoute monden;
 Een zwaart vloeit van hun lippen voort;
 Zy meinen, dat het niemant hoort.
 Doch gy, o Here! kent hunn' herten,
 En zult eens lacchen in hunn' sinerten:
 Gy zult de heid'nen altemaal
 Bespotten, met hun trotze taal.
5. Al zyn zy sterk en magtig t'achten;
 Ik zal op uwe hulpe wachten:
 Want God is my een hoog vertrek;
 Dies heb ik geens dings gebrek.
 De God der goedheid zal eens komen,
 En mijnes vyands magt betomen,
 En doen my mijnen lust dan zien
 Aan alle, die my hier verspiên.

Pau-

P A U S E

6. Dat zy niet straks zijn dood gesneden:
 Op dat mijn volk 't niet mag vergeten:
 Maar doe z'omzwerven, door uw magt,
 En werp ter neer dit boos geslacht;
 O Heer! die onze schuld wilt wezen,
 En dat ze voor uw oordeel vrezen,
 Om dat hun mond gezondigt heeft,
 En 't woord, dat op hunne lippen zweeft.

7. Ja dat ze zelve zijn gevangen
 In al dien hoogmoed, en hunne gangen;
 Zo, om den vloek en 't groot geweld,
 Als leug'nen, die hun mond vertek.
 Verteer hen door uw grimmigheden,
 En wil z' in uw toorn wettreden.
 Verteer ze dat ze niet meer zijn,
 En hunne trots geheel verdwijn!

8. Verschijn ons Heer, en doe hun weten,
 Dat God in Jacob is gezeten.
 Als Heerscher, en tot 's werelts end
 Voor Heer en Richter is bekent.
 Dat zy dan 's avonds wederkeren,
 Om dus hun eigen schand te leren:
 Ja dat ze tieren als een hond,
 En draven deze stad in 't rond.

9. Dat z'om hun spijs gaan omsmeewoven,
 Als zouden zy van honger sterven.
 Laat z'ook vernachten met veel pijn,
 Al schoon zy niet verzadigt zyn.
 Maar ik zal uwe sterkte prijzen,
 En u veel eer en dank bewijzen.
 Ik zal u roemen met mijn mond,
 Ook in den vrogen morgenstond.

10. Om dat gy my hebt willen wezen,
 Een hoog vertrek, om niet te vrezen;
 Een toevlugt in den bangen dag,
 Wanneer men my veel' lagen lag.
 Van u, mijn sterkte, zal ik zingen,
 En mijne ziel van vreugd opspringen,
 Want God, mijn hoog vertrek, is goed,
 Hy red my uit mijn tegenspoed.

P S A L M LX.

O God! gy had ons, met veel reën,
 Verstoten, en gescheurt van een;
 Gy waart zeer toornig; keer doch weer
 Tot ons, en straf uw volk niet meer.
 Gy schudde 't land, door groot gevaar,
 Als wilde 't splijten van malkaâr.
 Wil zijne breuken doch genezen,
 Terwijl het wankelt, vol van vrezen.

2. Gy hebt een zaak zeer hard en zwaar
 Uw volk doen zien, in 't openbaar:
 Gy hebt ons in uw toorn gedrenkt
 Met zwymelwyn, het welk ons krenkt.
 Maar nu hebt gy een krijgsbanier
 Gegeven die u vrezen hier;
 Om die op onzen muur te stichten,
 En voor de waarheid op te richten:

3. Opdat uw welbeminde volk
 Bevryd zy van des vyands dolk.
 Geef heil door uwe rechterhand,
 En hoor ons in dien droeven stand.
 God sprak in dit zijn heiligdom:
 (Dies ik van vreugde spring rondsom)

Ik

Ik zal dit Zichem deilend' meten,
En 't dal van Succoth niet vergeten.

P A U S E.

4. Het land van Gilead is mijn',
Manasse zal het mede zijn;
En Ephraim, die schone stam,
Daar uit ik zo veel' helden nam,
Is mijne grootste sterkt' geacht,
En ook de hooftman van 't geslacht.
't Is Juda, die mijn wet zal geven,
Waar naar all' d'and're zullen leven.

5. Ook Moab, dat Baal Pehor eert,
Wyl 't gansch van my is afgekeert,
Zal my een waschvat zyn, daar van
Zich al mijn volk bedienen kan.
Op Edom werp ik mijnen schoen,
Om allen slaaffchen dienst te doen.
Juigt over my, gy Palestinen
Om dat uw volk my ook zal dienen.

6. Wie zal my wyzen 't rechte pad,
En voeren in een vaste stad?
Wie zal my leiden met zijn hand
In dezer Edomiten land?
Zult gy 't niet zijn, o God en Heer!
Die ons verstiten had wel eer?
Wyl gy met onze legerbenden
Niet henen toogt, noch hulp wild' zenden.

7. Geef gy ons hulp en sta ons by,
Kies in benautheid onze zy'.
Want 's menschen heil is ydelheid,
Hoe zeer hy zyne krachten vleit.
Wy zullen dan in God alleen,
Die onzen vyand zal vertreên,

H 3

Zeer

Zeer kloeke daden doen, door 't strijden,
En op zyn nek roeghaftig rijden.

P S A L M LXI.

Hoor mijn sehreyen en myn klagen,
In deez' dagen,

Merk, o God! op myn gebed.

'k Roep tot u van 't eind der landen

En der stranden,

Als mijn hert is gansch verplet.

2. Wil my op een steenrots leiden,
Zonder scheiden;

Z'is voor my te hoog en steil;

Want gy wilt mijn toevlugt wezen,

Als voor dezen,

En mijn sterkte, tot mijn heil.

3. 'k Zal in uwe tent verkeren,
Heer der Herea!

Hier en namaals eewiglijk.

'k Neem mijn toevlugt, vry van zorge,

In 't verborge

Van uw' vleug'len, tot een wijk.

4. Want gy hebt met gunstig' oren
Wilten horen

Mijn' geloften al te zaam.

Gy hebt my het erfgegeven

Van die leven

In de vrede van uw naam.

5. Gy zult tot des Konings dagen,
Met behagen,

Toe-

Toedoen, in uw grote kracht:
 Zijne jaren zult gy rekken,
 En uitstrekken
 Van geslachte tot geslacht.

6. Hy zal voor uw aangezichte,
 Ten gerichte,
 Zitten op zijn troon van eer.
 Zend uw goedheid en uw waarheid,
 Met veel klaarheid,
 Dat ze hem behoeden, Heer!

7. Dan zal ik uw naam met Psalmen
 Gaan uitgalmen
 Ewiglijk, met bly gewag:
 En u mijn' geloften alle
 In uw walle,
 Ook betalen, dag by dag.

P S A L M LXII.

Mijn ziel is immers Gode stil:
 Hy oeffent my naar zijnen wil.
 Mijn welstand moet van hem afhangen:
 Hy is mijn rotsteen en mijn heil,
 Mijn hoog vertrek, zeer vast en steil:
 Ik zal noit wank'len in mijn' gangen.

2. Hoe lange zult gy lieden 't quaad
 Aanstichten, door godlozen raad?
 Om enen man van 't Rijk t'ontzetten.
 Gy word gedood, en raakt van kant;
 En zijt als een geboge wand,
 Die u, bouwvallig, zal verpletten.

3. Want zy beraadslaan anders niet,
 Dan hoe z'hem van zyn hoog gebied

Verstoten zullen; en zy zoeken
 De leugenen, uit 's herten grond.
 Zy zegenen met hunnen mond,
 Maar in het binnenst' zy my vloeken.

4. Doch gy, o mijne ziele! zwijg
 Voot God, van wien ik trooft verkrijg':
 Want hy alleen is mijn verwachting.
 Hy is myn rotssteen en myn heil,
 Myn hoog vertrek, zeer vast en steil.
 Ik zal niet wanklen, tot verachting.

P A U S E.

5. Myn heil en eer is in myn God,
 De rotssteen myner sterkt', en lot:
 In God zal ik myn hulpe vinden
 O Volk! verrouwt op zijn besluit,
 En stort uw' herten voor hem uit:
 Hy is een toevlugt zyn' beminden.

6. Gemene lieden, zo men ziet,
 Zyn ydelheid, en anders niet;
 De grote zyn bedrog en leugen:
 Zo gy die in een weegschaal leidt,
 Gy zoud zè min dan ydelheid
 Bevinden, wyl ze gansch niet deugen.

7. Vertrouwt, noch uwe hope stelt
 Op onderdrukking en geweld,
 Noch op godloze roveryen.
 En word niet ydel door dit quaad.
 Als uw vermogen groeyen gaat,
 Zet noyt uw hert op 't geen kan glyên.

8. God heeft gesproken dit zyn woord,
 Ik heb het twemaal aangehoort;
 Dat 't Gode toekomt, ons te sterken.

Ook

Ook is de goedheid uw', o Heer!
 Gy zult een ieder geven weêr,
 En eens vergelden, naar zijn' werken.

P S A L M LXIII.

O God! gy zijt mijn God altijd,
 Tot wien ik myne klagten zende,
 En in den dageraad my wende
 Ik zoek u in den bangen strijd,
 Myn ziele dorst, om u t' aanschouwen,
 Myn vleesch verlangt naar uwe Stad,
 In deze landstreek dor en mat,
 Ja waterloos, ik moet verflouwen.

2. Voorwaar 'k heb u in 't Heiligdom
 Gezien in all' uw' schone gangen,
 Daar aan mijn ziel en oog bleef hangen;
 Ik zag u sterkt' en eer rondsom.
 Want uwe grote gunstbewyzen
 Zijn beter dan het leven is.
 Ik zoud u, door belydenis,
 Met myne lippen vrolyk pryzen.

3. Alzo zoud ik u loven, Heer!
 Myn leven lang; ik zoud, myn handen
 Opheffend' u doen offeranden
 Myn ziele zou met smout en smeer
 Ten overvloed verzadigt wezen.
 Myn mond zou roemen uwen lof,
 En myne lippen deze stof
 Vol vreugde zingen, als voor dezen.

P A U S E.

4. Als ik gedenk aan uwe trouw,
 Des nachts op myne legerstede,
 Ter tyd, als men de nachtwaak dede,

H 5

Dan

Dan peinz' ik aan u, vol van rouw.
 Want gy zyt my in alle dingen
 Een goedertierne hulp geweest.
 'k Zal in de schaduw, die geneest,
 Van uwe vleug'len vrolyk zingen.

5. Myn ziele kleeft u achter aan:
 Uw rechterhand, om op te leunen,
 Zal my ook krachtig ondersteunen.
 Maar die naar een verwoesting staan
 Van mijne ziele, zullen dalen
 In 't onderste gedeelt' der aard',
 Zy zullen storten in het zwaard:
 De vos zal hen ten proy weghalen.

6. Dan zal de Koning zijn verheugt,
 En zich in zijnen God verblijden,
 Die doch alleen hem kan bevrijden,
 En d'oorzaak is van ware vreugd.
 Zo wie by zynen naam zal zweren,
 En dien oprechtlyk hier belyd,
 Ook waardig wandelt in der tijd,
 Zal zich beroemen in den Here.

7. Want alle mond, die leugen spreekt,
 Zal eenmaal worden toegesloten,
 En hy voor eeuwig zyn verftoten;
 Om dat hy 's Heren wet verbreekt.

P S A L M LXVI.

Verhoor mijn stem, o God verheven!
 Die ik uitboezem' in mijn klagt,
 Terwijl ik op uw hulpe wacht':
 Bewaar voor 's vyands schrik mijn leven,
 Die my doet beven.

2. Wil

2. Wil my doch onder uwe vterken
Verbergen voor der bozen raad,
En voor 't oproerig volk, dat quaad
En ongerechtheid stil gaat werken,
Om 't niet te merken.

3. Die hunne felle tongen wotten,
Gelijk een fcherp en flijdend zwaard:
En bitt're woorden, naar hun aard,
Als pijlen op hun' bogen zetten,
En elk befmetten.

4. Daar meê zy in verborge hoeken
Zich heimelyk verfhuilt en gaan,
En leggen op den wromen aan,
Dien z'onbevrees't te treffen zoeken,
En hem verkloeken.

5. In 't boze zy zich gansch verfterken
Zy fpreken, 't geen den hemel tergt,
Waar heen men beft de ftrik verbergt.
Zy zeggen wie zal daar op letten
Waar wy die zetten.

P A U S E.

6. Want zy doorvoeken fchallikheden,
Ten uiterften, zo veel men kan;
Ja zelfs het binnest' van een man:
Het diepfte van zijn hert en zeden,
Uit zyne reden.

7. Doch God befpot all' hunne lagen,
En zal hen, in een korte wylt,
Doorschieten met zijn fchorpe pijl,
En zenden zijne fware plagen,
Om die te dragen.

8. Want

8. Want hun onenigheid in woorden
 Zal oorzaak zyn van dezen val,
 Die hunne tong verwekken zal:
 Zy vlieden heen naar allen oorden,
 Die deze hoorden.

9. Dan zullen alle menschen vrezen,
 En zyne daden met verstand
 Bemerken, en door 't gansche land
 Verkondigen Gods werk, in dezen
 Aan hun bewezen.

10. 't Rechtvaardig volk zal zich verblyden
 In God den Here, wien 't betrouwt,
 En wie op zyne hulpe bouwt
 Zal zich beroemen na zyn lyden,
 Tot alle tyden.

P S A L M LXV.

De lofzang is in stilt' en vrede
 Tot u, o God, zeer goed!
 In Sion: want aldaar ter stede
 Men u betalen moet
 't Beloofde, zonder iets te schromen.
 Gy, die 't gebed verhoort,
 Tot u zal alle vleesch eens komen,
 En tot uw ewig Woord.

2. De kracht der ongerechtigheden
 Had d' overhand van my:
 Doch 't geen wy hebben overtreden
 Verzoent en middelt gy.
 Welzalig alle die geslachten
 Die gy verkiest, en doet

In

In uwen voorhof overnachten,
En wonen by uw stoet.

3. Daar zal ons 't goed uw's huis verzaden;
't Paleis der heiligheid,
En ons met zegen overladen;
Door uwen Geest geleid.
Gy zult ons vrezelyke zaken
Doen horen, naar uw recht,
O God! die voor ons heil wilt waken;
En onzen twist beslecht.

4. O Gy vertrouwen aller enden
Des aardryks, en ook mee
Der volken, die zich tot u wenden
Van 't allerwydft' der zee.
Die al 't gebergt door zyne krachten
Zeer vast gevestigd heeft,
En is omgord met alle magten,
Waar voor de wereld beeft.

5. Gy stilt de zee, en hare baren,
Al bruischen zy zeer fel
Gy doet het woeste volk bedaren,
Op 't woord van uw bevel.
Ook vrezen alle vremdelingen,
Uw' tekenen heel zeer
Gy doet d'uitgangen 's morgens zingen
Van vreugd', en 's avonds weer.

P A U S E .

6. Daar toe bezoekt gy onze landen,
Die gy begerig maakt,
En zeer verrykt, door uwe handen,
Wanneer uw gunst genaakt.
Gods beken zyn alom vol water.
En d'aarde, dus bereid,

Maak

Maakt gy haar koorn gereed, en laat'er
Het zaad zyn in gespreid

7. Gy drenkt zyn' opgeploegde groeven,
Dat 't in de voren daalt,
Zo veel ze tot haar groei behoeven,
Die z' uit haar vochten haalt.
Gy maakt door drupp'len hare kluiten
Gematigt week en zacht,
Ook zegent gy de jonge spruiten,
Tot enen vrucht'ren drage.

8. Het jaar van uwe goedigheden
Bekroont gy op het end,
Ook druipeu uwer voeten treden
Van vetheid, die gy zend:
Die z'op de weiden neer doet dalen
In 't midden der woestijn':
De heuvelen van vreugde pralen,
Daar meê z'omgordet zyn.

9. De velden zyn aan alle zijden
Met kudden rijk bekleed,
Dat hare herders kan verblijden:
De dalen, wijd en breed,
Zyn gansch bedekt met 't schoonste koren
Tot voedzel van den mensch.
Dus zal men ieder juichen horen
En zingen, naar zyn wensch.

P S A L M LXVI.

Gy aarde juich, en zing den Here
Een Psalm, tot roem van zijnen naam:
Gy volk'ren geeft hem lof en ere,
En zegt tot God nu alle zaam;

Hoe

Hoe zeer is al uw werk te vrezen?

Uw vyand, ziend' uw sterkt' en kracht,
Zal u geveinst gehoorzaam wezen,
En onderworpen aan uw magt.

2. Dat al de volheid dezer aarde

U aanbidd', en met Psalmgezang
Verheff' uw naam, naar zijne waarde:

Dat deze zinglust elk bevang'.

Komt aan, en wilt met aandacht merken

Des Heren daden; en verstaan,

Dat hy is vreeslyk in syn' werken,

Aan 's menschen kind'ren hier gedaan.

3. Hy heeft de zee en 't meir in 't droge

Verandert, zo dat elk te voet

Daar door ging, en weer klom op 't hoge,

Verblijd en vrolijk van gemoed.

Zyn magt heerscht ewig; en zija' ogen

Zijn wakend' over 't heidendom,

Hy zal d'afvall'gen niet verhogen,

Maar maken die beschaamt en stom.

4. Gy volk, wilt onzen God dan loven,

Dat elk zija' daden roem' en prijz':

Een galm van stemmen dring naar boven.

Dat Israël hem eer bewijz';

Die onze zielen stelt in 't leven,

En nimmermeer gehengen zal,

Dat onze voet ons zoud begeben,

Noch wankelen ten zwaren val.

5. Want gy hebt ons beproeft, o Here!

En wel geloutert door uw vyer,

Om all' onzuiverheid te weren,

Gelijk men 't zilver loutert hier.

Gy

Gy had ons in des vyands netten
 Gebragt, en enen engen band
 Om onze lend'nen heen doen zetten;
 Zo dat wy wären overmant.

P A U S E.

6. Gy had de menschen op onz' hoofden
 Doen rijden, en ons zwaar gedrukt;
 Waar door zy onze vryheid roofden;
 Doch gy hebt ons daar uit gerukt.
 Wy wären in het vuur gekomen,
 En 't water; maar g' hebt ons gevoert
 Tot allerley ververschings stromen,
 En onzen nauwen band ontsnoert.

7. 'k Zal in uw huis mét offers treden;
 En myn geloft' betalen daar,
 Die u myn mond en lippen deden,
 Wanneer ik bange was en naar.
 'k Zal vöör u vette beesten branden,
 En off'ren 't reukwerk van een ram,
 Een rund en bok uit 't best' der landen,
 Naar uwē wet, aan Jacobs stam.

8. Komt alle die den Here vrezen,
 En hoort; 't geen ik vertellen zal
 Van 't goed, dat God my heeft bewezen;
 En aan myn ziel, in dit geval.
 Ik riep tot hem met mynen monde,
 Als my de nood zeer angstig drong:
 En hy wierd uit myn's herten gronde
 Verhoogt van onder myne tong.

9. Had ik naar ongetechtigheden
 Gezien met d' ogen van myn hert,
 'k Was niet verhoort in myn' gebeden,
 Die ik gedaan heb in myn smert:

Maar

Maar nu heeft God my willen horen,
 En ook gemerkt op myn geschrey;
 Myn stem quam tot zyn' gunstig' oren,
 Door hem verwiszelt in een rey.

10. Gelooft zy God, die myn' gebeden,
 Door toorne niet heeft afgewend;
 Noch zyne goedertierenheden
 Aan my onttrokken in d'elend.

P S A L M LXVII.

O God! wil ons genadig wezen,
 En zegen' ons met alle goed:
 Uw aanschyn, hoog in glans gerezen,
 Verlicht' het licht van ons gemoed.
 Om hier op der aarde
 Uwen weg, naar waarde,
 Recht te kennen, Heer!
 Dat de heid'nen horen,
 Dat uw heil geboren
 Is, en elk u eer'.

2. De volken zullen in die tyden,
 O God! u loven altemaal;
 De heid'nen zullen zich verblyden,
 En juichen met verheugde taal.
 Om dat gy de volken,
 Onder 's hemels wolken,
 Richten zult, naar recht.
 Uwe heidendom op aarde
 Gy leiden, naar de
 Eer van uwen Knecht.

Volken zullen u dan loven;
 En alle de volken overal.

I

Het

Het aardryk, wel besproeit van boven,
 Zyn' vruchten ryklyk geven zal.
 God, zeer hoog geprezen,
 Onze God wil wezen.
 Hy zal, door zyn stem,
 Ons den zegen zenden:
 En all' 's werelds enden
 Zullen vrezen Hem.

P S A L M LXVIII.

De Heer zal eens ter wraak' opstaan,
 Zyn's vyands magt geheel verlaan;
 God zal hem ganfch verstroyen:
 Zyn' haters zulten, als te licht,
 Wegftuiven van zyn aangezicht.
 Gy zult ze haaft uitroyen,
 En hen, gelyk een damp of rook,
 Verdryven, en doen fmelten ook,
 Als was voor 't vuur moet wyken.
 Zo zal dat goddeloos geflacht
 Vergaan, en, heel tot niet gebragt,
 Voor Gods gezicht gaan ftryken.

2. Maar die voor God rechtvaardig leeft,
 En voor zyn woord ootmoedig beeft,
 Zal zich in hem verblyden;
 En hertlyk vrolyk en verheugt
 Voor 's Heren aangezicht van vreugd
 Opfpringen t'alle tyden.
 Zingt Gode, Pfalmen zingt zyn naam;
 Verhoogt, en maakt den weg bequaam
 Voor hem, die, vol van ere,
 In 't vlak der woefte velden ryd:
 Opdat een ieder mensch belyd',
 Dat zyne naam is, Here.

3. Dat

3. Dat elk, zeg ik, van vreugd' opspring',
En voor zyn aanschyn vrolyk zing'.

Hy is der wezen Vader,
Een Richter in den zwaren nood
Der weduwen, van hulp ontbloot,
Haar God, en trouwe rader,
Ter woning zyner heiligheid.
Een God, die 't eenzaam volk bereid
Een huisgezin vol spruiten.

Hy voert gevang'nen uit; maar doet
't Afvallig volk, met hunnen stoet,
In 't dorre wonen, buiten.

P A U S E I.

4. O God! toen gy voor 't aangezicht
Uw's volks, zo zeer aan u verplicht,
Zyt uit dat land getogen,
En in die woestyen waart:
Alwaar gy heen trad, daverd' d'aard.
Ook dropen voor uw' ogen
De hemelen, dat hoog gewelf:
Voor 't aanschyn Gods moest Sina zelf,
Als God van Isr'el, beven.

Gy hebt, door uwe milde hand,
Uw volk den regen in dit land,
O God! zeer mild gegeven.

5. Gy hebt uw erfenis gesterkt,
Wanneer gy haar hebt aangemerkt,
Als mat en moed' geworden.
Uw hoop van helden woonde daar
In 't midden van die grote schaar,
Die gy zelv' aan wild' gorden,
Ter hulp van den elendeling,
Wiens krachten waren zeer gering.
De Heer gaf toen te spreken:

Een gansche heirschaaar was 't getal
 Van die de boodschap overal
 Van 't goede door deen breken.

6. De Koningen van grote kracht
 Ontvloden met hun gansche magt:
 En zy die t'huis verbleven,
 Verdeelden onder zich den buit
 Van hunnen wreden vyand, uit
 Zyn oud bezit gedreven.
 Alwaar 't ook dat gy zelve laagt,
 Als door verdrukking hard geplaagt,
 Weérzyds in rygen stenen,
 Daar op men zyne spyzen kookt,
 En 't vuur zeer vinnig brand en smookt,
 God zal zyn bystand lenen.

7. Gy zult met vleug'len, snel en vlug,
 Als duiven hebben op den rug,
 En zilverschone vlerken,
 Met vederen, zo geel als goud,
 Wanneer men z'in de zon aanschouwt,
 Uw vlugt dan uit gaan werken.
 Als God, een alles magtig' Heer,
 De Koningen daar sloeg ter neer,
 Verstroyt met all' hunn' scharen;
 Toen wierd zyn erfelyk bezit
 Gelyk de sneuw, zo schoon en wit,
 Of 't Tsalmons bergen waren.

P A U S E II.

8. De berg van Basan is Gods berg,
 En reikt tot aan des hemels zwerg;
 Op Bazans bergen leggen
 Veel' heuvelen op zynen top.
 Zegt heuvelen, wat springt gy op?
 Als had gy veel te zeggen.

't Is

't Is Zions berg, die God begeert,
 En boven allen berg vereert,
 Om op zijn kruin te wonen.
 Hy zal'er blyven eeuwiglyk,
 Als in zijn eigen koninkryk,
 En daar zijn' luister tonen.

9. Gods wag'nen zijn van grote kracht,
 Twemaal tien duizend sterk geacht,
 De duizenden daarboven
 Verdubbelt. God die haar geleid
 Is onder hen, in heiligheid
 Als Sinai te loven.
 Gy vaart met majesteit omhoog,
 Ver boven allen hemelboog.
 Gy voert, als uwe slaven,
 Gevangenissen zelfs ten buit.
 Gy deelt ook aan de menschen uit
 Zeer heerelyke gaven.

10. Gy doet ook 't wederhorig volk,
 Getrokken uit der zonden kolk,
 By u, o Here! wonen.
 Maakt van des Heren lof gewag;
 Hy overlaad ons dag by dag,
 En wil zyn heil ons tonen.
 Die God is ons, in eeuwigheid,
 Een God van volle zaligheid:
 En by Jehovah, Here,
 Bevind men in den hoogsten nood
 Een uitkomst tegens zond' en dood:
 Dat elk hem dan vereere.

P A U S E III.

11. God zal gewis ter wraak' opstaan,
 En zynes vyands kop ver slaan;
 Den hair'gen schedel mede

Van hem, die wandelt in zyn schuld,
 Om dat zyn hert is gansch vervult
 Met valsche leer en zede.
 De Here heeft alom gezegt,
 Ik zal, naar 't vrye van myn recht,
 Uit Basan wederbrengen:
 Ook zal ik z'uit het diepst' der zee
 Eens voeren ter gewenschter ree,
 Die 'k met myn volk wil mengen.

12. Opdat gy plast met uwen voet,
 En waad door uwes vyands bloed,
 Alwaar gy hem mogt vinden:
 Uw' honden zullen 't, met geweld,
 Oplekken in het ruime veld,
 En hen geheel verslinden.
 Zy hebben, o myn God! aanschouwt
 De wyze gangen, die gy houd:
 De gangen van den Koning,
 En mynen God in 't Heiligdom,
 Vol majesteit en pracht rondom,
 't Paleis van zyne woning.

13. De zangers gingen voor, in rey;
 De speelliën achter; tusschen bey'
 Veel' trommelende magen.
 Gy, die uit Isr'els springbron zyt,
 Roemt God in zyn' Gemeint' altyd:
 Wilt van zyn lof gewagen.
 Daar is de kleine Benjamin,
 Hy heerft' en nam hun steden in;
 Ook Judaas Vorsten zamen,
 Met die uit Sebulons geslacht,
 En Naphthali, zeer snel geacht,
 Vol moed ten sryde quamen.

PAUSE

P A U S E IV.

14. 't Is God, die u zyn sterkte geeft.
 Sterk ons, o God! die ewig leeft,
 (Naar 't woord van uw' verbonden)
 In 't geen gy hebt aan ons gewrocht:
 Gy, die uw volk hebt vry gekocht
 Van 't jok, en hunne zonden.
 De Koningen van Oost' en West'
 Beschenken u met 't allerbest'
 Des lands, daar in zy wonen:
 Om uwes Tempels will' alleen,
 Alwaar uw' heerlykheid verscheen:
 Om hun ontzag te tonen.

15. Bestraf en scheld het wild gediert
 Des riets, dat immer woed en tiert;
 De stieren zaam vergadert.
 De kalveren des volks verdoet;
 Ook die geveinst voor uwen voet
 Met klompen zilvers nadert.
 Het volk, dat lust in oorlog had,
 Heeft hy verstroyt van stad tot stad.
 Egyptenland zal zenden
 Gezanten: ook zal 't Morenland,
 Zeer haast uitstrekken zyne hand,
 En zich tot God dan wenden.

16. Gy Koninkryken dezer aard'
 Komt, zingt nu Gode, wyd vermaart,
 Ja zingt den Here Psalmen:
 Hem, die ten hoogsten hemel zweeft;
 En die een stem der sterkte geeft,
 Wilt zynen lof uitgalmen.
 Geeft Gode sterkt', op zyn bevel,
 Zyn hoogheid is op Israël,
 Als 't hoofd van alle volken:

Wiens sterkte zich vooral vertoont
 In 's hemels hof, alwaar hy woont,
 Ver boven d'opperwolken.

17. Gy zyt, o God! gansch vreezelyk,
 In dit uw ewig Koninkryk,
 Uit uwe heiligdommen.
 God Isr'els geeft zyn sterkt' en kracht
 Den volke; want dit nageslacht
 Zal ook zyn lof uitbrommen.

P S A L M LXIX.

Verlos my doch, o God! want ik gevoel,
 Dat 't water is tot aan myn ziel gekomen,
 En dat een vloed my gansch wil overstromen,
 Ik ben gezonken in een diepen poel;
 Ik, die myn hoop op God den Here had.
 Myn keel is heefsch, en als door brand ontsteken.
 Ik ben van roepen moed' en afgemat.
 Myn' ogen, door 't verlangen, zyn bezweken.

2. Zy, die my doodlyk haten, buiten reên,
 En zonder oorzaak zoeken te verslinden,
 Zyn veel' en meerder in getal te vinden,
 Dan zelfs de haren mynes hoofts byeen.
 De magt van mynen vyand word zeer groot.
 't Geen ik niet heb gerooft van all' myn' dagen
 Moet ik nochtans, al ware 't door myn dood,
 Dan wedergeven, en hun straffschuld dragen.

3. O God! die myne dwaasheid weet, zeer klaar,
 Voor wien myn' schulden meê niet zyn verholen,
 Laat zy, om mynent wil, niet schaamrood doelen,
 Die op u wachten, Heer der heyerschaar!
 Laat zy, o Isr'els God! niet zyn gebragt

Tot

Tot schande, zy die u volstandig zoeken.

Om u word ik versmaad, en niets geacht:
De schand bedekt my zelfs aan alle hoeken.

P A U S E I.

4. Ik ben myn' broed'ren in een vreemd verkeert,
En onbekent den kind'ren myner moeder:

Want d'yver van uw huis, o God myn hoeder!

Heeft my, gelyk een liefdevuur, verteert.

De smadingen des genen die u sinaad

Zyn, Heer! om uwe zaak, op my gevallen.

Ik weend' in 't vasten van myn ziel, om 't quaad:
Doch 't wierd my tot de grootste smaad van allen.

5. Ik heb een zak genomen tot myn kleed:
Maar z' hebben my ten spreekwoord willen maken.
Zy klappen in de poorten van myn' zaken.

Ik ben het snarenspeel der dronkaarts meed'.

Doch ik, o Heer! ik storte myn gebed.

Daar is, o God! een tyd van welbehagen;

Naar uwe grote goedheid, hoor en red

My, door de trouw uw's heils, in deze dagen.

6. Ruk my, o Heer! eens uit den vuilen slijk,
Opdat ik daar in niet geheel verstinke;

Dat ik in diepe wat'ren, niet verzinke:

Verlos my van myn' hat'ren, all' gelyk.

Dat my geen vloed van wat'ren overstroom',

Laat my de diepte niet geheel verslinden,

Dat ik ook in geen put noch graven koom',

Wier mond ik boven my gestopt zou vinden.

7. Verhoor my dan, o Heer! want veel' en groot
Zijn over my uw goedertierenheden;

Zie my doch aan, en hoor myn' droeve beden,

Naar uw' barmhertigheden, in mijn nood.

Verberg voor uw en knecht uw aanschijn niet,

Want 't hert is my benaut, mijn ziel zeer bange.
 En haast u, Heer! wijl gy mijn smerte ziet.
 Verhoor my, die alleen van u afhange.

P A U S E II.

8. Ik bid u, nadert doch tot myne ziel,
 Wil haar uit dezen zwaren angst bevryden,
 En my verlossen uit dit bitter lyden;
 Op dat mijn vyand my niet gansch verniel'.
 Want mijn vermaadheid is u wel bekend:
 Gy weet ook myne schaamt, en al mijn schande.
 Want myn' benauwers, in mijn grot' elend',
 Zijn voor u; met al 't geen zy slaan ter hande.

9. Mijn hert is gansch verbroken door den smaad.
 Ik ben zeer zwak. Ik wacht naar mededogen,
 En op vertroosters; doch 'k vind voor myn' ogen
 Geen mensch, dien myne smert ter herte gaat.
 Maar bitt're gal is my, in mynen nood,
 Tot spijs, en edik in mijn dorst gegeven,
 In schijn van my te laven: zy, die snood
 En op het wreedst' my brengen om het leven.

10. Hun tafel worde voor hun aangezicht
 Tot enen strik, om zich daar in te vangen;
 En, om hun vollen loon hier voor t'ontfangen,
 Ten valstrik, tot hun ziels verderf gericht.
 Verduister ook hunn' ogen en verstand,
 Dat zy niet kunnen zien, noch recht bemerken.
 En doe hun'lendenen, als uit den band,
 Gedurig wagg'len in al 't geen zy werken.

P A U S E III.

11. Stort over hen uw wraak en gramschap uit,
 En grijp ze door uw's toorens hittigheden,
 Verwoest hun trots paleis in 't hooft der steden.
 Dat hunne tent geen inwoond'ren besluit.
 Want zy vervolgen, onvermoeit en wreed,
 Hem,

Hem, dien gy hebt bezocht en zwaar geslagen.

Zy praten van de smerten, wijd en breed,
Van my, die zy door u verwondet zagen.

12. O God! wil misdadaad doen tot hun misdaên;
En laat ze noyt tot uw gerecht'heid komen;
Maar uit des levens boek zijn weggenomen,
En by de vromen niet geschreven staan.
Doch ik ben zeer elendig, en in smert.
Uw heil strek my een hoog vertrek hier boven.
Daar zal ik uwen Naam, uit al mijn hert,
Al zingend' pryzen, en gansch dankbaar loven.

13. Dit zal den Heer' veel aangenamer zyn,
Dan os of var, wiens klauwen zyn gespletten.
't Zachtmoedig volk, 't welk dit zal zien en weten,
Zal zich verblyden, na geleden pyn.
En gy, die God hier zoekt in 't euwig woord,
Uw herte zal door zyn genade leven;
Wyl hy 't nooddruftig volk in gunst verhoort,
En zyn' gevang'nen nimmer heeft begeben.

14. Dat hem de hemel pryz', ook aard', en zeen,
En al wat wriemelt in haar' diepe gronden:
Want God zal Zion eens, naar zyn' verbonden,
Verlossen, en weer bouwen Judaas steên:
Om daar te wonen in haar vast bezit;
En 't zaad van hunne knechten zal 't beërven:
En die zyn Naam beminnen zullen dit
Bewonen, en aldaar Gods heil verwerven.

P S A L M LXX.

Haast u, o God! verdraag doch niet,
Om my uit dit verderf te trekken,
Wil my, o Heer! een hulp verstrekken;

Gy,

Gy, die myn lyden kent en ziet.
 Dat zy beschaamt en schaamrood wyken
 Die myne ziele zoeken. Laat
 Die zich verlusten in myn quaad,
 Te rug gedreven, henen stryken.

2. Dat zy, tot hun beschamings loon,
 Te rugge keren, die daar zeggen,
 Ha, ha! wy zien hem onderleggen:
 En red my van dien smaad en hoon.
 Laat zy in u vervrolykt wezen,
 Die u recht zoeken, en verblyd.
 Uw heilbeminnaar zegg' altyd,
 Dat God zy groot, en hoog geprezen.

3. Ik ben nooddruftig, vol elend:
 Haast u tot my, aanschouw uw lyder;
 Gy zyt myn hulp en myn bevryder:
 Vertoef niet, Heer! het loopt naar 't end.

P S A L M LXXI.

'k **B**etrouw op u, verhoor myn' beden,
 Dat ik doch nimmermeer
 Beschaamt mag worden, Heer!
 Red my door uw' gerechtigheden.
 Bevryd my, uw verkoren,
 En neig tot my uw' oren.

2. Wil my tot enen rotssteen wezen,
 Daar ik in ga, en woon'.
 Gy zelve hebt geboën,
 Verlossing uit myn angst en vrezen.
 Want gy zyt, t'aller stonden,
 Myn rots en burgt bevonden.

3. Myn

3. Myn God! verlos my uit de handen
 Des bozen, die my deert,
 En handelt zeer verkeert;
 Van d'opgeblas'nen in de landen.
 Gy zyt, in myn verachting,
 O Here! myn verwachting.

4. Gy zyt, Jehovah! myn vertrouwen
 Van myner Jeugd af aan:
 Op u heb ik gestaen
 Van 's moeders buik, en vast gehouwen:
 Daar uit uw hulp my leidde,
 Des ik uw lof verbreide.

P A U S E I.

5. 'k Heb als een wonder hun geschenen.
 Gy, die myn toevlugt zyt,
 Vervul myn mond altyd
 Met uwen lof, om, als voor henen,
 Uw heerlykheid te pryzen,
 Door rechte dankbewyzen.

6. Verwerp my niet te dezer dagen,
 In mynen ouderdom:
 Myn leden zyn reeds krom
 Van zo veel bitt'ren s'maad te dragen.
 Wil my dan niet begeven,
 Terwyl myn' krachten sneven.

7. Ik hoor myn vyand van my spreken,
 't Is schend-taal, die hy voert;
 En die myn ziel beloert
 Gebruikt daar toe veel' valsche streken:
 Zy houden raad te zamen;
 Doch gy zult hen beschamen.

8. Zy

8. Zy zeggen, God heeft hem verlaten;
 Gaat, jaagt hem achter na,
 En grypt hem vroeg of spa;
 Want geen verlosser kan hem baten.
 Wil dan niet verre wezen,
 Verlos my uit myn vrezē.

9. Laat zy beschaamt te rugge trekken,
 En worden gansch verdaan,
 Die my dus tegenstaan.
 Wil hen met smaad en schand bedekken,
 Die na myn quaad verlangen,
 En zoeken my te vangen.

P A U S E II.

10. Ik zal op u myn hoop vast stellen
 En uwen lof en eer.
 Noch groter maken, Heer!
 Myn mond zal al den dag vertellen
 Uw's heils gerechtigheden,
 Naar waarde noyt beleden

11. Ik zal dan in de mogentheden
 Des Heren henen gaan,
 En allen doen verstaan,
 Jehovah! uw' gerechtigheden,
 Die ik alleen wil roemen,
 En nimmer and're noemen.

12. O God! gy hebt my onderwezen,
 Zelfs van myn eerste jeugd,
 Die my noch zeer wel heugt,
 En, nu myn jaren zyn gerezen,
 Verkondig ik uw' werken,
 Om 't wonder op te merken.

13. Wil

13. Wil my dan niet verlaten, Here!
 Als d'ouderdom is daar,
 En grysheid dekt myn haar;
 Tot dat ik dezen volke lere
 Uw erm, zeer groot in krachten,
 Uw magt den nagelachten.

P A U S E III.

14. Ook is ten hemel toe verheven,
 Heer! uw gerechtigheid,
 Die gy hebt uitgebreid;
 En grote dingen hier bedreven.
 Wie is, o God! dan t'achten
 Gelyk als gy, in krachten?

15. Gy, die my hebt doen zien veel' qualen
 En angsten, zult my weêr
 In 't leven brengen, Heer!
 En uit dien diepen afgrond halen;
 Gy zult myn staat vermeeren,
 En met uw troost vereeren.

16. 'k Zal u met luit en harpe loven,
 En met een psalm-gezang,
 Myn God! myn leven lang.
 O Heilig' Israëls, daar boven.
 Ik zal van herten pryzen
 Uw' trouwe gunstbewyzen.

17. Wanneer ik u zal psalmen zingen,
 Uit mynes herten grond,
 Dan zal uit mynen mond
 Uw lof door myne lippen dringen,
 Myn ziel zal zich verblyden,
 Die gy verlost uit 't lyden.

18. Myn

18. Myn tong zal alle dag uitspreken,
 Heer! uw gerechtigheid,
 Die nimmer van my scheid:
 Want zy zyn schaamrood weg geweken,
 Die myne ziele zoeken
 Erglistig te verkloeken.

P S A L M LXXII.

Wil doch, o God! uw' rechten geven
 Den Koning, op zyn troon;
 En uw gerechtigheid, ten leven,
 Aan dezen Konings zoon:
 Dan zal hy uwen volke richten
 Met uw gerechtigheid;
 En uw verdrukten hoop verlichten,
 Door recht en waarheid beid'.

2 De bergen zullen vrede dragen
 Den volkeren: ook zal
 Men 't recht zien bloeyen, in die dagen,
 Op d' heuv'len overal.
 Hy zal des volks elendelingen,
 En die met nood belaân
 Zyn, richten, en 't geweld ontwringen:
 Doch den verdrukker slaan.

3. Zy zullen uwen naam dan vrezen,
 Als uw verlostte schaar,
 Zo lang'er zon en maan zal wezen,
 Van 't een geslacht tot 't aâr.
 Hy zal als regen nederdalen
 Op 't nagras; en den grond
 Met drupp'len uit des hemels zalen,
 Bevochtigen terstond.

4. In

4. In zyné dagen zullen bloeyen
 De vromen; en daar by
 Zal vrede 't gansche land doen groeyen,
 Tot daar geen maan meer zy.
 Ook zal hy heerschen, groot in waarde,
 Van zee tot zee, en van
 Rivieren tot aan 't end der aarde,
 Zo ver men reizen kan.

5. Ook zullen voor zyn aanschyn knielen
 Die van een dorren grond;
 Zyn vyand zal het stof der hielen
 Oplekken met zyn mond.
 De Koningen van Tarsis stromen,
 En d'eilanden der zee,
 Met veel' geschenken zullen komen,
 Van Scheb' en Seba meê.

P A U S E

6. Dan zullen voor hem nederbuigen
 De Koningen alom,
 Ook zal hem huld' en dienst betuigen
 Het gansche heidendom.
 Want hy zal die nooddruftig lyden,
 Die hier elendig zit,
 En genen helper heeft, bevryden,
 Wanneer hy tot hem bid.

7 Hy zal dien armen mensch verschonen,
 En redden zyne ziel;
 Ja zynen loszer zich betonen,
 Opdat hy hem behiel'.
 Hy zal hem voet geweld en logen
 Bewaren, en zyn bloed
 Zal dierbaar wezen in zyn' ogen:
 Wyl hy hem leven doet.

K

8. Men

8. Men zal hem 't goud van Scheba geven,
 En bidden steeds voor hem ;
 Hem zegenend' door al zyn leven,
 Met een verheugde stem.
 En is'er slechts een hand vol koren
 Op 't hoog gebergt' en 't land,
 De vruchten zal men ruyschen horen,
 Als Libanons geplant.

9 Die van de Steden zullen groeyen
 Als 't kruid, dat weeld'rig staat ;
 En zyne naam zal ewig bloeyen.
 Zo lang de zon opgaat,
 Zal hy dien krachtig voort doen planten,
 Van kind tot kinds geslacht.
 Men zal in hem, van alle kanten,
 Gezegt zyn geacht.

10. Dan zullen hem de heid'nen roemen
 En ook hoe langs hoe meer
 Op 't hoogste gelukzalig noemen.
 Geloofst zy God de Heer,
 De God van Israël, zeer krachtig,
 Die wond'ren doet alleen ;
 Omdat zyn hand is alles mechtig,
 Daar is'er anders geen.

11. Geloofst zy in der ewigheden
 Zyn naam der heerlijkheid ;
 Het aardryk word' vervult daar mede,
 Waar op elk Amen zeid.

P S A L M LXXIII.

Voorwaar God is aan Isr'el goed,
 Aan 't volk, dat rein is van gemoed.

Doch

Doch wat myn zwakheid mag betreffen,
 Eer ik de dingen kon bezeffen,
 Zag ik myn' voeten, glibber-glad;
 Byna geweken uit het pad,
 En uitgeschoten mynen tred,
 Die 'k onvoorzichtig had gezet.

2. Want als ik enen dwaas aanzag,
 En merkte zyn onwys gedrag,
 Was ik zeer nydig, zonder rede,
 Om der godlozen rust en vrede.

Terwyl hun' zielen, in den nood,
 Geen' banden knellen tot de dood:
 Maar dat hun kracht blyft even fris,
 En 't herte vry van kommer is.

3. De zorg noch moeite quelt hen niet,
 Als and're, die, tot zwaar verdriet,
 Ontfangen alle dagen plagen,
 Die zy onmagtig zyn te dragen.

Des hen de hovaardy omringt
 Gelyk een keten; also dwingt
 Hun groot geweld, dat hen bedekt;
 En als ten praalgewaad verstrekt.

4. Ja zo gy op hun wezen let
 Hunn' ogen puilen uit van vet.
 Zy gaan, men zoud' het niet geloven,
 D'inbeeldingen van 't hert te boven.

Zy mergelen de menschen uit,
 En spreken, door een boos besluit,
 Van elk te drukken op het lyf.
 Zy roemen op hun vull bedryf.

PAUSE I.

5. Zy zetten stoutlyk hunnen mond,
 En durven, uit dien bozen grond,

K 2

Den

Den hemel, ja God zelve, smaden.
 Hun tong, bequaam om elk te schaden,
 Doorwandelt d'aarde, nimmer moe'.
 Daarom keert zich zyn volk hier toe,
 Als hen, die hier gaan neergebukt,
 Een tranenvloed word uitgedrukt.

6. Zy voeren wel eens deze taal;
 Weet God die dingen altemaal?
 En zoud'er wetenschap in dezen
 By hem, den Allerhoogsten, wezen?
 Ziet deze zyn godloos en snood;
 Nochtans is hunne rust zeer groot
 In deze wereld; daar hun magt
 Vermenigvuldigt, dag en nacht.

7. 'k Heb immers dan, tot myne finert,
 Vergeefs gezuivert dit myn hert,
 En rein gewaschen myne handen
 In onschuld, als zy my aanrandden:
 Dewyl ik doch den ganschen dag
 Geplaagt wierd, dat het ieder zag,
 En myn bestraffing, zeer verwoed,
 My alle morgen weer ontmoet.

8. Indien ik dit ook zeggen zou,
 En, tot een teken van berouw,
 Die zelve taal, als deze, spreken;
 Dan zou myn goede trouw ontbreken
 Aan uwer kind'ren vroom geslacht.
 Ik heb nochtans met ernst getracht
 Na dit verstand: doch 't was zeer hoog,
 Ja moeit' en arbeid in myn oog.

9. Tot dat myn geest veel hoger klom;
 En inging in Gods heiligdom;

Ea

En op hun eind begon te merken:
 Hoe gy beloont hun' boze werken.
 Gy zet z'op plaatzen, steil en glad,
 En op een zeer gevaarlyk pad.
 Gy doet hen vallen, op het end,
 In veel verwoefling en elend.

P A U S E II.

10. Hoe worden z'in een ogenblik
 Ter neer gevelt, door angst en schrik?
 Tot dat z'hun einde zien genaken,
 En inder yl tot niet geraken;
 Gelyk een droom, die ons bedriegt,
 En met t'ontwaken henen yliegt,
 Gy zult, als gy hen opwekt, Heer!
 Hun beeld verachten, met hun eer.

11. Wanneer myn herte, vol van spyt,
 Was opgezwollen door den nyd,
 En ik myn' nieren voelde prikk'len,
 Om my ook in dit quaad te wikk'len.
 Toen was ik gansch en gaar verzuft,
 Ontbloot van kennis en vernuft:
 Ik was by u gelyk een beest,
 Dat altoos reed'loos is geweest.

12. Doch wat myn ziele nu belangt,
 Die van uw wyze leiding hangt,
 'k Wil nu gedurig by u blyven:
 Gy greept, om 't werk te doen beklyven,
 Myn rechterhand, in uw genaad'.
 Gy zult my leiden door uw raad;
 En dan hier na in heerlykheid
 Opnemen, ziel en lichaam beid'.

13. Wien heb ik in den hemel, Heer!
 Benevens u? my lust niets meer,

Terwyl ik leve hier op aarde,
 Dan u, myn God! zeer hoog van waarde.
 Bezwykt myn vleesch, myn hert en al;
 Dan weet ik, dat God wezen zal
 De rotzsteen van myn hert geheel,
 En, tot in eeuwigheid, myn deel.

14. Want zy die verre van u zyn
 Vergaan, met al hun valsche schyn:
 En die van u zal af-hoereeren
 Zult gy uitroejen en verteeren.
 Doch my aangaande, 't is my goed
 By God te zyn, die my behoed.
 Gy zyt het, Heer! dien ik vertrouw':
 Opdat ik al uw werk ontvouw'.

P S A L M LXXIV.

Wat is't, o God! dat gy in eeuwigheid
 Verstoot, en waarom zoud' uw toorne roken?
 Heeft die zich noch niet lang genoeg gewroken
 Aan ons, die schapen zyn van uwe weid'?

2. Gedenk aan uw vergadering, o Heer!
 De stamme, die gy wild' voorheen verwerven,
 De roede van uw' uitverkoren' erven:
 Aan Zion, daar gy hebt gewoont weleer.

3. Hef uwe voeten op, en snellyk kom
 Tot onze hulp', en wil't verwoesten stuiten,
 De vyand heeft, van binnen en van buiten,
 Het al verdorven in uw Heiligdom.

4. Uw' weerparyd'ren hebben met geweld
 Gebrult in 't midden der vergaderingen;
 Alwaar z'hun' tekenen ten praal ophingen

Terwyl

Terwyl d'altaren lagen neer gevelt.

5. Een ieder heeft daar toe zyn best gedaan,
Om met de bylen alles weg te hakken,
Gelyk men van 't geboomte kapt de takken,
Die alte dichte by malkand'ren staan.

6. Dus hebben zy het schoon gesnede werk,
En zyn' graveerzelen, in deze dagen,
Met hamers en houweels in stuk geslagen;
Wat voor hun handen was te vast en sterk.

7. Zy hebben uwe heiligdommen, Heer!
In 't vuur gezet, en, zonder een verschoning,
Ter aarde toe ontheiligt uwe woning,
De woning van uw groten naam en eer.

8. Zy hebben in hun hert gezegt, o schand!
Komt, laat ons hen van alles gaan beroven,
En plonderen. Zy hebben daarenboven
De Synagogen altemaal verbrand.

P A U S E I.

9. Wy zien de tek'nen van uw gunst niet meer,
Men vind zelfs in den lande geen Propheten,
Noch iemand onder ons, die 't einde weten;
Hoe lang de plaag noch duren zal, o Heer!

10. Hoe lange zal, o God! uw weerparty,
Door zyn godlozen mond en shode daden,
Uw naam noch honen en verachtlyk smaden
Tot in der ewigheid? ei! sta ons by.

11. Wat is 't, dat gy uw hand te rugge trekt?
Ja uwe rechterhand; terwijl z'ons drukken.
Wil die uit 't midden uwes boezems rukken,
En maak een eind van 't quaad, door hen verwekt.

K 4

12. Noch-

12. Nochtans is God van den alouden dag
Myn Koning, die my kan en wil bevryden.
Hy die verlossing werkt uit al myn lyden,
In 't midden dezer aard', daar 't ieder zag.

13. Gy hebt door uwe sterkte zelfs de zee
Gespleten, om uw volk een weg te maken.
Gy hebt de koppen der verwoede draken
• Verbroken in de wat'ren, op hun beß.

14. Gy hebt verplettert, door uw grote magt,
Des sterken Leviathans kop en leyen,
En hebt hem aan een volk tot spys gegeven,
Dat in de dorre woesteny vernacht.

15. Gy hebt van een geklieft fontein en beek,
En uitgedroogt het water der rivieren.
Den dag en nacht kond gy alleen bestieren:
Gy hebt de zon bereid, en haren streek.

16. Gy hebt des aardryks palen vast gezet.
De lieve zomer en de wintertyden
Doet gy in ordre jaarlyks henen glyden,
Want gy hebt die gestelt een perk en wet.

P A U S E II.

17. Gedenk, o Here! doch aan uwe zaak.
De vyand heeft u door veel smaat gelastert.
Een volk, verdwaast en heel van u verbastert,
Heeft uwen naam gehoont, met groot vermaak.

18. Geef doch aan 't wild gedierte van het woud
De ziel van uwe tortelduif niet over;
Noch uw bedrukten hoop den wreden rover:
Maar dat gy hen in uw gedachte houd.

19. Aan-

19. Aanschouw, o God! uw oud gestaafte verbond,
 En wil uw volk in uwe gunst bewaren,
 Want woningen van veel' geweldnaren
 Bevinden wy op onzen eigen grond.

20. Laat den bedrukten nimmermeer, beschaam
 Door zynen vyand, tot u wederkeren;
 Maar doe den armen uwen naam vereeren,
 Hy die door zware nooddrift word gepraamt.

21. Sta op, o God! en twist uw twistgeding.
 Gedenk der smaadheid, die u van de dwazen
 Word aangedaan, door haar onzinnig razen,
 Den ganschen dag, en hun geweld bedwing.

22. Vergeet 't geroep van uwen hater niet.
 Dat zyn getier tot u ten hemel styge,
 En hy op 't einde zynen loon verkryge.
 Die opstaat tegens u, die 't hoort en ziet.

P S A L M LXXV.

Onze God! wy loven u,
 Wyl uw naam naby ons is,
 En wy doen belydenis
 Van uw grote goedheid nu.
 Men vertelt uw wonderwerk;
 Want die hebben eind noch perk.

2. Als myn net bestemde tyd
 Eens genadert wezen zal,
 Zal ik richten 't aardfche dal
 In gerechtheid, breed en wyd.
 Land en volk was weg geraakt;
 'k Heb zyn' pylars vast gemaakt.

K 5

3. 'k Heb

3. 'k Heb den dwazen aangezegt,
Weest niet altyd zinneloos,
Noch verhoogt uw hoorn, gy boos!
Noch den hoogsten God bevecht.
Spreekt niet met styfnekkigheid,
Daar uw straf reeds is bereid.

4. Want verhoging komt niet voort
Uit het Oosten noch het West',
Noch de hulpe, t'onzen best',
Uit der woestenyen oort.
God is Richter, ook een voogd,
Die vernedert en verhoogt.

5. Enen beker mengelwyn
God in zyne hand besluit,
Z'is is beroert; hy schenkt daar uit.
Doch zy die godlozen zyn
Zullen drinken in hun krop
D'allerlaatsten droezem-drop.

6. Ik zal 't melden eeuwiglyk;
Psalmen zingen Jacobs God:
Door my worden afgeknot
Alle hoornen, die myn ryk
Door godloosheid tegenstaan;
Maar der vromen hoorn groeit aan.

P S A L M LXXVI.

In Juda is God wel bekend,
Zyn naam is groot in Israël:
In Salem is zyn hut en tent,
Gemaakt naar zyn alwys bevel:
In Zion wil hy altyd wonen,

En

En zyne heerlykheid vertonen.

2. Aldaar verbrak hy, voor ons oog,
 Dat ons noch lang geheugen zal,
 De vuur'ge pylen van den boog,
 Het schild, het zwaard, den kryg en al.
 Gy zyt veel sterker dan de bergen,
 Die ons beroven, en u tergen.

3. De stoute zyn alom berooft,
 Zy waren als in slaap geraakt:
 Der dapp'ren moed was uitgedooft,
 Gy had hen zo vervaart gemaakt,
 Dat deze helden, als gebonden,
 Hunn' handen zelfs niet vinden konden.

4. O Jacobs God! uw scheldend woord
 Heeft wagenaar en paard te zaam
 Als in een diepen slaap versmoort.
 Gy zyt zeer vreeslyk door uw naam.
 Wie kan bestaan in uw gerichte,
 En voor uw toornig aangezichte?

5. Gy deed een oordeel horen uit
 Den hemel: d'aarde wierd bevreesd
 En stil; als God met groot geluit
 Ten oordeel opstond, gram van geest:
 Om al 't zachtmoedig volk der aarde
 Te redden van die 't hard bezwaarde.

6. Wanneer des menschen grimmigheid
 U zal belyden, gord dan aan
 Het overschot, door u geleid.
 Dat z' alle, die rondom God staan,
 Hunn' dienst-geloften doen den Here,
 En die betalen, t'zyner ere.

7. Dat

7. Dat z'alle brengen hun geschenk
 Aan hem, te vrezen t'aller tyd.
 Die, met het geven van zyn wenk,
 Der Vorsten geest als druiven snyd,
 En zich verschriklyk openbaarde
 Den Koningen der ganscher aarde.

P S A L M LXXVII.

'k **H**ef de stemme myner klagten
 Op tot God, in lydens nachten ;
 't Roep tot hem, hy zal zyn oor
 Tot my neigen ter gehoor.
 'k Zocht, in myne bangigheden,
 Mynen Heer, door myn' gebeden :
 'k Heb den ganschen dag geschreit,
 En myn' handen uitgebreid.

2. Myne ziel, vol angst en vrezen,
 Weigerde getroost te wezen ;
 Zy was moedloos, door 't verdriet,
 Hoe ik riep God hoorde niet.
 Dacht ik weer aan zyn' verbonden
 Wierd ik schier door rouw verslonden :
 Peinsd' ik, 't was als of myn ziel',
 Overstelpt, in onmagt viel.

3. Zelfs hield gy myn' ogeleden
 Wakend' door deez' tegenheden :
 'k Was verplet en schier versmoort,
 Want ik sprak geen enig woord.
 Ik gedacht' aan d'oude dagen,
 Die van uwe gunst gewagen ;
 En de jaren van voorheen,
 Eeuwen zelve lang geleên.

4. Myn'

4. Myn' gedachten mede waren
 Op het spel van myne snaren,
 Tot verlichting van myn smert.
 'k Overleide, met myn hert,
 's Nachts op myne legerstede,
 Doch ik vond noch rust noch vrede,
 En myn geest, met angst belaân,
 Onderzocht, en hief dus aan:

5. Zal de Heer in ewigheden
 Dan verstoten myne reden?
 En my niet meer gunstig zyn,
 In myn allerzwaarste pyn?
 Zal zyn goedheid dan ophouden;
 Zyn beloft', daar op ik boude,
 Is die nu ten eind' gebragt
 Van geslachte tot geslacht?

P A U S E

6. Heeft dan onze God vergeten,
 Daar zyn gunst is ongemeten,
 Dat hy meer genadig zy?
 Is die heilbron dan voor my
 Door zyn toorne toegesloten?
 'k Zeid', dit heeft my zeer verdroten,
 Dat des Hoogstens rechterhand
 Is verandert aan myn kand.

7. Ik zal aan des Heren daden,
 Vol van trouw' en van genaden,
 Weer gedenken, wyl myn hert
 Daar door noch gemoedigt werd.
 'k Zal uw' oude wonderwerken
 Met veel aandacht op gaan merken,
 Die ik hier en overal,
 Tot uw lof, vertellen zal.

8. Uwe

8. Uwe wegen, die u loven,
 Zyn in 't Heiligdom daar boven.
 Wie is God, een God als gy,
 Groot van magt en heerschappy?
 Gy zyt doch de God der Goden,
 Doende wond'ren: door uw' boden
 Hebt gy uwe sterkt' alom
 Kond gemaakt aan 't heidendom.

9. Gy hebt, door uw erm en krachten,
 Vader Jacobs nageslachten,
 En ook Josephs vruchtbaar zaad
 Zelfs verlost uit 't grootste quaad.
 't Water zag u, en moest beven,
 't Meir wierd op een hoop gedreven,
 En zyn afgrond gansch beroert,
 Als gy hen daar over voerd'.

10. Dikke wolken goten water,
 En hier boven was 't geschater:
 Uwe pylen gingen heen,
 Die des vyands heir verdeen;
 Daar zich donderen meê paarde.
 't Blixemvuur verlichtte d'aarde,
 Die, beroert aan allen kant,
 Dav'ren deed het gansche land.

11. Gy gingt uwen weg bereiden,
 Om uw volk dit pad te leiden,
 Door de wat'ren van de zee,
 Tot een zeer gewenschte ree.
 Niemand kon uw voetpad kennen,
 Om het zelve spoor te mennem:
 Mozes en Aärons hand
 Bragt z' als schapen weer te land.

PSALM

P S A L M LXXVIII.

Myn volk wilt myne leringen aanhoren,
 Neigt tot de red'nen van myn mond uw' oren;
 Ik zal aan u aandachtelyk verkonden
 Veel wysheid, in zinspreken opgewonden.
 Ik zal geheimen van den ouden tyd
 Uitsforten, en verbreiden breed en wyd.

2. Ik zal de grote daden gaan vermelden,
 Die onze Vad'ren ons voorheen vertelden:
 Wy zullen die hunn' kind'ren niet verheelen,
 Maar aan het volgend' nageslacht meedeelen.
 En doen aan die des Heren lof verstaan,
 Zyn sterkt' en wond'ren, die hy heeft gedaan.

3. Hy heeft in Jacob zyn getuigenisfen
 Gestaaft; en ook zyn wet, nooit uit te wisschen;
 In Israël den Vaderen gegeven,
 Om die hunn' kinderen, zo lang zy leven,
 Bekent te maken; ook aan dat geslacht,
 Dat opstaan soud', en spade wierd verwacht.

4. Opdat z' op God alleen hun hope stelden;
 Zyn' daden niet vergaten, maar vertelden,
 En hielden zyne wet: niet als hun Vad'ren,
 Weerspannig en rebel, tot in hunn' ad'ren;
 Die 't hert niet richteden naar zyn gebod,
 En welkers geest noyt was getrouw met God,

P A U S E I.

5. De kinderen van Ephraïm geboren,
 Ten bogeschutt'ren van het heir verkoren,
 Die moesten in den stryd de ruggen keren,
 En zien zich van den vyand overheren:
 Zy hadden niet op Gods verbond gelet,

En

En weigerden te wand'len in zyn wet.

6. Want zy vergaten alle zyne daden,
Daar meê hy dit geslacht had overladen,
En wilden zyne wond'ren noit onthouwerf,
Die hy zo menigwerf hen deed aanschouwen.
Hy wrocht die voor hun' vad'ren, door zyn hand;
In Zoâns velden in Egyptenland.

7. Hy kliefde zelfs de zee, om door te lopen,
En deed de wat'ren staan op steile hopen;
Gelyk een vaste muur, 'van een gescheide.
Des daags hy hen met ene wolk geleidde,
En ook des nachts met ene vuurkolom,
Die 't gansche heir verlichtte van rondsom.

8. Hy spleet de rotzen in de woestyenen,
Opdat zy genen dorst daar zouden lyên,
En drenkte z' overvloedig uit de dellen,
Als of het uit den afgrond op quam wellen:
Want hy bragt uit de stenen stromen voort;
En deed rivieren dalen, op zyn woord.

P A U S E II.

9. Noch voeren zy al voort in zware zonden,
Verbitterende door hunn' boze monden
Den Allerhoogsten in de wildernissen,
Als zy eens hun begeerte moesten missen:
Want zy verzochten God, tot zyne smert,
En eifchten spyzen, naar hun lust en hert.

10. Daar was't dat zy den Here tegenspraken,
En zeiden: zoude God wel kunnen maken
In deez' woestyn een dis, naar ons behagen?
Hy heeft het water uit een rotz geslagen,
Kan hy wel brood verschaffen voor ons all',
En vleesch bereiden, dat ons smaken zal?

11. Om

11. Om deze red'nen, die de Here hoorde,
Wierd hy vervolgen om den trots der woorden.
Want tegen Jacob wierd een vuur ontfteken;
Hy deed op Israël zyn toorn uitbreken:

Om dat zy niet geloofden God den Heer,
Noch op zyn krachtig heil betrouden meer.

12. Daar hy nochtans voor dezen hoop der snoden
Des hemels opperwolken had geboden;
En dag'lyks zyne deuren openfelde,
En regende het Man op hunnen velde:

Het welk hy ze voor een hemels koorn gaf,
Verrykt, tot spyze, door zyn zegen-ftaf.

P A U S E III.

13. Een iegelyk van hen heeft toen gegeten
Het brood der Magtigen; alzo geheten,
Om dat die tere kost hen kon verzaden,
En God ze zond, door zyne wonderdaden.

Zyn sterkte dreef den Oosten-wind daar heen,
En voerd' dien uit den Zuiden aan met een.

14. Hy regende het vleesch, als stof op aarde;
't Gevogelte, dat zich aldaar vergaarde,
Was als het zand der zee ter neer gevallen.

In 't midden en rondom de legerwallen,
En in hunn' woningen, men quakk'len vond,
Twe ellen hoge van de laagste grond.

15. Toen aten zy, en wierden zat van spyzen;
Zy kregen hunnen lust, op alle wyzen,
Die God ten vollen hen alhier doet boeten:
Doch die zy kort daar aan bezuren moeten.

Want deez' hunn' eetlust was noch niet voldaan,
Noch deze kost door mond en keel gegaan,

16. Wanneer God stoorne heftig raakt 'aan't branden,
 En doodde van de vetst' uit deze landen,
 Ook d'uitgelezenste van Isr'els helden,
 Die hy om dezen lust ter neder velde.

Zy gingen voort, al trof hun dit verdriet:
 Want zy geloofden zyne wond'ren niet.

P A U S E I V.

17. Das deed hy hunné korte levens dagen
 Vergaan in ydelheid, door deze plagen,
 En in verschrikking hunn' bestemde jaren.
 Maar als zy nu vol vrees en wanhoop waren,
 En hy ze doodde, vraagden zy naar God;
 Zy keerden weer, en zochten zyn gebod.

18. Toen dachten zy, dat God, gelyk voor dezen,
 Hun rotzsteen was, en noch zou willen wezen,
 En d'Allerhoogst' alleen hun konde geven
 Verlossing, ter behoudenis van 't leven.

Zy vleiden hem hierom met tong en mond;
 Maar logen hem, uit hunnen bozen grond.

19. Want dit hun herte wierd niet recht bevonden,
 Noch bleef zeer lang getrouw aan zyn' verbonden.
 Doch onze God, naar zyn' barmhertigheden,
 Verzoende d'ongerechtheid, die zy deden:

Want hy verdort ze niet geheel, door straf;
 Maar wende vaak zyn toorne van hen af.

20. Hy wilde niet altoos zyn gramschap wekken,
 Maar hen voorby gaan, en het quaad bedekken.
 Hy dacht, zy waren vleesch, 't welk moet verteren,
 Een wind, die henen gaat, en niet kan keren.

Hoe dikwils is hy, tot zyn droefenis,
 Door hen verbittert in die wildernis?

P A U S E

P A U S E V.

21. Zy quamen t'elkens hem al weder quellen,
 En zochten zelfs een wet en perk te stellen
 Den Heil'gen Israëls, dien zy verachtten;
 Terwyl z' aan zyne hand niet meer gedachten,
 Noch aan den tyd, dat hy hen had gered
 Uit 's vyands magten, en die zelfs verplet.
22. Hoe hy zyn' tek'nen in Egypten stelde,
 En zyne wonderheden in den velde
 Van Zoän; en den drank uit alle stromen
 En vloedden mensch en vee heeft afgenomen,
 Die hy verandert had in enkel bloed;
 Zo dat'er niemants dorst door wierd geboet.
23. Hy zond hen overal een plaag van luizen;
 Een zwerm van ongediert' in land en huizen,
 Die hen verteerden, en geheel verdorven:
 Ook vorschen, die zeer stonken, daar zy storven.
 Hun gansch gewas hy aan den kruidworm gaf;
 En hunnen arbeid at de sprinkhaan af.
24. God, dien het noyt ontbreekt aan zyne boden,
 Liet hunnen wynstok door den hagel doden:
 Hy deed op alle wilde vygebomen
 Veel vuur'ge hagelstenen nederkomen.
 Het vee des velds liet hy'er ook door slaan;
 De beesten wierden door het vuur verdaan.
 (wenden,
25. Hy ging voorts al zyn gramschap hunwarts
 En boden van veel quade rampen zenden.
 Hy woog en stelde zynen toorne paden;
 Doch trok hun arme ziel, hoe zeer beladen,
 Niet uit de dood: en alle het gediert'
 Ook mede door een pest verslonden wierd.

26. Hy sloeg ook onder all' Egyptenaren
 De kinderen, die eerst geboren waren;
 En in de tenten Chams 't begin der krachten,
 Die hy door zynen Engel deede slachten.
 Toen voerde hy zyn volk als schapen heen,
 En bragt die als het vee naar woefte steên.

27. Hy leid'ze zeker, zonder meer te vrezen;
 Want God had zelve hen den weg gewezen,
 En 's vyands heiren lagen reeds bedolven
 In 't diepst' der zee, en onder hare golven.
 Hy bragt ze tot de palen van dit land,
 En dezen berg, door zyne rechterhand.

28. Hy dreef de heid'nen weg voor hunn' gezichten;
 Zy vielen in hun erf, wyl deze zwichtten,
 Hy deed de stammen daar in tenten wonen;
 Doch zy, om hunnen ouden aart te tonen,
 Verzochten God den Allerhoogsten weer,
 En onderhielden zyne wet niet meer.

29. Zy weken ruggewaarts in hunnen wandel,
 En waren trouweloos in allen handel.
 Gelyk hunn' Vad'ren: zy zyn omgeslagen,
 Als bogen, die zich zeer bedrieglyk dragen.
 Hunn' beelden, hoogtens, en het offer-smook
 Vertoornden hem, wyl hy het zag en rook.

30. Dit hoorde God, en merkt' op Isr'els daden,
 Dies hy verbolgen wierd, en 't zeer versmaadde.
 Ja hy verliet, om hun zyn wraak te tonen,
 De tent, daar in hy pleeg by hen te wonen,
 Zyn tabernakel, die te Silo stond,
 Als 't onderpand van zyn genâ-verbond.

31. Hy

31. Hy gaf zyn sterkte ter gevang'nis over,
 En d'arke des verbonds aan enen rover;
 Zyn heerlykheid in zynes vyands handen,
 En week aldus uit die beloofde landen.

Hy leverde zyn volk aan het verderf
 Van 't zwaard, en bleef verbolgen op zyn erf.

32. Het vuur verteerde hunne jongelingen,
 Dat hen van alle kanten quam bespringen:
 Ook wierden hunne dochters niet geprezen
 Door huwelyks-gezangen, als voor dezen.

De Priesters vielen door het scherpe zwaard.
 De wed'wen weenden niet op hun uitvaart.

33. Toen was het dat de Here weer ontwaakte;
 En als uit zynen slaap ter hulp' genaakte,
 Gelyk een held, die door den wyn ontsteken,
 Den vyand slaat, en juicht ten zegeteken.

Hy sloeg hun achterdeel met boze speen',
 En deed z' een smaadheid aan, die ewig schein.

P A U S E VIII.

34. Doch hy verwierp de tenten Josephs zame,
 Zo dat zyn bond-kist daar noyt weder quame.
 De stam van Ephraïm zou 't mee niet wezen;
 Maar Juda had hy daar toe uitgelezen:

En Zions berg bewees hy liefd' alom,
 Hy bouwd' op deze hoogt' zyn Heiligdom.

35. Daar stond zyn Ark, in 't hooft van alle steden,
 Als d'aarde vast gegrond in euwigheden.

Hier op verkoos hy zynen knecht tot Koning,
 Den harder David, over zyne woning,

Die hy van zyne schapekoyen nam,
 Een man, recht naar Gods hert, uit Judaas stam.

36. Hy heeft hem van het zogend vee genomen,
 Om 't volk, van Vader Jacob afgekomen,
 En Israël zyn erffenis te weiden;
 Die hy ook gansch oprecht heeft willen leiden,
 Met een zeer wys bestier van zyne hand.
 En door een Goddelyk verlicht verstand.

P S A L M LXXIX.

De heid'nen zyn, o God! verwoed gekomen,
 Zy hebben dez' uw' erff'nis ingenomen,
 Den tempel uwer heiligheid geschonden,
 Jerufalem verwoest tot aan zyn' gronden,
 Ten steenhoop zelfs haar wal:
 En ook de lyken all'
 Van uw' vermoorde knechten
 't Gevogelte ten spys
 Verstrekt, om op die wyz'
 Hun wreedheid aan te rechten.

2. Zy hebben 't bloed van uwe gunstgenoten
 Rondom de stad Jerufalem vergoten,
 Als water, en hun vleesch 't gediert' gegeven;
 Want niemant, door medogenheid gedreven,
 Begroef ze na hun dood.
 En 't geen ons zeer verdroot,
 Wy zyn ons nageburen
 Geworden tot een smaad
 En schimp, in dezen staat.
 Wie kan die smert verduren?

3. Hoe lange zult gy tegens onze landen
 Vertoorent zyn? zal dan uw yver branden
 Tot in der ewigheid? ei! keer doch weder,
 En stort eens uwe grimmigheden neder

Op

Op 't godloos heidendom,
 Dat ons vervolgt alom.
 Ook op die Koninkryken,
 Die u niet kennen zaam,
 Noch eren uwen naam:
 Maar verre van u wyken.

4. Want Jacob heeft men schier als opgegeten,
 En zyne woningen omver gesmeten,
 Ja gansch verwoest, die ons zo lieflyk waren.
 Laat eens de hittigheid uw's toorns bedaren,
 En wend ons groot verdriet.
 Gedenk der zonden niet
 Voorheen en nu bedreven.
 Dat uwe goedheid, Heer!
 Ons voorkom', en bekeer';
 Want 't is schier al gebleyen.

P A U S E

5. O God van alle heil! wil ons te zame
 Doch helpen, om den roem van uwen name;
 En doe verzoening over onze zonden.
 Verlos ons, en herdenk aan uw' verbonden.
 Waarom zegt, zo veracht,
 Dit heidensche geslacht;
 Waar is hun God getogen?
 Laat uwer knechten bloed
 Door wrake zyn geboet,
 Voor aller heid'nen ogen.

6 Laat doch 't gekerm van uw' gevang'nen komen
 Tot voor uw aangezicht; en wil de stromen
 Der zilte tranen in uw gunst aanschouwen.
 En naar de grootheid uwes erms behouwen
 De kind'ren, die de dood
 Verwachten, klein en groot.
 Wil onze nageburen

Den smaad, u aangedaan,
Weer zevenvoudig gaan
In hunnen boezem sturen.

7. Dan zullen wy, uw volk, uw eer verbreiden,
Wy, die de schapen zyn van uwe weiden:
Wy zullen ewig uwen roem vertellen,
Dien g' uit ons binnenste zult op doen wellen.

P S A L M LXXX.

O Herder Isr'els! neem ter oren,
En wil onz' nare klagten horen:
Die Josephs kind'ren hebt geleid,
En als uw' schapen lang geweid.
Verschyn eens blinkend', en vertoon
U op den Cherubynen troon.

2. Wekt uwe magt voor 't aangezichte,
Opdat gy zo de zaken richte
Van Ephraim en Benjamin
En van Manasses stam-gezin:
Verlos ons eenmaal, grote Heer!
Want wy verzwakken langs hoe meer.

3. Wil ons genadig wederbrengen
Tot u, o God! en noyt gehengen,
Dat wy geheel verloren gaan;
Maar neem ons goedertieren aan:
Uw aangezicht eens blinkend schyn',
Dan zal'er haast verlossing zyn.

4. O Here, God der heerscharen.
Hoe lange zult gy noch voortvaren,
En roken tegens het gebed
Uw's volks, zo vaak door u gered.

Gy

Gy spyft ze zelfs met tranen-brood,
En drenkt z' uit bekers vol en groot.

5. Gy hebt ons onzen nageburen
Ten twist gestelt, in onze muren.
De vyand ons alom bespot
Ei breng ons weder, magtig God!
Uw aangezicht eens blinkend schyn',
Dan zal'er haast verlossing zyn.

P A U S E

6. Gy bragt den wynstok, vol van leven,
Hier uit Egypt'; en hebt verdreven
De heidenen, en, door uw hand,
Hem plaats gemaakt, en hier geplant.
Gy hebt zyn' wort'len uitgebreid,
En door het gansche land verspreid.

7. De bergen zyn aan alle kanten
Met zyne schaduwryke planten
Bedeekt geweest, zy stonden trots
Als hoge cederbomen Gods.
Hy schoot zyn ranken tot de zee,
En veel rivieren, t'aller steê.

8. Ach! waarom hebt gy zyne muren
Verbroken; zo dat nageburen,
En die voorby de wegen gaan,
Daar, plukkende, de hand in slaan?
Het woud-zwyn heeft hem omgewroet,
En 't wild daar aan zyn lust geboet.

9. O God, en Heer der heerscharen!
Keer weder, schouw uit uwen klaren
En hogen hemel: ey bezoek
Den wyngaart-stam aan dezen hoek.
Door uwe hand geplant zeer schoon,

L 5

Alleen

Alleen om uw' gesterkten Zoon'.

10. Zy hebben hem ganfch afgehouden,
Met vuur verbrand; wie kan 't aanschouwen?
Laat zy vergaan door uw gericht,
En 't fchelden van uw aangezicht,
De man van uwe rechterhand,
Des menfchen Zoon doe onderftand.

11. Zo zullen wy noyt rugwarts varen:
Behoud ons, God der heyerfcharen!
Maar zullen uwen naam, o Heer!
Dan altyd loyen, breng ons weer.
Uw aangezicht eens blinkend fchyn',
Dan zal'er haaft verloffing zyn.

P S A L M LXXXI.

Zingt nu vrolyk zaam
Onzen God ter ere;
Juicht zyn groten naam;
Hy is onze sterkt',
Die ons heil uitwerkt,
Jacobs God en Here.

2. Heft met blydfchap aan
Enen Pfalm vol vreugden;
Wilt den trommel ftaan:
Geeft met harp en luit
Liefelyk geluit;
Speelt Gods grote deugden.

3. Blaast 't bazuin-trompet
In de nieuwe mane,
Volgens 's Heren wet;
Ter beftemde tyd,

Tot

Tot het feest gewyd:
Komt alsdan te zame.

4. Want dit is 't gebod,
Israël gegeven,
't Recht van Jacobs God,
Ter getuigenis,
Josephs erffenis
Euwig aangeschreven.

5. Toen hy henen toog,
En Egyptenlande
Voor een ieders oog
Plaagde voor Gods zaak.
'k Zal horen ene spraak,
Die 'k voorheen verbande.

P A U S E I.

6. 'k Heb zyn' schoud'ren daar,
Moe en mat van dragen,
Van de lasten zwaar
Door myn hand verloft;
En op deze post
Van het jok ontflagen.

7. Als gy waart benouwt
Hebt gy my gebeden:
Ik heb u aanschouwt,
En in gunst gehoord.
'k Gaf aan u myn woord
Uit des donders steden.

8. Ik beproefd' uw hert,
Toen gy scherp bestrafte
Moses, tot veel smert;
Om dat Meriba
Aan u veel te spa'

Wateren

Wateren verschafte.

9. 'k Zeide, hoor myn volk,
Ik zal u betuigen
Uit myn hemelwolk;
Ach! dat Israël
Doch naar myn bevel
Hoord', en zich mogt buigen.

10. Onder u zal geen
Uitlands God oyt wezen;
Noch voor hout of steen,
Volgens myne leer,
Zult g'u buigen neer,
Noch die 't minste vrezen.

11. Ik Jehovah ben
Uwe God zeer magtig;
Hierom my erken.
'k Leid' u, door myn hand,
Uit Egyptenland:
Weest myn's naams gedachtig.

P A U S E II.

12. Doe dan uwen mond
Met veel ziels-verlangen
Open; die terstond
Word met spys vervult;
Die gy van my zult
Rykelyk ontfangen.

13. Doch myn volk, rebel,
Heeft niet willen horen,
En dit Israël
Myner niet gewilt,
Noch myn toorn gestilt:
't Ging daarom verloren.

14. Des

14. Des ik 't overgaf
Aan het welbehagen
Van hun hert, ten straf:
Op dat dit geslacht
Zynen loop volbragt,
Volgens zyn' raadslagen.

15. Ach! dat Israël,
Tot myn volk verkregen,
Volgens myn bevel,
Had gehoord naar my:
Wandelend' daar by
In myn' rechte wegen.

16. 'k Had in korten tyd
Hem van zyn' bestryders,
Door myn hand, bevryd:
'k Had die lang verdaan,
En my wenden gaan
Tegens zyn' benyders.

17. 't Heidens volk talryk,
God geneigt te haten,
Zou geveinsdelyk
Voor hem buigen neer;
Doch in ewig' eer
Bloeyen Is'rels staten.

18. Dien hy had tot spys
't Vet der tarw' gegeven:
Maar, ter gunst-bewys,
Zult gy zyn gevoed
Met het honigzoet
Uit de rotz, ten leven.

P S A L M LXXXII.

God staat in Gods vergaderingen,
 Als Opperrichter aller dingen,
 Hy is't die d'aardsche Goden stelt;
 En over hen het oordeel velt.
 Hoe lange zult gy 't aangezichte
 Der goddelozen in 't gerichte
 Aannemend', tegens myn vermaan,
 Een onrechtvaardig vonnis slaan.

2. Doet recht den armen en den wezen,
 Door my u dierbaar aangeprezen:
 Rechtvaardigt den verdrukten man,
 En die geen hulpe vinden kan.

Noch eens; wilt zulk een man bevryden,
 Die hier gebrek van all's moet lyden.
 Doet hem met alle kracht bystand,
 En rukt hem uit der bozen hand.

3. 't Is of die Rechters niets verstonden,
 Noch 't recht van 't onrecht schiften konden.
 Zy wand'len in de duisternis
 En hierom slaan zy t'elkens mis.

Zy, die de fondamenten waren
 Der aarde, laten alles varen;
 Zy wank'len zelve daar zy staan:
 Dus moet het recht verloren gaan.

4. 'k Heb wel gezegt, gy zyt hier Goden,
 Als wrekers myner wet-geboden,
 En kind'ren van den Hoogsten Heer:
 Doch gy zult sterven, met ~~uw~~ eer,
 Gelyk de minste mensch van allen:
 Gy zult als een der Vorsten vallen.

Sta

Sta op, o God! en oordeel d'aard',
Gy, die der heid'nen erf aanvaard.

P S A L M LXXXIII.

Zwyg niet, o God! noch houd u stil,
Als iemand, die niet horen wil.
Uw vyand tiert, als een verwaten;
Uw' haters, door onbändig spreken,
Stoutmoedig hunnen kop opsteken:
Zy zyn verwoed en uitgelaten.

2. Zy slaan te zamen listig raad,
En smeden heimelyk veel quaad,
Hoe zy 't gereedt' uw' gunstgenoten,
En die gy by u houd verborgen,
Als 't voorwerp van uw' hoogste zorgen,
Bespringen zullen en verstiten.

3. Zy hebben stoutelyk gezegt,
Gelyk zy 't hadden overlegt;
Komt aan, laat ons hen uit gaan roeyen,
Dat zy geen volk meer mogen heten,
En Isr'els naam zy gansch vergeten:
Maar onze magten daar door groeyen.

4. Zy hebben in hun boze hert
Beraadslaagt, en tot onze smert,
Zelfs tegens u 't verbond gaan maken:
Als Edoms tent, en d'Isma'liten,
Met Hagareen en Moabiten,
En all' die deze volken raken.

5. Ook Gebal, Ammon, Amalek,
En Tyriers, zeer styf van nek,
Met Palestinaas Philistynen,

Daar

Daar Affur mede by zal trekken,
 Om Loths geflacht een erm te strekken.
 Doe gy, o Heer! dien raad verdwynen.

6. Verschrik z' als eertyds Midian,
 Zo doende komt'er niemant van:
 Als Zizera, en Jabins helden,
 Die all' te Kifon, in die dagen,
 En ook tot Endor zyn verflagen:
 Tot drek geworden op de velden.

P A U S E

7. Verdelg ze, met hunn' Prinffen meê,
 En all' de Vorften, daar ter steê.
 Als Oreb, Zeëb, Zebah waren,
 Ook Salmuna: die zamen spraken:
 Laat ons Gods fchone woning maken
 Ons erfgoed, om daar in te varen.

8. Maak hen als stopp'len voor den wind,
 Een wervel die geen ruste vind.
 Myn God! sta op om u te wreken,
 Gelyk het vuur een woud doet branden,
 De vlam 't gebergte aan komt randen.
 Dat dus uw toorne word ontfteken.

9. Vervolg ze door uw onweer all',
 't Welk niemant oyt ontvluchten zal.
 Verschrik ze, Heer! in alle hoeken;
 Uw dray-wind doe hen henen zwichten,
 En maak vol fchand hunn' aangezichten,
 Op dat zy uwen Naam eens zoeken.

10. Dat hen zy fchaamt en fchrik bereid,
 Van nu tot in der ewigheid:
 Dat z' ommekomen in onwaarde.
 Op dat zy weten, dat gy, Here!

Alleen

Alleen met uwen Naam, vol ere,
De Hoogste God zyt dezer aarde.

P S A L M LXXXIV.

Hoe zoet en lieflyk is, o Heer
Der heyerscharen! dien ik eer',
Uw woning, daar men u mag loven?
Myn ziel, begerig naar uw stad,
Is door 't verlangen afgemat,
Op dat z' eens kom' in uw' voorhoven.
Myn hert, en vleesch roept tot myn God,
Die ewig leeft, myn deel en lot.

2. De musch en zwaluw' vind hier zelf
Een hoek en nest aan dit gewelf,
Alwaar zy hare Jongen leggen,
By uwen reuk-en brandaltaar.
O Here, God der heyerschaar!
Myn Koning, dien ik lof wil zeggen.
Gelukkig hy, die wonen mag
Daar elk u pryst den ganschen dag.

3. Welzalig is de mensch, wiens sterkt'
In u is, in wiens hert men merkt
Dat zijn de recht gebaande wegen:
Die, gaande door 't moerbezi-dal
Hem stellen tot een waterval
En heil-fontein; ook zal de regen,
Opdat zyn volheid ieder blyk',
Hen overdekken rykelyk.

P A U S E

4. De zulke gaan van kracht tot kracht,
En worden te gelyk gebragt
Voor God in Zion, 't hooft der steden;
Opdat elk een verschyn' aldaar.

M

O He-

O Here, God der heyerschaar!
 Verhoor doch deze myne beden.
 Gy die de God van Jacob zyt,
 En onze schild in bangen stryd.

5. Aanschouw in gunst het aangezicht
 Van uw Gezalfden; geef ons 't licht.
 Want ene dag in uwem tempel
 Is meer, dan duizend elders zyn.
 'k Verkiez' veel eer, dat ik verschyn'
 In 't huis myn's Gods, en op zyn drempel;
 Dan dat ik, tot myn levens end,
 Zou wonen in der bozen tent.

6. Een zón en schild is God de Heer.
 Hy geeft aan ons genad' en eer:
 Hy zal het goede niet onthouwen
 De genen, die oprechtelyk
 Hier wand'len in zyn Koninkryk.
 Welzalig die op u betrouwen.
 O aller heyerscharen Heer!
 U komt alleen de lof en eer.

P S A L M LXXXV.

Gy, Here! hebt uw land zo menigwerf
 Uw gunst betoont; en Jacobs nageslacht
 Uit zyn gevangenis weer in uw erf
 Gevoert, en aan hun misdad' niet gedacht.
 Gy hebt de zonden van uw volk bedekt,
 En haar als uit de doden opgewekt.
 Gy hebt al uw verbolgenheid op 't end
 Verzoent, en 't vuur uw's toorens afgewend.

2. God onzes heils breng ons doch eenmaal weer,
 En doe uw gramschap over ons te niet.

Zult

Zult gy dan eeuwig toornig zyn, o Heer!
 En blyven; zo dat niemant 't einde ziet?
 Zult g' ons niet doen herleven na deez' tyd?
 Op dat uw volk zich eens in u verblyd'.
 Betoon aan ons uw goedertierenheid,
 En geef uw heil, zo lang ons toegeleid.

3. 'k Zal horen was de Here spreken zat.
 Want hy zal tot zyn volk en gunstigenoor
 Van vollen vrede melden overal,
 En die zeer ryklyk storten in hun schoot;
 En geven het met enen deze leer,
 Dat 't nimmermeer tot dwaasheid wederkeer'.
 By die hem vrezen is zyn heil ter hand;
 Op dat zyn ere woon' in dit ons land.

4. Weldadigheid de waarheid hier ontmoet:
 Gerechtigheid omhelst en kust den vree.
 De waarheid spruit uit d'aard' in overvloed.
 Het recht ziet van den hemel hier ter steed.
 De Heer zal 't goed doen dalen uit de lucht,
 En 't land zal weder geven zyne vrucht.
 Het recht zal voor zyn aanschyn henen gaan,
 En ons op zyne wegen vast doen staan.

Here! neig tot my uw' oren,
 Wil doch myn gebed verhoren;
 Want ik ben elendig, bloot,
 En myn noodrust is zeer groot.
 Wil, o God! myn ziel bewaren,
 En verlossen uit gevaren;
 Want ik ben uw gunstigenoot,
 En uw knecht, tot aan de dood.

2. Zy my dan genadig, Here!
 Wyl ik my tot u bekeere;
 Ik, die roep met naar geklag
 Tot myn God den ganschen dag.
 Wil de ziel uw's knechts verblyden,
 Na zo veel verdriet en lyden:
 Wijl die zich tot u verheft,
 En uw hand alleen haar treft.

3. Want gy, Here! zyt weldadig,
 En vergeeft ook zeer genadig
 Allen, die u roepen aan,
 En tot uwe goedheid gaan.
 Neem ter oren myn' gebeden,
 Vruchten myner bangigheden:
 Hoor myn stemme, die u smeekt,
 Wyl 't berouw myn herte breekt.

4. In myn zeer benaude dagen
 Roep ik tot u, gansch verslagen;
 Want gy zyt het die my hoort,
 Volgens uw genaden-woord.
 Onder alle Goden, Here!
 Is'er geen, in kracht en ere,
 Als de God van 't hemelryk!
 Niemants werk is 't uw' gelyk.

P A U S E

5. 't Heidensch volk, van u geschapen,
 Als zo vele woeste knapen,
 Zullen tot u komen, Heer!
 En zich voor u buigen neer;
 Om uw groten naam te loven:
 Want gy gaat het al te boven.
 Gy doet wond'ren, zonder end,
 Zynd' alleen voor God bekend.

6. Leer

6. Leer my, Heer! uw weg en handel,
Dat ik in uw waarheid wandel';
Maak mijn herte doch bequaam,
Tot de vreze van uw Naam.
Heer, mijn God! ik zal u pryzen,
En van herte dank bewyzen,
'k Zal uw Naam, wijd uitgebreid,
Eren tot in eeuwigheid.

7. Want uw goedheid is onendig:
Gy hebt my, die was elendig,
Uit het onderst' van het graf
Uitgerukt, van dien dag af.
Tegens my, o God! staan mannen,
En een rot van wreê tyrannen,
Die mijn ziele dag en nacht
Zoeken; daar men u veracht.

8. Maar Jehovah! gy zijt goedig,
Zeer barmhertig en langmoedig,
Vol van waarheid en van trouw,
Hoe ik u, mijn God! beschouw.
Wil u tot my gûnstig wenden,
En uw knecht uw sterkte zenden,
Red den Zoon van uw dienstmaagd,
Die uw wet in 't binnenst' draagt.

9. Doe aan my een teken stellen,
Dat myn' haters neer kan vellen.
En hen maakt door schaamt verplet,
Ziende, dat gy, Heer! my red.

P S A L M LXXXVII.

De grondslag van Gods Tempel is gelegen
 Op 't hoog gebergte zyn'er heilichheid.
 De Heer heeft Zions poorten uitgebreid,
 En is haar meer dan Jacobs volk genegen.

2. O stad van onzen God! zeer schone dingen
 Verkondigt men van u aldaar ter steê.

'k Zal Rahab melden, en het Babel met
 By die my kennen, als myn' gunstelingen.

3. Ziet, hoe de Philistijns, Tyriërs en Mōren
 Aldaar zijn voortgeteelt in groot getal.
 Een ieder dan van Zion zeggen zal,
 De zulk' en zulke zijn daar in geboren.

4. God, d'Allerhoogste zelve zal ze bouwen.
 Jehovah zal ze rek'nen alle zaam,
 Als hy aanschryven zal der volk'ren naam,
 Die daar geboren zijn, en 't met hem bouwen.

5. Dan zullen binnen uwe muren wezen
 De zangers met de speellijst te gelijk;
 En myn' fonteinen, alle water-rijk,
 In groter overvloed dan oyt voor dezen.

P S A L M LXXXVIII.

O Here, God myn's heils, mijn licht!
 Ik roep tot u by dag' en nachten;
 Laat myn' gebeden en mijn' klagten
 Doch komen voor uw aangezicht.
 Kom, neig tot mijn geschrey uw' oren,
 En wil my in uw gunst verhoren.

2. Want

2. Want myne ziel is lange zat
Der tegenheên, die ik moet smaken;
Mijn leven zal ten einde raken:

Myn' krachten zijn gansch afgemat.
Ik ben gerekent, door deez' qualen,
By die ten grave nederdalen.

3. 'k Ben afgezondert, en getelt
Als met de doden, die, verslagen,
Hier worden naar het graf gedragen,
Van welke niemant meer vermeld.
Die, wegens d'ongerechtigheden,
Van uwe hand zijn afgesneden.

4. Gy hebt my in den diepsten kuil
Gelegt, en in de duisternissen,
Daar ik, o Zon! uw licht moet missen,
En die zeer modd'rig is en vuil.
'k Leg onder uwen toorn bedolven,
En neer gedrukt door uwe golven.

5. Gy hebt van my zeer ver gedaan
All' myn' bekenden, die my schuwen,
En nu van mijn gezelschap gruwen,
Terwyle zy van verre staan.
Ik ben besloten in uw' banden,
Om niet t'ontkomen uit uw' handen.

P A U S E

6. Mijn oge van verdrukking treurt.
Ik smeek u, Here! gansche dagen,
En heb, in 't midden van myn' plagen,
Myn' handen tot u opgebeurt.
Opdat ik, in dit groot verlangen,
Van u verlossing mogt ontfangen.

M 4

7. Zult

7. Zult gy uw' wonderen, o Heer!
 Aan d'afgestorvenen bewyzen?
 Of zal een dode weer verryzen,
 En melden dan uw lof en eer?
 Wie zal in 't graf uw trouw verhalen
 Of in 't verderf u dank betalen.
8. Zal iemant in die duisternis,
 En 't land, daar alles legt vergeten,
 Uw wonderwerk en recht uitmeten,
 Het welk de plicht der levend' is?
 Ik roep tot u, uit 's herten gronde,
 Zelfs in den vroegen morgenstonde.
9. Waarom verstoet gy myne ziel,
 En bergt voor my uw aangezichte?
 Ik ben gedrukt door 't zwaar gewigte,
 Zo dat ik als in onmagt viel.
 Ik drag' all' uw' vervarenissen,
 En twyfel schier; wijl 'k u moet missen.
10. De hitt' uw's torens treft my aan,
 En gaat als over mynen hoofde,
 Opdat gy my van 't licht beroofde.
 Uw schrik en angst doen my vergaan;
 Die my omringen als het water,
 Als war' ik uwe grootste hater.
11. Gy hebt van alles my ontzet,
 Zo wel van vriend' als metgezellen,
 Die zich zeer verre van my stellen:
 En als ik recht op 't einde let,
 Dan zijn, tot myne grootst' elenden,
 De duisternissen mijn' bekenden.

P S A L M LXXXIX.

Ik zal Jehovahs trouw en goedheid, hoog geacht,
Opzingen eeuwig, van geslachte tot geslacht.
Ik zal uw waarheid, Heer! alomme gaan verkonden;
Want ik heb reeds gezegt, naar 't woord van uw
verbonden,

Dat g'uw weldadigheid in eeuwigheid zult bouwen.
Gelijk uw waarheid in den hemel is t'aanschouwen.

2. Daar hebt gy uwe trouw bevestigd breed en wijd,
En die belofte my doen horen in de tijd:

'k Heb een verbond gemaakt met mynen uitver-
koren,

En David, mynen knecht, voor langen tijd ge-
zworen:

Ik zal in eeuwigheid uw zaad bestendig maken,
En bouwen uwen troon, die noyt ten val zal raken.

3. Dies loven u, o Heer! en al uw wonderwerk,
De hemelen, met all' haar' heiren, kloek en sterk.

Ook is uw trouw bekend den Heiligen opaarde.
Wie, in den Hemel, is te schatten van die waarde,
Als onze Heer? wie is met hem gelijk te zetten?
De sterkste held zal noyt't geen hy besluit beletten.

P A U S E I.

4. De Heer is hoog geducht in zynen Heil'gen raad,
En meer te vrezen dan het heir, dat om hem staat,

Jehovah, God! gy zijt de Heer der heyerscharen.
Wie kan, Grootmagtig God! in kracht u evenaren?
Gy voert betaamlijk uit het raadslot aller dingen:
Gelijk getrouwigheên uw Majesteit omringen.

5. Gy dwingt en temt de zee, wanneer zy zich ver-
heft,

M 5

En

En stilt haar' golven eer het enig mensch bezeft.
 Gy hebt door uwen erm het Rahab gansch verflagen,
 En uwen vyand daar verstroyt met paard en wagen.
 De hemel, 't aardryk en haar volheid u behoren.
 Gy hebt de wereld vast gegrond, en uitverkoren.

6. Het Noord' en Zuiden van uw schepping ons
 getuigt.

't Gebergt' van Thabor en van Hermon vrolyk
 juicht

In uwen Naam. Uw erm en hand is sterk en magtig:
 Uw rechterhand volvoert uw wil zeer snel en
 krachtig.

De vastigheid uw's troons zyn 't recht en uw ge-
 richte;

Weldadigheid en trouw gaan voor uw aangezichte.

7. Welzalig is het volk, dat zich aan u gewent,

En vaardig het geklank van uw' bazuinen kent.
 Zy zullen in het licht uw's aanschyns wand'len,
 Here!

En zich den ganschen dag verheugen, wegens d'ere
 Van uwen Naam, en dus door uw gerechtigheden
 Verhoogt zyn; wyl zy die altijd oprecht beleden.

8. Gy zyt de heerlykheid en roem van hunne sterkt',
 Die door uw kloeken erm dit heil voor hen uit-
 werkt.

En, door uw ewig, vry en louter welbehagen,
 Zal onze hooren eens verhoogt zyn in die dagen.
 Want onze schild is zelfs Jehovah: Onze Koning,
 D' Heil'g' Israëls; in Zions hof en woning.

P A U S E II.

9. Toen hebt gy my in een gezicht geopenbaart,
 En dit geheim van uwen Heiligen verklaart:
 Dat gy verkoren had een held, door uw vermogen,
 En

En dus een hulp bestelt; om dezen te verbogen
Uit 't midden van uw volk, en hem ten troonte
brengen.

Dat gy ook nimmer zoud zyn ondergang gehengen.

10. Ik heb gevonden, zaid gy, David, mynen knecht,
De heilig' oly op zyn dierbaar hoofd gelegd,
En hem gezalft. Met wien myn hand zal vaste bly-
ven.

Ook zal myn sterken erm zyn troon hier doen be-
klyven.

De vyand zal hem niet verdringen noch verdruk-
ken,

Noch een ontaarde zoon hem van zyn troon afruk-
ken.

11. Maar zynen vyand zal ik voor zyn aangezicht
Verpletten, en verflaan zyn hater door 't gericht.
Doch myn weldadigheid en trouw zal met hem
wezen:

Zyn hoorn in mynen Naam zeer hoge zyn gerezen.
Ik zal zyn hand en magt tot in de zeën stieren,
En zyne rechterhand tot 't verste der rivieren.

12. Hy zal my noemen met den naam van Vader,
God,

En rotssteen mynes heils. Ik zal hem stellen tot
Een eerstgeboornen Zoon, en na hy 't Ryk aan-
vaardde,

Ten hoogsten over alle Koningen der aarde.

Ik zal hem ewiglyk myn trouw en goedheid hou-
den;

En myn gestaafte verbond met hem zal noyt verou-
den.

P A U S E III.

13. Ik zal in ewigheid bevestigen zyn zaad, En

En zynen troon, zo lang dit rond der wereld staat.
 ' Indien zyn' kinderen verlaten myne wetten,
 Hunn' voeten buiten 't spoor van myne rechten zet-
 ten,
 En zy ontheiligen 't gebod, aan hen gegeven,
 Waar door z' in mynen dienst gelukkig konden
 leven.

14. Dan zal ik met de roe thuis zoeken hun misdryf,
 En d'ongerechtigheid met plagen aan het lyf.
 Doch myne goedheid zal noyt van hem zyn geno-
 men,
 Noch myn getrouwigheid aan hem ten einde ko-
 men:
 'k Zal noyt myn heil verbond ontheiligen; noch
 breken
 't Geen uit myn' lippen ging, of wat myn mond
 zal spreken.

15. 'k Heb eens gezworen by myn hoogste heilig-
 heid,
 Zo ik aan David lieg; en daar by toegezeid,
 Zyn zaad zal ewig zyn: Zyn troon zal voor my
 wezen,
 Gelyk de Zon, wanneer die is om hoog gerezen.
 Hy zal bevestigd zyn, zo lang de maan zal schynen.
 Myn trouw' getuige woont in 't hof der Zerafynen.

16. Doch gy hebt t'enemaal verfstoten uwen knecht.
 Wyl uw verbolgenheid op uw Gezalfden legt.
 Gy hebt te niet gedaan den band van uw' verbonden,
 En zyne kroon ontwyd, en tegen d'aard geschonden.
 Zyn' muren afgerukt; de steden zyn als dorpen,
 En zyne vestingen met kracht ter neer geworpen.

P A U S E IV.

17. Hy word berooft van die voorby hem henen
 gaan, En

En van zyn nagebuur is hem veel sinaad gedaan.
 Gy hebt de rechterhand verhoogt van zyn' partyen,
 En zynen vyand stof gegeven van verblyen.
 Gy hebt de scherpte van zyn zwaard doen omme-
 keren,
 Zo dat hy niet bestand was om hem af te weren.

18. Gy hebt een eind gemaakt van zyn cieraad, zeer
 schoon,

En zelfs ter aarde neergestoten zynen troon.
 De dagen zyner Jeugd wild' gy niet langer rekken
 Maar hebt hem met veel schaamt' alom gaan over-
 dekken.

Hoe lang, o Heer! verbergt g' u steeds in all' myn'
 schanden?

Zal uwe grimmigheid gelyk een vuur ontbranden?

19. Gedenk doch dezer eeuw, daar in ik ben geraakt.
 Hebt gy het menschedom dan geheel vergeefs ge-
 maakt?

Wie leeft'er, die de dood niet zien zal, door dit ly-
 den?

Wie kan zyn ziele van 't geweld des grafs bevryden?
 Waar is uw goedheid, Heer! die gy zo lang te voren
 By uwe vaste trouw aan David hebt gezworen?

20. Gedenk, o Here! doch aan uwer knechten
 sinaad,

Daar mee' het grootste volk myn boezem over-
 laad.

En uwe vyanden my smaden, Heer der Heren!
 Die all' de treden uw's Gezalfden dus onteeren.
 Jehovah zy gelooft tot in all' euwigheden;
 Ja Amen, 't zy also: want hy verhoort myn' beden.

O Here! van geslachte tot geslachte
 Waart gy onz' toevlugt midden in gevaren.
 Eer dat de bergen zelfs geboren waren,
 En gy des werlds rond te voorschijn bragte;
 Ja van all' eeuwigheid tot eeuwigheid
 Zijt gy die God, die ons hebt uitgeleid.

2. Gy doet den mensch tot stof haast wederkeren,
 En ter verbryzeling zyn' krachten mind'ren:
 Gy zegt, keert weder, all' gy menschen kind'ren.
 Want duizend Jaren zijn in 't oog des Heren
 Als ene dag, die is voorby gegaan,
 En als een nachtwaaak, die reeds is gedaan.

3. Gy doet ze door een slaap als overstromen.
 Zy zijn zelfs in hun levens morgenstoude
 Gelijk het gras, verwelkt op zynen gronde:
 Dat 's morgens, natliks in zijn bloey gekomen,
 Verandert, 's avonds afgesneden word,
 En haastelijk op 't veld tot hoy verdort.

4. Want wy vergaan door uw verbolgenheden
 En uwe gramschap doet all' ogenblikken
 Ons voor uw allerstrengste wraak verschrikken.
 Gy stelt onz' ongerechtheid, die wy deden,
 Voor uw alziend oog. ons heimlijk quaad
 Voor 't licht uw's aanschijs bloot en open staat.

P A U S E

5. Want onze dagen gaan zeer schielijk henen
 Door uw verbolgenheid; en onze Jaren
 Zijn slechts als een gedachte heen gevaren,
 En als een neveldamp en rook verdwenen.
 Wie op de dagen onzer Jaren let, die zal

Be-

Bevinden, dat ze zijn als nietmetal.

6. Een reeks van zeventig zijn onze Jaren :
 Of zo ons sterkte word door u gegeven,
 Dan mogen wy tot aan de tachtig leven,
 Daar van d'uitmuntenste zijn vol gevaren,
 Verdriet en moeit' : zy worden afgesheen,
 En onze leeftijd vliegt zeer snel daar heen.
7. Wie kent de sterkte van uw toorn en plagen,
 Naar welk' gy zijt te duchten en te vrezen?
 Leer ons, op dat wy wyzer zijn na dezen,
 Verstandig tellen onze korte dagen.
 Keer weder, tot hoe lange, Here God!
 Heb doch berouw om uwer knechten lot.
8. Wil ons des morgens met uw goed verzaden :
 Dan zullen w' all' de dagen van ons leven
 Van blijdschap juichen, en u ere geven.
 Verheug en troost ons weer door uw' genaden,
 Na dat g' ons jaar en dagen hebt benouwt,
 En wy het quade hebben aangeschouwt.
9. Laat dan uw werk aan uwe knechten blyken,
 En aan hun zaad uw heerlijkheid en ere.
 De lieflijkheden onzes Gods en Here
 Zyn over ons; hy wil noyt van ons wyken.
 Bevestig gy dan onzer handen werk,
 Ja, Heer! bevestig dat, en maak ons sterk.

P S A L M XCI.

Die in de schuilplaats is gestelt
 Des Allerhoogst' in krachten,
 Kan in zijn schaduw, voor 't geweld
 Gedekt, gerust vernachten.

Ik

Ik zal dan zeggen tot den Heer,
Op wien ik steun' en bouwe,
Gy zijt mijn toevlugt, burgt en eer,
Mijn God, dien ik vertrouwe.

2. Hy zal u redden uit het net,
En 's vogelvangers lagen;
Van pest, die aard' en lucht besmet,
En d'allerboofste plagen.
Hy zal u dekken met zijn vlerk,
Daar onder gy zult wonen;
Zijn waarheid zal zich voor zijn Kerk
Een beukelaar betonen.

3. Gy zult niet vrezen in den nacht
Voor iets dat schrik kan baren.
Geen blixempijl, hoe onverwacht,
Zal u des daags vervaren.
Voor ziekte, die in donkerheid
Omwandelend' gaat woeden,
En voor 't verderf, dat zich verspreid
Des daags, zal hy u hoeden.

4. Al wierden'er ter slinkerhand
Tienhonderd weggenomen;
Tienduizend aan uw rechterkant,
Tot u zal 't quaad niet komen.
Alleen zult gy het met uw oog
Aanschouwen; en opmerken,
Hoe God den bozen van omhoog
Vergeld, naar zyne werken.

P A U S E

5. Want gy, o Heer! mijn toevlugt zijt.
Den Allerhoogsten Koning
Hebt gy gestelt, in dezen tijd,
Tot uw vertrek en woning.

Zal

U zal, waar henen gy u wend,
 Het quaad niet wedervaren:
 Geen plaag zal nad'ren tot uw tent;
 Hy zal u steeds bewaren.

6. Want hy zal zyner Eng'len schaar
 Beveelen van u geven,
 Opdat zy u, in 't grootst' gevaar,
 Bewaren by het leven.

Zy zullen u, in allen nood,
 Op hunne handen dragen:
 Opdat gy uwen voet niet stoot,
 Noch valt in 's vyands lagen.

7. Gy zult, met even groot vermaak,
 Op leeuw en adder stappen;
 Den jongen leeuw en fellen draak
 Vermorz'len en vertrappen.

Ik zal hem helpen, spreekt de Heer,
 En op een hoogte zetten,

Want hy bemint my hertlijk zeer,
 En kent mijn Naam en wetten.

8. Hy zal my bidden in den nood;
 Ik zal my tot hem keren:
 Ik zal hem redden uit de dood,
 En heerelyk vereeren.

'k Zal hem verzaaden ewiglyk
 Door ene lengt' der dagen;
 En 't heil doen zien van 't Koninkrijk,
 Dat ik hem op zal dragen.

P S A L M XCII.

't Is goed dat men u love,
 En uwen Naam vereer'
 N

Met

Met Psalmen, Hoogste Heer!
 En heff' het hert naar bove.
 Dat in den morgenstonde
 Uw goedheid elk ontvouw';
 En in den nacht uw trouw
 Verkondig' met den monde.

2. Dat luiten, harpen snaren,
 Op enen schellen toon,
 Zeer aangenaam en schoon,
 Des Heren lof verklaren.
 Want gy hebt door uw' daden
 O Here! my verblijd.
 'k Zal juichen t' aller tijd
 Om 't werk van uw' genaden.

3. Hoe groot zijn uwe werken,
 O Heer! zeer diep en breed
 Zijn uw' gedachten meed'
 Voor ons om op te merken.
 Wie zal het wat recht treffen?
 Geen onverschuldig man,
 Noch dwaze weet daar van,
 Hy kan ze niet bezoffen.

4. Hy ziet godlozen groeyen,
 Gelijk het kruid op 't veld;
 De werkers van geweld
 En onrecht vruchtbaar bloeyen,
 Ten ewigen verderve.
 Maar gy zijt immermeer
 God d'Allerhoogste Heer,
 Het steunzel uwer erve.

P A U S E

5. Want zie uw vyand, Here!
 Uw vyand zal vergaan:

En

En die naar onrecht staan
 Verstroyt gy door ongere,
 Gy zult mijn hoorn vergroten,
 En ryzen doen in stand.
 Ik ben, door uwe hand,
 Met oly overgoten.

6. Mijn oog zal in die dagen
 Aanschouwen, met vermaak,
 Die my, om uwe zaak,
 Verspieden en belagen.
 Myn' oren zullen horen
 Wat boosheid zy begaan,
 Die my hier tegenstaan,
 En uwe rust verstoren.

7. 't Rechtvaardig volk zal groeyen,
 Als palmen aan een stroom,
 En als een cedar-boom
 Op Libanon staan bloeyen.
 Die in het huis des Heren
 Geplant zijn, zullen in
 Gods voorhof, met gewin
 Van wasdom zeer vermeerren.

8. Zy zullen vruchten dragen,
 Al zijn zy grijs en oud,
 Zy zullen vet gebouwt
 En groen zijn in die dagen.
 Opdat zy 't rechs verkonden
 Des Heren onzes Gods,
 Hy is mijn burgt en rots,
 Van onrecht isy bevonden.

P S A L M XCIII.

Jehovah God regeert, hy is bekleed
 Met zyne heerlykheid; hy heeft zich meed'
 Met sterkt' omgord; en d'aarde vast en pal
 Gevestigt, dat ze nimmer wank'len zal.

2. Van toen af aan hebt g' uwen troon bereid,
 En vast gemaakt, gy zijt van eeuwigheid.
 Rivieren, Heer! verheffen haar gebruis,
 Zy maken door haar' golven groot gedruis.

3. Doch God de Here, die om hoge woont,
 Is magtiger dan zich 't geweld betoont
 Der grootste war'ren van de woeste Zee,
 Die hare baren stilt en brengt tot vree.

4. Want uw' getuigenissen en uw leer
 Zijn zeer getrouw en vol van waarheid, Heer!
 De heiligheid is 't allergrootst' zieraad
 Voor dit uw huis, zo lang de wereld staat.

P S A L M XCIV.

O God, o Here God der wraken!
 Wil doch tot onze hulp' ontwaken:
 Verschijn eens blinkend' op uw troon.
 O Richter dezer aard'! vergeld
 't Hovaardig volk hun stout geweld,
 En geef hun den verdienden loon.

2. Hoe lange zullen die godlozen
 Zich noch verheugen? en de bozen
 Van vreugd' opspringen in het quaad?
 Hoe lang zal dit verkeert geslacht,

Dat

Dat laster spreekt, en elk veracht,
Zich zelfs beroemen in hun staat?

3. Want zy verbryzelen in stukken
Uw volk, o Heer! en zy verdrukken
Het erfdeel, dat u toebehoort:
De weduwen, van hulp' ontbloot,
En vreemd'ling word door hen gedood,
D'onnozele wezen zelfs vermoort.

4. 't Is of zy zeiden, met hunn' werken,
De Here kan 't niet zien noch merken;
De God van Jacob is van kant.
Hierom geef op u zelven acht,
Gy dwaas en redeloos geslacht!
Wanneer verkrijgt gy recht verstand?

5. Of zoud' de planter onzer oren
Uw trotze taal niet kunnen horen,
En hy niet zien, die 't oog formeert?
Zoud' hy niet straffen 't heidendoom,
Die haar door tuchting houd in toom,
En wetenschap den mensche leert?

P A U S E

6. God kent den mensch, en zyne krachten,
Hy weet, dat alle zyn' gedachten
Niet anders zyn dan ydelheid.
Welzalig is de man, o Heer!
Dien gy hier tuchtigt, t'uwer eer',
En in uw' wet en wegen leid.

7. Om hem van vele zware plagen,
Op 't einde van die quade dagen,
Eens rust te geven in zyn ziel
Terwyl de kuil gegraven werd
Voor elk godlozen, gansch verhard,

Opdat hy daar in nederviel'.

8. Want God de Heer, zeer hoog verheven,
Zal noyt zyn volk noch erf begeven;

Wyl zyn gerichte t' ener tyd

Zal wederkeren tot het recht;

En 't volk, aan vroomheid vast gehecht,

Dit volgen, in het hert verblyd.

9. Wie is 't, die zich voor my zal zetten,
En dien godlozen hoop verpletten,

Dat die my niet geheel verteer'?

Ten zy de Heer my had betoont

Zyn hulp, myn ziel had reeds gewoont

In stilt', en lag in 't graf ter neer.

10. Wanneer ik voerde deze reden;

Myn' voeten wankelden in 't treden:

Uw goedheid heeft my onderschoort,

Als myn' gedachten, Heer! in my

Veelvoudig wierden, toen hebt gy

Myn ziel verkwikt door 't troostryk Woord.

11. Zoud zich de stoel der schaadlykheden
Met u verzellen, hier beneden?

Die moeit' verdicht, en maken doet.

Zy rotten zich by een ten quaad',

En plegen tegens vromen raad;

Verdoemende 't onschuldig bloed.

12. Myn hoog vertrek was steeds de Here,
Myn God, myn rots, tot wien ik kere.

Hy zal hun ongerechtigheên

Doen dalen op hun bozen raad,

En hen verdelen in het quaad.

God, onze Heer zal z' all' vertreên.

PSALM

P S A L M XCV.

Komt aan, en wilt met hert en mond
 Den Rotssteen van Gods heil-verbond,
 Des Heren Naam met vreugd uitgalmen.
 Laat ons zyn heerlyk aangezicht
 Ontmoeten met een lof-gedicht,
 En juichen onzen God met Psalmen.

2. Want God de Heer is groot van magt,
 Een Koning boven al 't geslacht
 Der aardfche Goden. In wiens handen
 Des aardryks diepste plaatzen zyn,
 Het graf, de goud- en zilvermyn;
 Ook 't hoogst' gebergt' in alle landen.

3. De zee, ten 't droog' hem toebehoort,
 Die hy gemaakt heett, door zyn Woord,
 Met alles wat men daar ziet leven.
 Komt, laat ons voor hem knielen neer,
 En bidden aan den Hoogsten Heer,
 Die ons het wezen heeft gegeven.

4. Hy is doch onze God alleen.
 Hy heeft ons van all' ewigheên
 Ten volke zyner weid' verkoren;
 En als de schapen van zyn hand
 Gebragt in dit beloofde land;
 Wilt heden zyne stemme horen.

5. Verhard uw herte nimmermeer;
 Gelyk uw' vaderen weleer
 (Terwyl zy myne gunst verſmaadden)
 Te Meriba in 't woefte veld
 My hebben op de proef geſtelt,

N 4

En

En zagen daar myn' wonderdaden.

6. 'k Heb veertig jaar' met dit geslacht
 Verdriet gehad, en afgewacht,
 Of 't zich niet eenmaal zou bekeeren:
 Ik zaid', zy dwalen met het hert,
 En kennen, tot hun eigen smert,
 Myn' wegen niet, om die te leren.

7. Hierom heb ik, in mynen toorn,
 By myne heiligheid gezwor'n;
 Dat zy, die zo weerspanning waren,
 Noyt zouden in myn ruste gaan
 Van Canaän, en daar van daan
 In 's hemels rustplaats overvaren.

P S A L M XCVI.

Gy volk des aardryks zingt den Here
 Een nieuw gezang, en geeft hem ere.
 Maakt van zyn groten Naam gewag,
 En boodschapt vlytig dag by dag
 Zyn heil; opdat zich elk bekeere.

2. Vertelt Gods eer en wonderdaden,
 Gewrocht in 't werk van zyn' genaden,
 Aan 't heidendom: want hy gewis
 Zeer groot en hoog te pryzen is,
 In alle zyne wyze paden.

3. De Heer, alleen zo waard geprezen,
 Is, boven allen God, een wezen.
 Der volk'ren Goden zyn niet meer
 Dan stomm' afgoden. Maar de Heer,
 Des hemels Schepper, is te vrezen.

4. De majesteit en eerbied zweven

Voor

Voor zyn gezicht, dat elk doet beven;
 Zieraat en sterkt' in 't Heiligdom.
 Wilt dan, gy volk'ren van alom,
 Den Here sterkt' en ere geven.

P A U S E

5. Wilt aan den Here d'ere geven
 Van zynen Name, hoog verheven;
 Brengt uw' vrywillig' offers aan,
 En komt in zyn' voorhoven staan.
 Gelyk hy u heeft voorgeschreven.

6. Stort voor den Heer all' uw' gebeden
 In 't Heiligdom der heerlykheden,
 Van waar hy 't al omlaag verlicht.
 Schrikt voor zyn vreeslyk aangezicht
 Gy aarde; hoort des Heren reden.

7. Zegt onder 't Heidendom, de Here
 Regeert; opdat het zich bekeere.
 De wereld zal, door zyne hand,
 Bevestigd worden in zyn stand
 Hy zal ze richten, tot zyn ere.

8. Dat zich de hemelen verblyden,
 En d'aard' verheugt zy, om die tyden,
 De zee met hare volheid bruis',
 De velden hupp'len met gedruis,
 En 't wout-geboomt' aan alle zyden.

9. Juigt voor des Heren aangezichte;
 Hy komt op d'aarde ten gerichte:
 Want hy zal door gerechtigheid
 En waarheid, naar zyn wys beleid,
 De wereld richten, die hy stichtte.

De Heer, zeer wyd vermaard,
 Regeert, tot vreugd' der aard'.
 Dat zich, in deze tyden,
 Veel' eilanden verblyden.
 Rondsom zyn Majesteit
 Zyn wolk' en donkerheid.
 Hy heeft zyn troon gesticht
 Op 't recht en streng gericht';
 Als vaste pylars beid'.

2. Een vlamvend vuur gaat voor
 Zyn aangezichte door,
 En 't sleept zyn' weerparyen
 In brand aan alle zy'en.
 Zyn snelle blixem-schicht
 Des werelds rond verlicht.
 Het aardryk, 't welk dit ziet,
 Begrypt de dingen niet;
 Maar beeft op dat gezicht.

3. De bergen dalen ras,
 En smelten als het wasch
 Voor 't aangezicht des Heren,
 Wien d'aarde moet vereeren,
 Terwyl z' hem toebehoort.
 De hemlen brengen voort
 Het recht van zynen Naam,
 De volk'ren alle t'zaam
 Zyn eer; naar 't ewig Woord.

P A U S E

4. Dat zy dan schaamrood staan
 Die dienst of eer doen aan
 De beelden; en zich roemen,
 Of naar d'afgoden noemen.

Buigt

Buigt u, gy Goden, neer
 Voor hem, den Hoogsten Heer.
 Dit overheerlyk woord
 Heeft Zion aangehoort;
 Verblyd, door deze leer.

5. De Dochter Juda was,
 o Heer! op 't zelve pas
 Verheugt om uw' oordeelen,
 Die zy niet kan verhelen.
 Want gy de Hoogste zyt
 Die d'aarde t'aller tyd
 Behierst. Gy zyt veel meer
 Verhoogt dan die weleer
 Tot Goden zyn gewyd.

6. Gy die den Heer bemint,
 En u aan hem verbind,
 Wilt dan het quade haten.
 Maar u op hem verlaten,
 Die zynen gunstgenoot
 Bewaart voor alle dood,
 En red, door zyne kracht,
 Uit der godlozen magt,
 Al was die noch zo groot.

7. Het licht is hier gezaait
 Den vromen, die het maait;
 En vreugde, vry van smerten,
 Voor all' oprechte herten.
 Gy, minnaars van de deugd,
 Wœst in den Heer verhengt.
 Spreekt lof ter heugenis
 Van hem, die heilig is;
 Dit zy uw grootste vreugd.

P S A L M XCVIII.

Heft aan een nieuw gezang den Here,
 Die wond'ren doet: zyn rechterhand
 En erm der heiligheid, vol ere,
 Heeft heil bestelt voor 't vaderland.
 Hy heeft dit heil bekend doen wezen,
 En zyn gerechtigheid getoont
 Voor 't Heidendom, dat hem voor dezen
 Door ongelove had gehoont.

2. Hy heeft aan zyn genad' en waarheid,
 En 't huis van Israë'l gedacht:
 Het heil van God is, in zyn klaarheid,
 Gezien, daarheen hy 't overbragt,
 Tot aan de verste wereldds-enden.
 Hierom, gy aarde, juigt den Heer';
 Wilt uwe stem naar boven zenden,
 En Psalmen zingen, hem ter eer'.

3. Verheft den Heer met harp en snaren,
 En met een stemme van gezang:
 Trompet, Bazuin, en al moet paren,
 En klinken elk op zynen rang.
 Juicht voor Jehovah, onzen Koning.
 De zee, met hare volheid, bruis':
 De wereld, met al 't geen haar woning
 Omvat, verheft zich met gedruis.

4. Dat ook de meiren en rivieren
 De handen klappen als van vreugd';
 't Gebergt', met alle zyne dieren,
 Voor 's Heren aanschyn zyn verheugt.
 Dewyl hy komt om d'aard' te richten
 In recht, en in rechtmatigheid

De

De volk'ren: dies het al moet zwichten,
Opdat zyn Naam word' uitgebreid.

P S A L M XCIX.

Onze Heer regeert;
't Ryk word zeer vermeerd.
Beeft, gy volk'ren al:
D'aarde maak' geschal,
En bewege haar,
Met die grote schaar:
Want God komt verschynen
Tusschen Cherubynen.

2. Groot is onze Heer,
Zion roemt hem zeer:
Hy is boven all'
't Volk in 't aadsche dal.
Dat z' uw' groten Naam
Loven alle t'zaam:
Ook zyt gy te vrezen
Om uw heilig wezen.

3. Looft des Konings kracht
Die het recht hoog acht.
Gy hebt uwe wet
Wrikloos vast gezet
Door gerechtigheid;
Jacob uitgebreid,
Dien gy had verkoren,
Eeuwen lang te voren.

4. Komt gy volk'ren dan,
Als een enig man;
Pryst nu God en Heer:
Buigt u voor hem neer;
Offert lof en dank
Voor zyn voeten-bank:

Hy

Hy is heilig f'achten.
Wilt zyn heil verwachten.

P A U S E

5. Mofes, die dit deed,
En Aäron meed',
Waren Priesters t'zaam,
Onder die zyn Naam,
Smeekten, naar 't bevel,
Was ook Samuel.

Deez', wanneer zy baden,
Vonden veel genaden.

6. 't Antwoord gaf hy klaar
Uit een wolk-pilaar,
Zyn getuigenis,
't Welk zo billyk is,
En de ganfche wet,
Door hem ingezet,
Hebben z' onderhouden;
Wyl zy God aanschouden.

7. Gy hebt, Here God!
Als hun erf en lot,
Gunftig hen verhoort;
Want gy fchold alypoort,
Hun de zonden quyt,
Schoon gy hen kaffyd',
Wrekend' hunne daden;
't Was doch in genaden.

8. Roemt nu onzen Heer;
Geeft hem lof en eer,
Buigt voor onzen God;
Komt eerbiedig tot
Zynen heil'gen berg,
Dat hem niemand t'erg'.

Want

Want de Heer is heilig.
Wie hem vrees is veilig.

P S A L M C.

Gy aarde juicht den Heer', maakt vreugd',
En dient hem, in den geest verheugd.
Verschynt voor 't Godlyk aangezicht,
En zingt een vrolyk lof-gedicht.

2. Erkent den Heer voor uwen God,
Die, zonder ons, ons maakte tot
Zyn volk, en schapen zyner weid',
Die hy door zynen staf geleid.
3. Gaat tot zyn poorten in met lof,
En brengt in 't Voorhof blyde stof,
Looft zynen Naam met vreugd-gezang,
En pryft hem al uw leven lang.
4. Want onze Heer is euwig goed;
Weldadig in al 't geen hy doet
Zyn trouw, zo groot als zyne magt,
Duurt van geslachte tot geslacht.

P S A L M CI.

Ik zal, o Heer! van uw' goedgunstigheden,
En van uw recht, zo vaak door my beleden,
Een Psalm ophellen, tot uw' eer en lof.
O schone stof!

2. Ik zal verstandig zyn in rechten handel;
Wanneer gy komen zult, en zien den wandel,
Die in myn Huis, uit een gezuivert hert,
Gehouden werd.

3. Ik

3. Ik zal noyt stellen voor myn ziel of ogen
Een Belials bedryf, noch dat gedogen.

Ik haat ze die van uwen weg afgaan:
't Kleeft my niet aan.

4. 't Verkeerde hert zal verre van my wyken,
En myn oprechtigheid aan allen blyken.

Een boofwicht zal by my niet zyn erkent,
Noch hier ontrent.

5. Die zynen naaften schendend' zal bezwaren
Met achterklap, dien zal ik nimmer sparen.

Die hoog van ogen is, en trots van hert
Is my tot smert.

6. Myn' ogen zullen zyn in gunst geslagen
Op den getrouwen man; hem zal ik vragen:

En zulk een zal my dienen in myn staat,
Die 't boze haat.

7. Wie vuil bedrog en listen zal bedryven
Zal in myn huis en hof niet mogen blyven.

Wie leugen spreekt zal noyt, zelfs niet in schyn,
Bevestigt zyn.

8. Kortom, ik zal verdelgen alle morgen
's Lands goddeloze volk, en dus bezorgen,

Dat uit des Heren Stad zyn weggedaan
Die 't quaad begaan.

P S A L M CII.

Hoor, o Here! myn' gebeden,
Naar uw' goedertierenheden;
Myn geroep kom' u te voor',

Neig

Neig tot my een gunstig oor.
 Wil uw aanschyn niet bedekken,
 Noch my uwen troost ontrekken,
 Als benautheid my doet klagen.
 Hoor my, Heer! wil niet vertragen.

2. Want myn' dagen zyn verdwenen,
 En zy gaan als rook daar henen.

Myn gebeent' is uitgeteert,
 Als een uitgebrande heert.

't Hert in my is neergeslagen,
 Dor, als 't gras by hete dagen.
 'k Heb, door rouwe, zelfs vergeten,
 Tot myn voedzel, spyze t'eten.

3. Door myn klagen en myn wenen
 Kleeft het vel aan myne benen:

Want myn vleesch is meest verteert.

.Ja, ik ben byna verkeert
 In een roerdomp der woestyne;
 Wyl ik als een steenuil quyne,
 Zoekend' met myn' nare zuchten
 Aller menschen oog t'ontvluchten.

4. Ik kan aan geen rust geraken,
 Maar blyv' alle nachten waken.

Ik ben, stram van ongemak,
 Eenzaam als een musch op 't dak.

Mynen vyand hoor ik smaden,
 En verachten myne daden.
 Zy, die razend' my verdrukken,
 Zweren by myn' ongelukken.

P A U S E I.

5. 'k Ben in stof en asch gezeten,
 Die ik heb als brood gegeten.

Ook myn drank gemengelt word

O

Met

Met myn' tranen, die ik stort'.
 Wegens uw' verbolgheden,
 Ben ik in uw toorn vertrouwen:
 Want gy had my hoog verheven,
 En nu weer omlaag gedreven.

6. All' myn' dagen en myn' jaren,
 Als een schaduw', henen varen,
 Wijl mijn ziel ten grave helt.
 Ik verdorr' als gras op 't veld.
 Maar gy, Here! blyft bestendig,
 Uw gedachtenis onendig,
 Van geslachte tot geslachte:
 Dies ik op uw hulpe wacht.

7. Gy zult eenmaal Zions kermen
 Horen, en u weer ontfermen
 Over zynen droeven stand.
 Want de tyd is voor de hand;
 Ja zy is alreeds gekomen,
 Dat gy, Heer! hebt voorgenomen
 't Eind' te maken van het treuren,
 En zijn staat weer op te beuren.

8. Want uw' knechten, die nu wenen,
 Hadden in den bouw der stenen
 Uwes huizes groot vermaak:
 Daar zy nu, o harde zaak!
 Met zyn gruis veel medelyden
 Hebben. Doch in deze tyden
 Zal een heiden, onderwezen,
 's Heren Naam eerbiedig vrezen.

9. Alle Koningen der aarde
 Zullen uwen glans, naar waarde,
 Roemen. Als de Heer van 't al

Zion

Zion weder bouwen zal,
 En in heerlykheid verschynen
 Op den troon der Cherubynen ;
 En zich tot den armen wenden,
 Dien hy zyne hulp zal zenden.

P A U S E II.

10. Dit zal worden aangeschreven
 Van de gene die'er leven,
 Voor het volgend nageslacht,
 't Welk na deze lering wacht.
 Opdat 't volk van lat're dagen,
 Volgens 't euwig Gods-behagen,
 Hem mag loven en vereeren,
 Als den Heer van alle Heren.

11. Die uit zyne Heiligdomen
 Nederwärts wild' zien en komen,
 En aanschouwen hier op aard'
 Hoe zyn erfdeel werd bezwaart,
 En om 't zuchten aan te horen
 Der gevang'nen, schier verloren.
 Om die kind'ren los te maken
 Van de dood, en uit zyn' kaken.

12. Opdat elk den Naam des Heren
 Mag vertellen, en vermeren
 In zyn Zions heerlyk hof,
 Tot Jerusaleem zyn lof.
 Als de volken t'aller stede,
 En de Koninkryken mede,
 Zaam vergadert zullen werden
 Tot zyn dienst, en steeds volharden.

P A U S E III.

13. Hy heeft op den weg myn' krachten
 Neergedrukt, en doen versmachten,
 En myn' dagen zeer verkort.

Ik heb dit gebed gestort:
 Here, God! wil door uw' plagen,
 In het midden myner dagen,
 My niet laten henen varen;
 Maar in uwe gunst bewaren.

14. Uwe Jaren ewig duren;
 Want men telt die niet by d'uren.
 Gy hebt 't aardrijk zelfs gegrond,
 Door het Woord van uwen mond.
 Lucht en hemel, die g' uitspande,
 Zyn de werken uwer handen.
 Deze zullen henen dryven;
 Gy alleen zult staande blyven.

15. Aard en hemel, die w' aanschouwen,
 Zullen, als een kleed, verouwen,
 En verand'ren, als 't gewaad,
 Dat door tyd of mot vergaat.
 Maar gy, Heer! zyt t'aller stonden
 Een en zelve God bevonden.
 Nimmer zullen uwe Jaren
 Eindigen, of 't onze waren.

16. Alle kind'ren der oprechten,
 Uwer vrygekochte knechten,
 Zullen wonen: en haar zaad
 Zal, zo lang de wereld staat,
 Ewig zonder end beklyven,
 En door kracht bevestigt blyven
 Voor des Heren aangezichte:
 Die ons door zyn glans verlichte.

P S A L M CIII.

Wel aan, mijn ziele! loof en juich den Here:
 Dat al wat in my is den roem vermere
 Van zynen heil'gen Naam, zo hoog geacht.
 Mijn ziele! loof den Here met gezangen:
 Vergeet geen weldaad, van zijn hand ontfangen;
 Terwijl hy dankbaarheid van u verwacht.

2. Hy is 't die all' uw' ongerechtigheden,
 Waar door gy zijn gebod hebt overtreden,
 Vergeeft; en uwe krankheid zelfs geneest.
 Die van 't verderf uw leven wil verschonen,
 En u met zijn genad' en gunst bekronen;
 Opdat gy hem van herten dient en vreeft.

3. Hy wil u doch met goed'ren overladen,
 Om uwen mond en honger te verzaden;
 En uwe jeugd vernieuwen, door zijn kracht,
 Gelijk een arend, sterk en snel in 't vliegen.
 De Heer doet recht; ook zal hy nimmer liegen
 Den genen die hier lijd, en op hem wacht.

4. Hy heeft aan Moses, zynen knecht, zyn' wegen
 Bekent gemaakt; zyn' daden niet verzwegen
 Den kind'ren Israëls, zijn eigen volk.
 De Heer is zeer barmhertig en genadig,
 Langmoedig, en op 't allerhoogst' weldadig:
 Zijn goedheid reikt tot aan des hemels wolk.

5. Hy zal met ons niet twisten t' aller tyden,
 Noch eeuwig toornig zijn op die hier lyden,
 En zwaarlijk zijn bezocht, vol angst en pijn.
 O neen! hy doet ons niet naar onze zonden;
 En d'ongerechtigheid, in ons bevonden,
 Vergeldt

Vergeld hy niet, gelijk wy waardig zijn.

6. Zo hoog de hemelen zijn boven d'aarde
Is zyne goedheid, die ons steeds bewaarde,
Geweldig over die hem vrees en eert.
Zo verre 't Oosten is van 't West' gelegen,
Ten blyke dat hy is tot ons genegen,
Heeft hy onz' zonden van ons weggeweert.

P A U S E

7. Gelijk een vader zich tot alle dagen
Ontfermt, wanneer hy hoort zyn' kind'ren klagen:
Also erbarmt zich over ons de Heer,
En over alle die zijn Naam hier vrezen.
Hy kent doch 't maakzel van ons brosche wezen;
Gedachtig dat wy stof zijn, en niet meef.

8. Des menschen dagen zijn als gras bevonden:
Hy bloeit gelijk een bloem zeer korte stonden.
Want als de wind daar over is gegaan
Dan is hy weg, en ligt verstenft ter aardé
Haar plaatze kent ze niet, die haar eerst baarde,
Als had ze noyt op dezen grond gestaan.

9. Edoch de goedertierenheid des Heren
Is ewig over die hem vrezend' eten;
En aan kinds kind'ren zijn gerechtigheid.
Die, nam'lijk, zijn verbond oprecht betrachten,
En zyn' bevelen houden in gedachten
Om die te doen, en dus zijn heil verbied.

10. De Heer heeft zynen troon der heerlijkheden
Gevestigd in het hoogst' der hemel-steden:
Zijn Rijk heerscht over alles wat men ziet.
Gy Eng'len Gods, gy zyne sterke helden!
Gehoorzaam aan zijn woord, wilt nu vermelden
Des Heren lof, die 't al met magt gebied.

11. 'k Zeg,

11. 'k Zeg, looft den Heer; gy zyne heyerscharen!
 Wilt vrolijk, met gejuich, uw' stemmen, paren.
 Gy dienaars! die zijn welbehagen doet
 Verheft den Heer, o alle zyne werken!
 Opdat zijn gansche Rijk het op mag merken.
 Verhef den Heer, mijn ziel! want hy is goed.

P S A L M CIV.

O myne ziele! loof en prijs den Heer.
 O Heer, mijn God! gy zijt zeer groot in eer.
 Gy zijt bekleed met majesteit, gansch' prachtig,
 En heerlijkheid: want gy zijt God Almagtig.
 Hy dekt zich met het licht, als met een kleed;
 En openbaart zijn luister wijd en breed.
 Hy rekt de hem'len uit, als schuif-gordynen,
 Waar in de Zon en Maan zeer helder schynen.

2. Die d'opperzalen, vol van hemel-licht,
 Op wat'ren, als op zold'ren, heeft gesticht.
 Die van de wolken maakt zijn eigen wagen,
 Om hem door lucht en hemel heen te dragen.
 Die wandelt op de vleug'len van den wind,
 Welk' hem als paarden voeren, zeer gezwind,
 Die all' zyn' Eng'len geesten wilde maken,
 Zyn' Dienaars vlammen vuurs, die voor hem bla-
 (ken.

3. Hy heeft dez' aard' op hare vesten vast
 Geground, zo dat zy nimmer door den last
 Van haar gevairt' zal wank'len, noch verzetten
 In ewigheid; naar zyn' bepaalde wetten.
 Gy had ze met den afgrond overdekt,
 Als met een kleed, het welk men overtrekt.
 De wat'ren stonden boven alle bergen,
 Die met haar' toppen schier den hemel tergen.

4. Doch deze vloten van uw schelden heen
 En haasteden zich weg; men vond'er geen.
 Zy moesten voor uw donder-stem gaan stryken,
 En na haar' afgronds kolken henen wyken.
 De bergen rezen, door uw kracht, omhoog,
 En reikten als tot aan des hemels boog.
 De dalen daalden schielijk naar de steden,
 Die gy voor haar gemaakt had hier beneden.

P A U S E I.

5. Gy hebt de wat'ren enen paal gestelt,
 Die zy, niet tegenstaande haar geweld,
 Noyt zullen weer, als toen, te bove komen,
 En d'aarde gansch bedekken met haar' stromen.
 Die haar fonteinen zend door menig dal,
 En doet ze wandelen, na sprong en val,
 Langs haren grond en uitgehoolde stenen
 Door zo veel' groeven van 't gebergte henen.

6. Zy drenken al 't gedierte van het veld,
 Daar 't overvloedig uit zyn' ad'ren welt.
 De beesten van het woud gaan tot haar' beken,
 Om haren dorst te lesschen en te breken.
 Hier is 't dat al 't gevogelt' geerne woont,
 En door gezang zijn lust en vreugd betoont.
 Men kan haar stem door alle takken horen:
 Zy strelen door 't geluit der menschen oren.

7. Hy drenkt de bergen uit zijn opperzaal,
 En maakt ze groeizaam door een regen-straal;
 De vrucht van dit uw werk verzadigt d'aarde,
 Opdat haar milde schoot veel' vruchten baarde.
 Hy laat het gras uitspruiten voor het vee,
 En 't groene kruid tot dienst des menschen meê:
 Ook doet hy alle graan uit d'aarde ryzen
 Om hem in overvloed daar meê te spyzen.

8. Hy

(heugt,

8. Hy schaft hem wyn, die 's menschen hert ver-
 En doet zyn aangezicht, ten blyk' van vreugd',
 Van d'oly blinken; en hem broden geven,
 Tot sterking van zyn hert, in't brofche leven.

De hoge bomen, door den Heer geplant,
 Verzadigt hy op 't allerdorste land.

De zederen op Libanon gewassen
 Bevochtigt hy met zyne regen-plassen.

9 Daar maakt het klein gevogelt' zynen nest;
 Beminnende den streek van dit gewest.

Gelyk als d'oyevaars, die jaarlyks komen,
 Haar huis verkiezen op de dennebomen.

De bergen, wonder steil en hemelhoog,
 En ontoeganglyk in des menschen oog,
 Zyn voor den steenbok; ja de rotzen, boven,
 Verbergen den konyn in hare kloven.

P A U S E II.

10. Hy heeft de Maan gemaakt, dat grote licht,
 Die ons naukeurig wyft en onderricht
 Van alle feesten en gezette tyden.

De Zon, die geen verandering kan lyden,
 Weet haar bepaalden op-en ondergang:
 Zy maakt de dagen kort en weder lang.

Gy zend den nacht, en maakt de duisterheden,
 Wanneer de dieren van het woud uittreden.

11. Dan brieschen jonge leeuwen door het veld,
 Om hier en daar een roof in haar geweld
 Te krygen, en haar spys van God te vragen.

Zo haast het wederom begint te dagen,
 En eer het zonne-licht is opgegaan,

Dan maken zy zich haastig daar van daan;
 En gaan weer nederleggen in haar' kuilen,
 Alwaar zy tot den donk'ren zich verschuilen.

O 5

12. Dan

12. Dan gaat een ieder mensch, gezond en sterk,
 Tot zyn beroep, en eerlyk handen-werk;
 En arbeid tot hem 't dag-licht word benomen,
 Of d' avondfond waerom is aangekomen.

Hoe groot zyn uwe wonderen, o Heer!

Gy hebt die alle, tot uw lof en eer,
 Met wysheid voortgebragt: het rond der aarde
 Is vol van uwe goed'ren, groot van waarde.

13. In deze zee, van wyte en omtrek groot,
 En in 't onpeilbaar diep van haren schoot,
 Onthouden zich de wrimelende dieren;
 Als visschen, groot en klein, die daar in zwieren.

De schepen wand'len hier zeer snel en ras.

De Leviathan zwemt in hare plas,
 Dien gy gemaakt hebt om daar in te spelen,
 En weder zyn's gelyken voort te telen.

P A U S E III.

14. Zy alle wachten, Heer! op uwe hand,
 Zo wel de schepzelen op 't vaste land,
 Als die in 's hemels lucht en wat'ren leven,
 Om haar te zyn'er tyd haar spys te geven,
 Die zy vergaderen in goeden spoed:
 En als gy uwe handen opendoet
 In zegening, dan worden zy verzadigt,
 En met uw' goed'ren ryklyk begenadigt.

15. Verbergt gy weer uw lieflyk aangezicht,
 Verschrikken zy, om 't missen van dat licht.
 Neemt gy haar adem weg, zy moeten sterven,
 En keren weer tot stof, dat zy beërven.

Doch zend gy uwen Geest des levens uit,
 Daar uit 't beginzel aller dingen spruit,
 Dan worden zy geschapen, die gy paarde:
 En dus vernleuwt gy steeds 't gelaat der aarde.

16. De

16. De heerlykheid des Heren zy verbreid,
 En groot gemaakt tot in all' ewigheid.
 Opdat hy in zyn' werken zich verblyde,
 En zyn behagen schepp' tot allen tyde.
 Wanneer hy d'aard'aanschouwt met zyn gezicht,
 Verschrikt en beest zy voor zyn streng gericht.
 Als hy de bergen slechts komt aantetaken,
 Dan roken zy, en schynen als te blaken.

17. Ik zal des Heren lof met vreugd-gezag
 Vermelden all' myn' levens dagen lang;
 'k Zal psalmen zingen, myn' God ter ere,
 Terwyl ik ben, en noch op aard' verker.
 Myn' overdenkinge van hem zal zoet
 En wonder heuchlyk zyn voor myn gemoed.
 Ik zal my in den Heer alleen verblyden,
 En my tot zynen dienst geheel toewyden.

18. De zondaars zullen voor hem niet bestaan;
 Maar haastlyk van der aarde zyn verdaan.
 De bozen zullen niet meer zyn in wezen.
 Myn ziele, loof den Heer, wien 't al moet vrezen.

P S A L M CV.

Komt, looft den Heer in deze tyden,
 En wilt zijn groten Naam belyden:
 Gaat, maakt zyn' daden all' bekend
 Den volke, tot aan 's werlds end.
 Opdat het volgend nageslacht
 Eens worde tot zyn Kerk gebragt.

2. Verbreid zyn eer met Psalm-gezangen,
 En spreekt aandachtig van zyn' gangen
 En wonderwerken, die zyn hand

Gewrocht

Gewrocht heeft in Egypten-land.
 Beroemt u in zyn heil'gen Naam,
 En maakt u tot zijn lof bequaam.

3. Dat z' alle, die Jehovah zoeken,
 Tot ware blydschap zich verkloeken.
 Vraagt naar den Heer' en zijn verbond,
 En zoekt zijn aanschijn t'aller stond.
 Gedenkt zyu' wond'ren altemaal,
 En doet daar van een net verhaal.

4. Wilt van zyn' tekenen gewagen,
 En 't oordeel zyner zware plagen.
 Gy zaad van Abrâm, zynen knecht,
 Gy kind'ren Jacobs! weet te recht;
 Hy is Jehovah, onze God:
 Hy straft het land, dat hem bespot.

P A U S E I.

5. Hy denkt tot in all' ewigheden
 Aan zijn verbond, van enklen vrede,
 En 't woord, 't welk hy heeft ingezet,
 Den nageslachten tot een wet.
 Waar van hy hun ten onderpand
 Gegeven heeft 't. beloofde land.

6. Dit is 't verbond, voorheen gesloten
 Met Abrâm, en zyn' stamgenoten.
 Hy is gedachtig aan den eed,
 Dien hy aan Vader Isak deed.
 Hy heeft aan Jacob dien herhaalt,
 En ten gezette vast bepaalt.

7. Dit 's Israël altoos gebleven
 Een eeuw-verbond. Ik zal u geven,
 Sprak hy, het land van Canaän
 Ten erfdeel. Dit geschiedde dan,

Wanneer

Wanneer zy, weinig' in getal,
Omzwerven moesten overal.

8. Toen zy, als ware vreemdelingen,
Van 't ene volk tot 't and're gingen,
Van Koninkrijk tot Koninkrijk.
Geen mensche deed hun ongelijk;
Wijl God, die overal gebied,
Hen nergens onderdrukken liet.

P A U S E II.

9. Want hy bestraft' om hunnen wille
De Koningen; en deed ze trillen.
Hy sprak, tast myn' gezalften niet
Ten onrecht aan; doet geen verdriet
Aan myn' Propheten. Naderhand
Riep hy een honger in het land.

10. Hy ging den staf des broods verbreken;
En zond een man, die menig teken
Voor aller aangezichten wrocht.
't Was Joseph, die, tot slaaf verkocht,
Wierd in den stok zeer hard gedrukt,
En onder d' yzers ging gebukt.

11. Hier in moest hy zo lange leggen,
Ter tijd toe, dat zijn eigen zeggen
Bewaarheid wierd; en hy, beproeft
Door 's Heren reden, daar vertoefd'.
De Koning zond om hem t'ontflaan,
En liet hem uit den kerker gaan.

12. Hy deed hem in zijn huis veel ere,
En zette hem tot enen Here;
Ook tot een heerscher van zijn Rijk,
Om zyne Vorsten, te gelijk
Met d' Oudsten, reeds al kaal en grijs,

Te

Te binden aan zijn onderwijs.

P A U S E III.

13. Daar na quam Jacob, met zyn' zonen,
Gansch Isr'el in Egypten wonen:

Daar hy als vreemdeling verkeerd'
In 't land van Cham; en 't volk vermoerd'
En wies in aantal en in magt,
Ver boven 's vyands groot geslacht.

14. Hy keerde hunne herten omme,
Zodat een haat dit volk beklomme;
Wijl zy zyn' knechten listiglijk
Mishandelden in 't Koninkrijk.
Toen zonden zy tot God hun klagt,
Die zyner woorden ook gedacht.

15. Hy schikt' hun Moses, die zijn knecht was,
Als med' Aäron, die oprecht was,
En uitverkoren tot dit werk.
Zy deden tek'nen, groot en sterk,
En wond'ren in dit heidens land:
Ten blyke van Gods magt en hand.

16. Hy zond daar grote duisternissen,
En deed hen 't licht der zonne missen:
Want zyne knechten waren niet
Weerspannig aan zijn hoog gebied.
Hy keerd' haar wat'ren om in bloed,
En doodd' de visch in allen vloed.

P A U S E IV.

17. Hun regen maakt' hy hagelstenen,
En 't vuur vloog door hann' landen heen.
Hy sloeg den wijnstok tot den grond;
De vygebomen, die men vond,
En al 't geboomte van hun land,
Verbrak by door zijn sterke hand.

18. Hun

18. Hun land bragt vorscheu voort, met hopen,
 Die in de binnekam'ren kropen,
 En sprongen tot in 's Konings hof.
 Hy sprak; en ziet, daar quam uit 't stof
 Vermenging van een ongediert',
 Die tot een zwerm van luizen wierd.

19. Hy sprak al wèden, en daar quamen
 Sprinkhanen en veel' kevers zanten,
 In zulk een overgrootigefal,
 Dat zy het veld-kruid overal
 Afaten, en de vruchten mee
 Verteerden zelve thalcrastè.

20. Hy deed all' d'eerstegeboornen slagten,
 Als d'eerstelingen aller krachten.
 Hy voerde z' uit, met zilver, goud:
 En niemant was'er zwak, schoon oud.
 Egypten was vervult met schrik;
 Doch om dien uittocht in zijn schik.

P A U S E V

21. Hy spreidd' een wolk, om hen te dekken;
 En gaf ze vuur en licht in 't trekken.
 Zy baden hem, met hert en mond;
 Hy zond hun quak'len op den grond.
 Gelijk hy ook den hongersnood
 Verzadigde met hemels brood.

22. Hy sloeg een harden steenrots open,
 En deed'er wateren uitloopen:
 Die gingen als een snelle beek
 Door 't dorste van dien woestijn strek.
 Hy dacht aan 't woord, door hem geaeft
 Aan Abraham, zijn trouwen knecht.

23. Dus

23. Dus vóerde hy zijn volk daar henen
 In vrolijkheid, door 't licht beschenen:
 Zyn' uitverkoornen met een stem
 Van bly gejuich; zy loofden hem
 Voor allen dezen overvloed;
 Als panden van een beter goed.

24. Want hy gaf hen der heid'nen landen,
 Den arbeid van der volk'ren handen,
 Tot een bestendig' erfenis;
 Gelijk die noch in wezen is.
 Opdat zy hielden zijn gebod,
 En leefden naar de wet van God.

P S A L M CVI.

Des Heren lof zy wijd verbreid,
 Want hy is goed, in eeuwigheid.
 Wie zal Jehovahs mogentheden
 Uitspreken? Wie zal al zijn lof,
 Naar waard' en met gepaste reden
 Verkondigen? o schone stof!

2. Welzalig zijn ze die aan 't recht
 Volständig blyven vast gehecht.
 Gedenk my, Heer! en zy genegen,
 Naar 't welbehagen tot uw volk,
 Bezoek my met uw heil en zegen,
 Van boven uit uw opperwolk.

3. Opdat ik, die op u betrouw',
 Der uitverkoornen goed aanschouw';
 En my met al uw volk verblyde,
 In blijdschap, die bestendig is,
 En ik my roeme t' allen tyde,

Met

Met uw verkregen' erfenis.

P A U S E I.

4. Wy hebben, tegens uw vermaan,
Gezondigt, en verkeert gedaan.
Wy hebben goddeloos gehandelt,
Gelyk ons vaderlyk geslacht
Voorheen in 't boze heeft gewandelt,
En uwer wond'ren niet gedacht.

5. Zy hebben in Egyptenland
Vergeten 't werk van uwe hand,
En all' uw' goedertierenheden.
Zy waren aan de Schellef-zee
Geheel weerspannig, en t'onvreden,
Hoewel de Here voor hen streë.

6. Hy heeft z' om zynen Naam geslaakt,
En dus zyn magt bekent gemaakt.
Hy schold de zee, dat zy verdroogde,
En deed ze wand'len op den grond,
Als door een woesteny. Dit poogde
Hun vyand meê, dien zy verslond.

7. Hy redde hen uit 's haters hand,
En bragt ze veilig weer te land.
Terwyl het water overdekte
Hunn' weerpartyen, zelfs tot een.
Het welk geloof in hen verwekte,
En enen lofzang, in 't gemeen.

P A U S E II.

8. Doch zy vergaten haast zyn werk,
En stelden aan den Heer' een perk.
Zy wilden naar zyn raad niet leven;
Maar wierden in die woesteny
Door allerhande lust gedreven,
En zy verzochten God daar by.

P

9. Hy

9. Hy gaf wel aan hun lekk'ren mond
't Begeerde voedzel: doch hy zond
Een magerheid aan hunne zielen.

Zy waren nydig; des zy fel
Op Mofes en Aäron vielen,
Die heilig was, naar Gods bevel.

10. Toen opend' d'aarde haren mond
Zodat ze Dathan ftraks verflond;

En ook Abiram overdekte
Met volk en vee. Een vuur ontbrand',
't Welk God onmidlyk daar verwekte,
En maakte dezen hoop van kant.

11. Toen goten zy by Horeb weer

Een kalf, en bukten daar voor neer;
Waar mede zy hun Eer zeer fchandig

Verandert hebben in een os,
Die gras eet; en zy gansch onbandig:
Zich maakten van zyn vriendschap los.

P A U S E III.

12. Want zy vergaten hunnen God

En heiland, die tot hun genot,
Zo groot' en vrezelyke daden

Gewrocht had in Egyptenland;
En aan de zee, daar door zy traden,
Geleid door zyn getrouwe hand.

13. Dies heeft hy in zyn toorn gezegt;

Zo Mofes, myn verkore knecht
Niet voor myn aanschyn in de bressen
Gestaan had, en dus afgekeert

Het vuur der gramschap, zwaar om leffen,
'k Had hen verdelgt en gansch verteert.

14. Ja

14. Ja zy verſmaadden zelfs dit land,
 Zo zeer gewenſcht aan allen kant.
 Noch zy geloofden zyne woorden;
 Maar murmureerden in hun tent,
 Zodat zy 's Heren ſtem niet hoorden,
 Als ware die hun onbekent.

15. Hy hief zyn hand op tegens hen,
 En zwoer, zo waar als ik'er ben,
 Ik zal ze hier ter nedervellen;
 En onder 't heidendom hun' zaad
 Verſtroyen, en niet meer verzellen
 Dit boze volk, dat my verlaat.

P A U S E I V.

16. Ook hebben zy zich vaſt verknocht
 Aan Baäl Pehor, dat gedrocht;
 En van der doden offerhanden
 Gegeten, en den Heer daar meed'
 Tot toorn verwekt, en zeer doen branden;
 Zodat de plaag een inbreuk deed.

17. Toen quam een Pineas voor 't licht,
 En oeffende terſtond 't gericht:
 Zodat de plaag wierd opgehouden.
 't Welk hem tot een gerechtigheid
 Is toegerekent onder d' ouden,
 En door veel' euwen heen verſpreidt.

18. De water-twiſt te Meriba
 Vertoornde hem: zyn ongena
 Moeft Moſes harenhalv' ontgelden.
 Want zy verbitterden zyn geest;
 Zodat zyn' lippen woorden meldden,
 Die onbedachtzaam zyn geweest:

P A U S E V.

19. Zy hebben all' die volken niet
 Verdelgt in 't Canaäns gebied,
 Zo als de Heer hun had geboden:
 Maar zy vermengden zich alom
 Door huwelyk met deze snoden;
 En leerden 't werk van 't heidendom.

20. Zy dienden hunn' afgoden ook,
 En stonden by dien vuilen rook,
 Die hen tot enen strik verstrekten.
 Hunn' Zoon' en docht'ren hebben zy,
 Waar door zy zich op 't hoogst' bevlekten,
 Geoffert aan de duiv'lary.

21. Zy hebben veel onschuldig bloed
 Vergoten, en, dat schrikken doet,
 Hunn' eige kind'ren opgedragen
 Ten afgods-offer; en het land
 Door deze bloedschuld, in die dagen,
 Ontheiligt, tot hun grootste schand.

22. Zy hebben zich onrein gemaakt,
 In vele hoerery geblaakt.
 Dies raakt' zyn toorn zeer fel aan 't branden;
 Dat hy van 't volk een grouwel had.
 Hy gaf zyn erf in heid'nen handen.
 Hunn' haters heerschten in hun stad.

P A U S E VI.

23. Hun vyand heeft hen overmant,
 En zeer vernedert door zyn hand:
 Daar uit hy hen weer redden deede.
 Doch zy verbitterden den Heer;
 Zodat all' d'ongerechtigheden
 Het volk uitteerden langs zo meer.

24. Hy

24. Hy zag doch hun benauthheid aan,
 Als hy 't geschrey weer had verstaan;
 En was aan zyn verbond gedachtig.
 't Berouwde hem, en hy vergaf,
 Naar zyne goedheid, even krachtig,
 All' hunne zonden, en haar straf.

25. Hy gaf hun veel' barmhertigheên
 Voor 't aangezicht' van all' de geen'
 By welke zy gevangen waren.
 Verlos ons, onze God en Heer!
 Wil ons uit 't heidendom verga'ren
 En breng ons in het Canan weer.

26. Opdat wy eenmaal daar te zaam
 Verbreiden uwen heil'gen Naam,
 En ons in uwen lof beroemen.
 Gelooft zy Isr'els Heer en God,
 In ewigheden groot te noemen.
 En 't volk zegg' Amen, tot een slot.

P S A L M CVII.

Wilt nu den Here pryzen,
 Want hy alleen is goed,
 Zyn' trouwe gunst-bewyzen
 Zyn ewig voor 't gemoed,
 Dat zyn' verlostén bly
 En vrolyk dit belyden,
 Die hy van weerparty
 Genadig ging bevryden.

2. Die hy uit alle landen,
 Van Oosten, West, en Noord
 En van de Zuiderstranden

P 3

Ver-

Verzamelt heeft door 't Woord:
 Die dwaalden van het pad,
 Langs barr' en woelte wegen;
 En nergens ene stad
 Ter woninge verkregen.

3. Die flauw van honger waren,
 En dorstig: welker ziel,
 In 't midden der gevaren,
 Byna in onmagt viel.
 Dez', op hun sterk gebed,
 Heeft hy, in deze dagen,
 Verlost en uitgered
 Uit allen angst en plagen.

4. Hy zelfs ging hen bereiden
 Een weg, zeer recht en glad,
 Die hen gewis zou leiden
 Tot een bewoonde stad.
 Laat z' alle voor den Heer
 Zyn' goedertierenheden
 Belyden, en zyn eer
 Voor alle menschen mede.

5. Want hy heeft alle herten
 Die dorsten nu verzaad;
 't Gebrek der honger-smerten
 Vervult in overmaat.
 Van die in duisterheid,
 En 's doodschim zich bevonden,
 Aan hand' en voeten beid'
 Gekluifert en gebonden.

P A U S E I.

6. Omdat zy Gods geboden,
 En 's Allerhoogsten raad,
 Als waar' z' hun niet van noden,

Ver-

Verwierpen, met veel smaad.
 Daarom heeft hy hun hert
 Vernedert, door die plagen.
 Zy struikelden, tot smert,
 Wyl zy geen bystand zagen.

7. Doch als zy God weer baden
 In dien benauden tyd,
 Verloft' hy, uit genaden,
 Zyn volk uit angst en stryd.
 Hy toog hen uit den nood,
 En 't donk're, door zyn' handen,
 Uit schad'wen van de dood,
 En hy verbrak hunn' banden.

8. Dat zy die gunst-bewyzén
 Nu loven voor den Heer;
 En voor de menschen pryzen
 Zyn' wond'ren. Die wel eer
 De kopere deuren deed
 Verbreken en verdragen,
 En d'yz're grend'len meed'
 In stukken heeft geslagen.

9. De dwaas word om zyn handel
 Van God met recht geplaagt;
 Terwyl zyn boze wandel,
 En 't onrecht hem behaagt.
 Zy hadden van het brood
 En spys een walg gekregen,
 En waren schier ter dood
 Aamhechtig neergezegen.

10. Doch roepende, van herten
 Benauwt, zyn zy verhoort,
 Hy heeft z' uit alle smerten

Verloft. Hy zond zyn Woord,
 Van wonderlyke kracht,
 En heelde hunne qualen :
 Ook deed hy z' onverwacht
 Uit hunne kuilen halen.

11. Laat deze Gods genaden
 Voor hem belyden gaan ;
 En zyne grote daden
 Aan allen doen verstaan.
 Dat zy een offerhand
 Van lof en dank betalen,
 En, juichende, door 't land
 Zyn' wond'ren gaan verhalen.

P A U S E II.

12. Zy, die met schepen varen,
 En hand'len over zee
 Met allerhande waren,
 Bezien Gods wond'ren meê,
 En zyne grote magt :
 Wanneer zy, door haar stromen,
 Zyn verre heen gebragt,
 En in het diep gekomen.

13. Als hy een woord wil spreken,
 Doet hy een storm opstaan ;
 Die alles dreigt te breken,
 En golven hoog doet gaan.
 Zy ryzen hemelwaart,
 En dalen naar d' afgronden ;
 Zo dat hun ziel, vervaart,
 Door angst schier word verflonden.

14. Zy danssen op en neder,
 Dat hun 't verstand ontgaat ;
 En wagg'len gints en weder

Als

Als dronkaarts op de straat.
 Doch als zy hun gebed
 Weer naar den Heer opzenden
 Dan worden zy gered
 Uit angsten en elenden.

15. Hy stilt den storm, en baren,
 Zy zwygen op zyn woord.
 Hy doet de zee bedaren,
 Hoe zeer zy schein verstoort.
 Dan is'er vrolykheid,
 Zy off'ren hunne gaven,
 Wanneer zy zyn geleid
 Tot hun begeerde haven.

16. Dat elk voor God zich stelle,
 En zegg', de Heer is goed;
 Dat elk alom vertelle,
 De wond'ren, die hy doet.
 In 't midden van 't gewoel
 Des volks wilt hem verhogen,
 En in der Oudsten stoel
 Verheffen zyn vermogen.

P A U S E III.

17. Hy kan rivieren stellen
 Tot ene woesteny,
 Ja 't land vol water-wellen
 Doen dorsten; en daar by
 't Geen vruchtbaar was, en vet
 Tot zout' en schrale gronden.
 Om dat het volk zyn wet
 Verbrak door zware zonden.

18. Hy stelt de woefte heiden
 Tot enen water-vliet.
 En doet door 't dorre leiden

P 5

Zyn

Zyn' stromen; en gebied,
 Dat zy, die afgemat
 Van honger, dit bewonen,
 En stichten daar een stad;
 Om zyne magt te tonen.

19. Hier gaan zy 't land bezayen,
 En planten wijngaarts aan;
 Daar van zy d' inkomst mayen,
 Die schoon en weeld'rig staan.
 Hy zend zijn zegen mee,
 Het groeit 'er altemale,
 En 't groot' en kleine vee
 Vermeerdert in getale.

20. Doch zy vermind'ren weder,
 En raken haast van kant.
 Want ieder drukt ze neder;
 Het quaad neemt d' overhand,
 En droefheid hen verteert.
 Hy doet verachting dalen
 Op Prinsen, eerst geëert,
 Die nu in 't woest' omdwalen.

21. Doch hy doet, na dit lyden,
 't Verdrukte volk zich in
 Een hoog vertrek verblyden;
 En maakt elk huisgezin
 Als 't vee in groot getal.
 D'oprechte zien 't, en maken
 Van vreugd' een bly geschal;
 Maar 't onrecht stopt zyn' kaken.

22. Wie is'er wijs? die geve
 Op deze dingen acht;
 Dat hy, zo lang hy leve,
 Gods goedheid recht betracht'.

PSALM

P S A L M CVIII,

O God! mijn hert is wel bereid :
 Ik zal, tot ware dankbaarheid,
 Vermelden uwen lof, o Heer!
 En Psalmen zingen; ook mijn eer.
 Waak op, waak op, mijn schelle luit,
 En gy, mijn harpe, ga voor uit:
 Ik zal in vroege morgestonden
 Ontwaken, en uw lof verkonden.

2. Ik zal u al myn' dagen lang,
 O Here! loven met gezang
 Van Psalmen, dat het ieder hoort,
 Ook zelfs, het volk van verren oord.
 Want uwe goedertierenheid
 Is tot de hem'len uitgebreid
 En uwe waarheid, steeds te loven,
 Tot aan de wolken, en daar boven.

3. O God! verhef u boven 't zwerk
 Der hemelen; opdat het werk,
 Daar in uw eer zo heerlijk blinkt,
 Het rond der wereld over klinkt.
 Verhoor ons, Heer! in dezen stand;
 Geef heil door uwe rechterhand;
 Opdat eens uwe lievelingen
 Bevrijd zijn, en van vreugde zingen.

P A U S E

4. De Heer heeft in zijn heiligdom
 Gesproken, 't is gehoord alom;
 Dies spring ik op met bly geschal.
 'k Zal Zichem deilen; en het dal
 Van Succot meten. Gilead

Is

Is myne; met Manaffes stad.
 In Ephr'im is mijn sterkt' verheven;
 En Juda zal myn' wetten geven.

5. Mijn wafchpot is de Moabiet,
 Die ieder in verachting ziet.
 Op Edom zal ik mynen schoen
 Ook werpen, en z' hem dragen doen.
 En over Palestinas land,
 Terwijl ik hebbe d' overhand,
 Zal ik al juichend' zegepralen,
 En doen 't aan my den cijns betalen.

6. Wie zal my voeren in een stad,
 Die sterk en vaste word gefchat?
 Wie zal my leiden, door zijn hand,
 Tot in der Edomiten land?
 Zult gy 't niet zijn, o God en Heer!
 Die ons verftoten had weleer,
 En die met onze heyerkrachten
 Niet uit wild' trekken, maar deed slagten?

7. Geef gy ons hulp, in allen strijd,
 En byftand in benauden tijd?
 Want 's menschen heil is ydelheid,
 Vergeefs is hy die dat verbeid.
 Wy zullen kloeke daden doen
 In God, hoe zeer de menschen woën:
 Want hy zal onze weerpartyen
 Vertreden, en zijn volk bevryen.

P S A L M CIX.

O God myn's lofs! wíl doch niet zwygen,
 Wijl zy my zo veel quaad optygen;
 En aller goddelozen monden,

Vol

Vol valsheid eh bedrog bevonden,
Nu tegens my zijn opgedaan,
En my met leugen-tongen slaan.

2. Z' omzing'len my met zulke woorden,
Die elk tot bozen haat aanspoorden:
Ja z' hebben, zonder schijn van reden,
Voor myne liefde my bestreden,
En tegens my zich aangezet:
Doch ik bleef yv'rig in 't gebed.

3. Zy hebben my veel quade stukken,
Om my noch des te meer te drukken,
Voor al mijn goed-doen aangewreven.
Wil hem aan heerschers overgeven
Die godloos zijn: zijn weerparty
Sta altijd aan zijn rechter zy'.

4. Wanneer hy, voor uw aangezichte,
Zal moeten komen in 't gerichte,
Dat hy dan schuldig word' bevonden:
En zijn gebed hem zy tot zonden.
Dat zyne dagen haast vergaan:
Een ander neem' zijn ampt weer aan.

5. Dat zyne kind'ren worden wezen;
Zijn wijf een weduw-vrouw na dezen:
En al zijn krooft ga ommezwerfen,
Terwijl zy allen nooddruft derven,
En daar ter plaatz' ook bed'len gaan,
Daar hunn' verwoeste huizen staan.

6. Dat zijn schuld-eischers daarenboven
Zijn goed aanslaan, en vreemde roven
Zijn arbeid. Dat hy niet mag vinden
Een enigen van zijne vrienden,

Die

Die hem weldadigheid betoon',
 Noch zijne wezen zelfs verschoon'.

P A U S E I.

7. Dat alle, die hier na hem komen,
 Zijn uitgeroeit en weggenomen:
 En hunne naam, en hun gedachte
 Zy uitgedelgt by 't nageslachte.

Dan word hun misdaad, en mijn bloed,
 Naar hunner vad'ren wensch geboet.

8. Dat deze daad, aan my bedreven,
 By God blyv' euwig aangeschreven:
 Als meê, dat all' hunn' moeders zonden
 Steeds in zijn schuldboek zijn gevonden,
 En voor den Heer gedurig staan;
 Doch zijn gedacht'nis uitgedaan.

9. Omdat hy geen weldadigheden
 Aan den bedrukten wild' besteden:
 Maar, zeer wraakgierig en verbolgen,
 Deed dezen armen man vervolgen;
 Die gansch verslagen, en in nood,
 Van hem zeer wreedlijk werd gedood.

10. Wyl hy dan was geneigt tot vloeken,
 Dat dit hem zelve t' huis kom' zoeken;
 En hy geen lust had tot den zegen,
 Dat die hem nimmer hier bejegen':
 Maar zy met zulk een vloek bekleed,
 Als hy voor andren heeft gesmeed.

11. Dat die tot in zijn binnenst' dale,
 Ja als een regent op hem strale;
 En dringe zo door alles henen,
 Gelijk een oly in zijn' benen;
 Ja dat z' hem als een kleed bedekk',

En

En tot een vasten gordel strekk'.

12. Dit zy het werkloon, dat de Here
Mijn' weerparyders, vol onere,
En die mijn ziele 't quaad toefpreken,
Betalen zal, en zich dus wreken.

Maar gy, o Here! red doch my,
En maak my, om uw's Naams wil, vry.

P A U S E II.

13. Ik ben elendig en verlegen,
Mijn' krachten zijn ter neer gezegen;
En 't allerbinnenst' van mijn herte
Is gansch doorwond door deze smerte.

Ik ga gelijk een schaduw' heen,
Wanneer de Zon neigt naar beneën.

14. Ik worde door geheel mijn leven
Gelijk een sprinkhaan omgedreven.
Mijn kniën struik'len van te vasten,
Zodat ik naar een hulp moet tasten.

Mijn vleesch is mager, en verdoort,
Geen vet aan my gevonden word.

15. Noch ben ik deze boze lieden
Ben smaat, van wien zy henen vlieden.
Zy schudden hunne boze koppen,
Als zy my zien mijn leet op kroppen.

Verlos en help my, Here God!
Naar uwe goedheid van dit rot.

16. Opdat zy eenmaal weten mogen,
En merken klaarlijk met hunn' ogen
Dat my all' deze zware wonden
Door uwe hand zijn toegezonden.

Ja doe de reden hen verstaan
Waarom gy, Heer! dit hebt gedaan.

17. Laat

17. Laat zy my vloeken en versmaden,
 Zo gy slechts zegent mijne daden;
 Dat zy beschaamt staan t' allen tijde:
 Doch dat zich uwe knecht verblijde.
 Bekleed hen zelfs met schaamt' en schand,
 En help ze zo geheel van kant.

18. Ik zal den Heer by monde loven,
 En pryzen hem in zijn' voorhoven:
 Hy zal 't nooddruftig volk bevryden,
 En staan ter rechterhand in 't lyden.
 Opdat hy hunne zielen ras
 Verlos, die reeds veroordeelt was.

P S A L M CX.

Jehovah heeft tot mynen Heer gesproken;
 Zit, op myn troon, aan myne rechterhand,
 Tot ik my aan uw vyand heb gewroken,
 En hem ten voet-schabel gezet, en overmant.

2. Hy zal den Rijks-staf uwer sterkte zenden
 Uit Zion, tot een blijk van zyne magt;
 En zeggen, heerscht, tot aan des werelds enden,
 In 't midden van uw's vyands grootste kracht.

3. Uw volk zal zeer gewillig zyn ten dage
 Uw's heirtochts, in een heilig praal-gewaat.
 De dauw zal uwe Jeugd doen vruchten dragen,
 Als d' eerste moeder van den dageraad.

4. De Heer heeft by zich zelv' een eed gezworen,
 Die noyt hem zal berouwen: dat gy zijt
 Een Priester, voor all' eeuwigheid verkoren,
 Naar Melchizedechs ordening gewijd.

5. De

5. De Heer, die groot is boven alle Goden,
Is tot uw hulp' aan uwē rechterhand;
Hy zal veel' Koningen verslaan en doden,
Ten dage zynes toorns, die heftig brand.
6. Hy zal het heidendom te rechte stellen,
En maken 't vol van lyken overal
Hy zal den genen zelfs ter nedervellen
Die 't hoeft een's groten landstreeks wezen zal.
7. Hy zal, tētwijl vermoeitheid hem zal treffen,
Op zynēt kruis' weg drinken uit de beek.
Daarom zal hy het hoeft om hoge heffen
Opdat zijn heerlijkheid aan allen bleek'.

P S A L M CXI.

- I**k zal den Heer met hert en mond
Belijden, en zijn heil-verbond,
Vol trouw en waarheid, vrolijk loven,
Ter plaatze daar der Vromen Raad
Vergadert: ik zal vroeg en laat
Verheffen 't hert tot God naar boven.
2. De werken, die Jehovah doet,
Zijn groot, en troostrijk voor 't gemoed;
En voor zijn minnaars zoekens-waardig.
Zijn doen is glants en Majesteit.
Zijn recht bestaat in eeuwigheid.
Als hy gebied is 't al volvaardig.
3. De Heer heeft een gedachtenis
Gemaakt, die zelfs een wonder is.
Hy is barmhertig en genadig.
Hy heeft zijn kind'ren spijs' bereid;

En

En denkt tot in der eeuwigheid
Aan zijn verbond, 't welk duurt gestadig.

P A U S E

4. Hy heeft zijn volk ook doen verstaan
De kracht van 't werk, door hem gedaan :
En hun der heid'nen erf gegeven.
De wonderdaden van zijn hand
Zijn waarheid, in een vast verband,
En oordeel, daar voor elk moet beven.
5. All' zijn' bevelen zijn getrouw.
Hy ondersteunt z'n wet-gebouw
Voor eeuwig: want hy doet het rusten
Op waarheid en oprechtigheid.
Hy heeft zijn volk vry uitgeleid,
En in 't verbond zich doen verlusten.
6. Zijn Naam is heilig, en ook zeer
Te duchten; want hy is de Heer.
't Begin der wijsheid is, hem vrezen.
Wie zyne wetten recht betracht
Word een verstandig man geacht.
Zijn lof duurt eeuwig, als zijn wezen.

P S A L M CXII.

Wel zalig is hy die den Here
Ontziet, en houd zijn wet in ere,
Om zich daar mede te beraden;
Zijn zaad zal hier geweldig wezen.
't Geslacht der gene die hem vrezen
Zal hy met zegen overladen.

2. Een overvloed van hav' en schatten
Zal 't lofs van dezen man omvatten,
En zijn gerechtigheid zal blyven.

Den

P S A L M CXII.

243

Den zulken zal het licht eens ryzen
Uit duisternisse, tot bewyzen,
Dat Gods genad' en recht beklyven.

3. Welzalig hy, die met ontfarmen
Zyn' goed'ren leent den rechten armen:
Zulk een beschikt zeer wel zyn' zaken.
Hy zal tot in all' ewigheden
Niet wankelen in zyne treden;
Maar zyn gedacht'nis ewig maken.

4. Hy zal geen quaad geruchte vrezen.
Zijn hert is vast in allen dezen.
Hy stelt den Heer tot zijn betrouwen,
Op wiens genade hy wil leunen;
En die zijn hert zal ondersteunen.
Hy zal zyn's vyands val aanschouwen.

5. Hy stroyt zyn goed met volle handen;
Als zynde toebetrouwde panden,
Aan armen, uit een mededogen.
Hierom zyn zyn' gerechtigheden
Bestaande tot in ewigheden.
God zal zyn hoorn in eer verhoogen.

6. De goddeloze zal dit merken,
En zich vertoornen om die werken:
Hy zal van spyt en hertzeer quynen,
En knerssen op zyn felle tanden.
Dus zal, tot zyne grootste schanden,
De wensch der bozen gansch verdwynen.

P S A L M CXIII.

Gy, die des Heren knechten zyt,
Looft zynen Naam tot alle tyd.

Q 2

De

De Naam des Heren zy geprezen,
 En tot de hem'len uitgebreid,
 Van nu tot in der eeuwigheid:
 Hy is het Wezen aller wezen.

2. Van 't Oosten, daar de Zon opstaat
 Tot daar z' in 't Welten ondergaat
 Zy zyne Naam gelooft. De Here
 Is hoger dan het heidens volk,
 En verre boven 's hemels wolk
 Verherelykt in glans en ere.

3. Wie is doch onzen Heer gelyk,
 De God van 's hemels Koninkryk,
 Daar in hy woont, zeer hoog verheven,
 Van waar hy op het aardryk ziet,
 En alles hier omlaag gebied,
 't Welk hy voor zijn gezicht doet beven.

4. Die den geringen, tot zyn lof,
 Weer opbeurt uit het slyk en stof,
 En hem verhoogt, na al zyn lyden,
 Ten zetel, door zyn rechterhand,
 By d' eerste Prinssen van het land:
 Opdat zy zich in hem verblyden.

5. Die, ten bewyze van zyn min,
 D' onvruchtb're geeft een huisgezin,
 En maakt ze tot een blyde moeder
 Van kinderen, door haar gebaart,
 En zulk een afkomst dubbel waard.
 Looft God, hy is des menschen hoeder:

P S A L M CXIV.

Toen Isr'el uit Egyptenlande trok,
 En Jacobs huis verloft wierd van het jok
 Een's volks van vreemde talen,
 Wierd Juda tot zyn heiligdom: daar by
 De stammen Israëls zyn heerschappy;
 Naar vast gestelde palen.

2. De rode-zee zag, als verbaaft, dit aan,
 En vluchte weg: ook keerde de Jordaan
 Te rug, om plaats te maken.
 De bergen sprongen als de rømmen op;
 De heuvelen, zeer hoog en styl van top,
 Als lamm'ren, om die zaken.

3. Wat was u woefte Zee, dat g' henen vlood?
 En gy Jordaan, wie was 't die u gebood
 Dus achterwaarts te keren?
 Gy bergen, dat gy sprongt gelyk een ram;
 Gy heuv'len, als een los en dartel lam?
 Of was 't de Heer der Heren?

4. Gy aarde beef voor 't heilig aangezicht
 Van Jacobs God, en voor zyn hoogheid zwicht;
 Die door zyn grote krachten
 Een rots verandert in een watervloed,
 En uit de keyen stralen vlieten doet,
 Eer zy van dorst versnachten.

P S A L M CXV.

Niet ons, niet ons; maar uw en naam', o Heer!
 Geef, om uw' goedheid en uw' waarheid, d'eer,
 En wil dien heerlyk maken.

Q 3

Waar-

Waarom zoud 't heidendom, u volk ten spot,
Hoogmoedig zeggen, waar is nu hun God?

Ei! wil ter hulp' ontwaken.

2. Wy weten immers, want het is gewis,
Dat onze God in zynen hemel is,
En doet zyn welbehagen.

Daar hunn' afgoden zilver zyn en goud,
Een werk door menschen handen opgebouwt,
Waar aan z' hun dienst opdragen.

3. Zy hebben enen mond, maar spreken niet,
En ogen, doch geen een van allen ziet.

Daar by, zy hebben oren,
Maar die niets horen kunnen noch verstaan.
Hun neus word door geen reukwerk aangedaan,
Het kan hun noyt bekoren.

4. Hunn' handen tasten gene dingen aan,
En hunne voeten kunnen nergens gaan:

Zy geven door hunn' kelen
Gansch geen geluit. Dat hunne makers zaam
En wie op hen vertrouwt, tot eigen blaam,
In haren aart mag delen.

P A U S E

5. Maar gy, o Israël! vertrouw alleen
Op uwen God; hy is, en anders geen,
Hun hulp' en schild bevonden.

Gy huis Aarons, Priesterlijk geslacht,
Vertrouw den Heer', hy is hun schild en kracht,
En heeft zyn hulp gezonden.

6. Gy alle, die den Here vrezen wilt,
Betrouwt op hem, hy is hun hulp en schild.

De Heer was ons gedachtig.
Hy zal 't huis Israëls, en Arons met,

Drie-

Drievoudig zegenen met heil en vrede:
Want hy is alles magtig.

7. Hy zal zijn zegen storten in den schoot
Van die hem vrezen, hy zy klein of groot;
Hy zal dien zeer vermeren,
Op u, en uwe kinderen, uw zaad,
Zo lang 't gebouw van deze wereld staat;
Hy is een Heer der Heren.

8. Gy lieden zijt gezegent van den Heer,
Die hemel, aard', en 't al schiep, om zijn eer
En grote magt te tonen:
Hy die den hemel voor zijn troon behoud;
Maar d'aarde heeft voor ons, den mensch, gebouwt,
Op dat wy daar op wonen.

9. De doden, die gedaalt zijn in het stof,
In stille graven zullen noyt den lof
Des Heren gaan verkonden.
Maar wy, wy zullen tot in eeuwigheid
Den Here loven, en zijn wijs beleid,
't Welk niemant kan doorgronden.

P S A L M - CXVI.

Ik heb den Here lief; want hy verhoort
Mijn stem en smekingen, hem opgedragen,
Hy neigt tot my zijn oor: 'k zal al mijn' dagen
Verkondigen zijn lof, naar 't eeuwig Woord.

2. Ik was door sterke banden van de dood
Omvangen, en door angst van helsche plagen
Getroffen; 'k was door droefheid neergelagen;
Doch ik aanbad der Heer in mijnen nood.

3. Bevry, o Heer! mijn ziel, die droevig lijd.
 Jehovah is rechtvaardig en genadig,
 Hy, onze God, ontfermt zich zeer weldadig.
 De Heer bewaart d' eenvoudigen in strijd.

4. Mijn kracht was uitgeteert en schier vergaan:
 Doch hy heeft my verlost uit al mijn' qualen.
 Keer weder tot uw rust, wil ademen,
 Mijn ziele! wijl hy u heeft wel gedaan.

5. Gy hebt mijn leven van de dood gered;
 Mijn' ogen van geweent, mijn voet voor stoten:
 'k Zal wand'len onder mijne landgenoten
 Voor 's Heren aangezicht, in zijne wet.

P A U S E

6. Ik heb geloofd, en daarom sprak ik toen.
 't Was in mijn druk, dat ik zeer haastig zeide,
 Dat alle menschen, groot' en kleine beide,
 Zijn leugenaars in alles 't geen zy doen.

7. Wat zal ik nu den Heer vergelden gaan
 Voor alle zijn' weldaden, my bewezen,
 Ik zal den beker, wijl ik ben genezen,
 Opnemen, en zijn Naam hier roepen aan.

8. 'k Zal mijn' geloften aan den Heer gewis
 Betalen in zijn's volks vergaderingen;
 Terwijl de dood van zijne gunstelingen
 Zeer kostelijk in 't oog des Heren is.

9. O Heer! ik ben uw knecht, ja ben uw knecht,
 Een zoon van uwe dienstmaagd, hier geboren.
 Gy hebt my in myn lyden willen horen,
 Myn' banden los gemaakt, en m'opgerecht.

10. Ik zal u offeren een offerhand
 Van dank, en uwen Naam alom verhalen,
 'k Zal myn' geloften aan den Heer' betalen
 In 't by zijn van zijn volk, en doen gestand.

11. Ik zal hem pryzen met een vreugdestem,
 En nacht en dag des Heren goedheid loven
 In 't Huis des Heren, en in zijn voorhoven;
 In 't midden van u, o Jerusaleml

P S A L M CXVII.

Gy heidenen looft God den Heer;
 Gy volken prijft en geeft hem eer;
 Want zyne goedertierenheid
 Is over ons wijd uitgebreid.
 De waarheid van Jehovahs woord
 Duurt ewig; want hy brengt het voort.

P S A L M CXVIII.

Belyd den Heer, en wilt hem pryzen;
 Want hy is goed, ja ewiglyk
 Geduren zyne gunst bewyzen
 Ontrent zijn volk, en Koninkrijk.
 Dat Israëel volstandig roeme,
 Dat zyne goedertierenheid
 En zegeningen, niet te noemen,
 Voor ewig zyn ten toon gespreid.

2. Het huis Aärons zegge mede,
 Want 't is tot zynen dienst gewyd,
 Dat zyne goedertierenheden
 Geduren zullen t' aller tyd.
 Dat z' alle die den Here vrezen

Q 5

Nu

Nu zeggen, met een bly gefchal,
 Dat zyne goedheid, noyt volprezen,
 Nu eeuwig is en blyven zal.

3. Ik heb den Here zeer gebeden
 Wanneer ik in benautheid lag;
 Maar hy verhoorde myne reden,
 En gaf my ruimt' in dezen dag.
 De Heer is by my, 'k zal niet vrezen,
 Hy is aan myne rechterhand.
 Zoud' my een mensch te magtig wezen?
 O neen! ik ben door God beftand!

P A U S E I.

4. De Heer is by my, en te stellen
 Vooraan by die my hulpe biën:
 't Is daarom, dat ik, na dit quellen,
 Myn lust zal aan myn' hat'ren zien.
 't Is beter tot den Heer te vlieden,
 Dan dat men op een mensch vertrouwt;
 Al waren 't Prinflen, die gebieden,
 't Is veiliger op God gebouwt.

5. Al 't heidendom, om my t'ontceeren,
 Had my omringt met al hun magt;
 Doch ik heb z' in den Naam des Heren
 Verhouwen, en tot niet gebragt.
 Noch eens, zy hadden my te zame
 Zeer nauw omringt aan allen kant;
 Maar ik heb z' in des Heren Name
 Verslagen door mijn kloeke hand.

6. Zy hadden my omringt als byën;
 Doch zy zyn als een doornen-vuur
 Gansch uitgebluft aan alle zyën;
 Ik velde hen, door 't wys bestuur,
 En in des Heren Naam ter neder.

Gy

Gy had my schier gebragt ten val:
Maar God de Here heeft my weder
Geholpen; hy is boven al.

7. Jehovah is mijn sterkt' in 't vechten,
En ook de stof van mynen Psalm:
Want in de tenten der oprechten
Is groot gejuich, en vreugde-galm,
Om 't grote heil en zijn genade.
De rechterhand des Heren doet
In deze dagen grote daden,
Die ieder een verwond'ren moet.

P A U S E II.

8. De rechterhand des Heren Heren
Is zeer verhoogt, zo ieder merkt,
Zijn rechterhand, niet af te heren,
Die is 't, die kloeke daden werkt.
Ik zal niet sterven in myn' slagen;
Maar leven tot in ewigheid.
Ik zal van zynen lof gewagen,
Opdat z' alom word' uitgebreid.

9. De Heer heeft my wel hard gedreven,
En veel kastyding toegebragt,
Doch my niet willen overgeven
Aan doods geweld noch helsche magt.
Doet nu voor my de poorten open,
De poorten der gerechtigheid,
Ik zal daar door naar binnen lopen,
En loven God: ik ben bereid.

10. Dit is, dit is de poort des Heren,
Waar door de vromen nu voortaan,
Om hem met lofsang te vereeren,
In zynen tempel zullen gaan.
Ik zal u loven all' myn' dagen

Om

Om dat gy, Heer! my hebt verhoort,
En na zo vele zware plagen

Tot heil geweest zyt, naar uw woord.

P A U S E III.

11. De steen, verworpen met verachting

Door deze bouwliên, en gewraakt,

Is zelve, buiten hun verwachting,

Ten hoeksteen van het huis gemaakt.

Dit werk is door het groot vermogen

Van onzen Heer' alleen geschied:

't Is wonderlijk in aller ogen,

Wanneer men het te recht beziet.

12. Dit is de dag, dit zijn de tyden,

Die God de Heer heeft voortgebragt:

Dat wy ons dan daar in verblijden;

Want die zijn lang van ons verwacht.

O Heer! wil heil en zegen zenden,

En uwen Geest ten onderpand.

O Here! wil u t' onswaarts wenden,

En geef ons voorspoed door uw hand.

13. Gezegent zy hy, 'k wil hem eren,

Hy die daar komt in 's Heren Naam:

Wy zeg'nen u uit 't huis des Heren,

En juichen vrolyk al te zaam.

De Heer is God, dien wy betrouwen,

Zyn licht bestraalt ons nu zeer klaar.

Komt bind het offer met de touwen

Ontrent de hoornen van 't altaar.

14. Gy zyt myn God, vol mededogen;

Des ik u éuwig loven zal.

Ik zal u, o myn God! verhogen

Met Psalm-gezag en bly geschal.

Verheft den Heer, tot aller uren,

En

En looft hem; want hy is zeer goed:
 Zyn goedheid zal nu eeuwig duren;
 Want by den Heer is overvloed.

P S A L M CXIX.

I. A L E P H

Gelukkig en welzalig is die mensch;
 Die van oprechten wandel word bewonden;
 En in des Heren wet, zyn hoogsten wensch;
 Wil gaan, en onderzoeken zyn verbonden:
 Welzalig hy, die zyn getuigenis
 Betracht, en zoekt naar hem uit 's herten gronde.

2. Die ook geen werker van het onrecht is,
 Noch daar meê zynen naasten gaat bezwaren;
 Maar wandelt, tot zyn's zelfs behoudenis,
 In 's Heren wegen, die z' hem zal verklaren.
 Gy hebt geboden Heer, als onzen plicht,
 Dat ieder uw' bevelen zal bewaren.

3. Och! dat myn' gangen wierden net gericht,
 Om uw' gebod oprechtlyk t'onderhouden,
 Dan zoud ik voor uw heilig aangezicht
 Niet schaamrood worden als ik zoud' aanschou-
 En merken op all' uw bevelen, Heer! (went,
 Maar vastelyk op uwe hulp betrouwen.

4. Ik zal u geven allen lof en eer,
 In all' oprechtigheid, als ik de rechten
 Van uw gerechtigheid; naar uwe leer,
 Zal aangenomen hebben. 'k Zal my hechten
 Aan uw' inzettingen, hierom verlaat
 My niet te zeer, o toevlugt uwer knechten!

II. B E T H.

5. Waar mede zal een jongeling van 't quand
 Zyn,

Zyn' paden zuiveren, en wel bewaren?

Wanneer hy vlytig op die wegen gaat,
Die hem uw wijsheid in uw woord verklaren.

Ik zoek u met mijn gansche hert, o God!
Geef, dat ik nimmer dwaal', noch u laat varen.

6. 'k Heb uwe redenen, als in het slot
En 't binnenst' van mijn herte wel verborgen;

Opdat ik nimmer tegen uw gebod
Zoud' zondigen, dit waren all' myn' zorgen.

Jehovah God! gy die gezegent zijt,
Leer my doch uw' geboden alle morgen.

7. Ik heb met myne lippen t' aller tijd
Vertelt de rechten, door uw mond gegeven.

Ik ben veel vrolijker en meer verblijd
Wanneer ik langs het spoor mag hene streven

Van uw getuigenis; dan dat ik al
Des werelds rijkdom had voor al mijn leven.

8. Dies ik aandachtig overdenken zal
All' uw' bevelen, en die recht betrachten.

Ik zal op uwe paden, eng en smal,
Zorgvuldig letten, en voor 't quaad my wachten.

'k Zal my vermaken in uw wet alleen,
En houden steeds uw woord in mijn' gedachten.

III. G I M E L.

9. Doe wel by uwen knecht, gelijk voorheen;
Opdat ik leve voor uw aangezichte,

En steeds uw woord bewaar'. Ontdek meteen
Myn' ogen; wil ze door uw Geest verlichten;

Opdat ik wel te recht aanschouwen mag
Die wond'ren in uw wet, die ons verplichten.

10. 'k Ben hier een vreemdeling, hoor myn geklag:
Wil uw' geboden voor my niet verbergen.

Myn

Myn flauwe ziel verlangt den ganschen dag,
 Om 't oordeel over die u trotslijk tergen
 T' aanschouwen: zy bezwijkt van hert en moed.
 Wyl zy 't niet langer u durft vergen.

11. Gy scheld in toorn, en straft door uwen gloed
 't Vervloekt hovaardig volk, dat van uw' wetten
 Moedwillig dwaalt, en stoot die met den voet.
 Ei! wentel van my af, en wil beletten
 De smaadheid en verachting, die my quelt;
 Want ik wil uwe wet noyt van my zetten.

12. Wanneer de Vorsten zelfs, vol van geweld,
 In hun gericht en my hard tegen spraken,
 Heeft uwe knecht uw wet zich voorgesteld.
 Ook kond' ik my het allerbest vermaken
 Met uw getuigenissen, die ik las,
 En myne raadslieën waren in myn' zaken.

IV. D A L E T H.

13. Myn ziele kleeft aan 't stof, bedekt met asch,
 Wil my, naar uw beloft' en woord herstellen,
 En maak my levendig, ei kom doch ras!
 'k Heb myne wegen aan u gaan vertellen
 In myn gebed; en gy hebt my verhoort.
 Leer my uw' wetten, dat die my verzellen.

14. Geef my den weg, dien gy my in uw woord
 Bevolen hebt, verstandig op te merken:
 Opdat myn ziel daar door word' aangespoort,
 En recht betrachten mag uw' wonderwerken.
 Myn ziel druipt weg van rouw en treurigheid:
 Wil my, naar uw' beloften, weer versterken.

15. Wend van my af den weg, die henen leid
 Naar valsheid: maar verleen uw wet my heden.
 Ik heb verkoren, en myn hert bereid,

Om

Om uwen weg der waarheid op te treden.
 'k Heb uwe rechten, als myn regelmaat;
 My voorgesteld, en uwen Naam beleden.

16. Ik kleve vast in myn verdrukten staat
 Aan uw getuigenis; 'k blyv' op u hopen.
 Laat my doch niet beschaamt zyn van gelaat.
 Ik zal den weg van uw' geboden lopen,
 Als gy myn herte, nu geprangt en moe,
 Verwyd'ren zult, en myne banden slopen.

V. H E.

17. Leer my, o Heer! en geef dat ik ze doe,
 D'inzettingen, dan zal ik nimmer dwalen,
 Maar die betrachten tot den einde toe.
 Geef my 't verstand, verlicht door uwe stralen,
 Dan zal ik onderhouden uwe wet
 Van ganscher hert', en lof by u behalen.

18. Geef, dat ik op uw spoor myn' voeten zett',
 En 't pad van uw' geboden mag betreden:
 Want daar in heb ik lust, hoor myn gebed.
 Bewaat myn hert voor alle gierigheden;
 Maar neigt het steeds tot uw getuigenis:
 Opdat ik dit vertoon' in all' myn' zeden!

19. Wend af myn oog, 't welk anders duister is,
 Opdat het d' ydelheid niet mag aanschouwen.
 Geef my het leven weder, dat ik miss',
 En doe myn ziel op u alleen betrouwen.
 Bevestig uw' beloften aan uw' knecht;
 Die uwe vrees bemint in zyn benouwen.

20. Wend ook de smaadheid af, die my bevecht,
 En vrezen doet in myne bange dagen:
 Want uw' geboden zyn zeer goed en recht.
 Ik schep in uw bevelen groot behagen.

Geef

Geef my het leven, door uw recht, weërom;
En troost mijn ziel, die leit ter neer geslagen.

VI. V A U.

21. Dat uwe goedheid, Heer! my overkom',
En 't heil, my toegezegd, al lang voorleden,
Wanneer ik u aanschouwd' in 't heiligdom:
Opdat ik op de vuile laster-reden
Van mynen smader iets antwoorden kan:
Want ik betrouw op uw goedgunstigheden.

22. Ontruk het dierbaar Woord der waarheid van
Mijn mond niet al te ver, dat ik 't ontbere;
Maar dat ik alle dagen spreek' daar van.
Want ik betrouw op uwe rechten, Here!
Dan zal ik uwe wetten t' aller tijd
Zeer nauw bewaren, werwärts ik my keere.

23. Ik zal dan wandelen, na dezen strijd,
In ruimt', met hert en tong geheel ontbonden,
Omdat ik uw' bevelen zocht met vlijt.
Ik zal voor Koningen uw wet verkonden,
En my niet schamen wegens uwe zaak:
Al was het dat zy my hard tegenstonden.

24. Ik zal alleen mijn lust en ziel-vermaak
In uw geboden en bevelen stellen;
Wijl ik die lief heb, en daar zeer naar haak'.
Myn' handen zullen zelve daar naar hellen,
Dat z' uw' geboden stellen in het werk,
Dis ik beminn', en allen zal vertellen.

VII. Z A I N.

25. Gedenk doch aan het woord, en daar op merk,
Dat gy tot uwen dienstknecht hebt gesproken.
Dit deed my op u hopen vast en sterk.
Ja 't is mijn troost, terwijl ik leg gedoken

In mijn elend: want uw belofte heeft
My levendig gemaakt; en weer ontloken.

26. 't Hovaardig volk, dat uw gebed weerstreeft,
Heeft my bespot en 't herte schier doen breken.

'k Ben echter van uw wet, die gy my geeft,
Ter rechter-noch ter flinkerhand geweken.

'k Heb aan uw oordeel menigmaal gedacht;
Doch dit vertroostte my, zo 't is gebleken.

27. Beroering heeft mijn hert, door hare kracht,
Van wegen dit godloze volk bevangen,

Dat uwe wet verlaat en ook veracht.

Maar uw' inzetten zijn mijn gezangen

Geweest, ter plaatze myner vreemd'lingschap;
Die my vervrolijkten in mijn verlangen.

28. Hoewel ik door 't verdriet was moed' en slap,
Was ik nochtans des nachts uw's Naams gedachtig,

En heb uw wet bewaart. Ik deed geen stap

Daar med' ik overtrad. o God almachtig!

Dit alles is ontrent mijn ziel geschied,
Omdat ik kleefd' aan uw bevelen krachtig.

VIII. C H E T H.

29. Mijn erfdeel is de Heer, die 't al gebied,
Ik heb gezegt, ik zal uw woord bewaren.

Ik heb uw aangezicht, dat alles ziet,

Met ernst gebeden, dat gy my wild' sparen.

Zy my genadig naar het geen uw mond

Aan my belooft heeft: doe uw toorn bedaren.

30. Ik hebbe myne wegen in den grond
Bedacht en onderzocht: 'k heb myne gangen

Gekeert tot uw getuig'nis, en terstond

My haastig voortgespoeit, met groot verlangen,

Om

Om uw getuigenis, uit al mijn kracht,
Te houden, en standvastig aan te hangen.

31. Een goddeloze hoop heeft, door zijn magt,
Gezocht mijn eer en al mijn goed te roven:

Nochtans heb ik aan uwe wet gedacht.
Ik rijst te middernacht, om u te loven
Voor uwe rechten der gerechtigheên,
Die gy my hebt geleert in uw' voorhoven.

32. Ik ben een medgezel van all' de geen',
Die uwen Name hier oprecht'lijk vrezen,
En uw' bevelen houden, zelfs tot een.
O Heer! uw goedheid is op aard' te lezen;
Want die is vol daar van. Leer my voortaan
Den rechten zin der wet, om wijs te wizen.

IX. T E T H. (gedaan

33. Gy hebt, Heer! naar uw woord, veel goeds
By uwen knecht, gy hebt hem noyt begeven.

Leer my 't geheim van uwe wet verstaan,
En uwe wetenschap, zo hoog verheven.

Want ik heb steeds geloofd in mijn gemoed
Aan het gebod, van u my voorgeschreven.

34. Aler ik wierd verdrukt door tegenspoed,
Toen dwaald' ik menigwerf van uwe paden:

Maar nu gy my uw hand gevoelen doet,
Betracht ik uw gebod in all' myn' daden.

Gy zijt doch goed, en die goed-doende Heer;
Leer my dan uwe wet, uit uwe bladen.

35. D'hovaardigen vervolgen my te zeer;
Zy hebben leug'nen tegens my gaan smeden:

Doch ik bewaar' uw' wetten des te meer,
En geef naukeurig acht op myne zeden.

Hun hert is vet als smeer, en glibber-glad.
Ik wil in uwe wet mijn lust besteden.

R 2

36. 't Is

36. 't Is goed dat gy my hebt gedrukt gehad,
 Om my in uw' geboden t' onderwyzen,
 Waar van ik nu den rechten zin bevat.
 De wet van uwen mond is meer te pryzen,
 En beter voor mijn ziel, dan al het goud
 En zilver, dat gy uit dez' aard' doet ryzen.

X. J O D.

37. Uw hand, die alles schiep en onderhoud,
 Heeft my gemaakt, en toegeruft in krachten.
 Dat gy my dan de wijsheid geven woud',
 Opdat ik uw' geboden leer' betrachten.
 Al wie u vreeft zal hert'lijk zijn verblijd,
 Omdat ik op uw woord heb kunnen wachten.

38. Ik weet, o Here! dat tot aller tijd
 All' uw' gerichten zijn gerechtigheden,
 En gy my uit getrouwigheid kastijd.
 Wil doch uw goedertierenheid besteden,
 Om uwen knecht te troosten in zijn nood:
 Naar 't geen gy hem beloofd' op zijn' gebeden.

39. Laat uw barmhertigheid, want die is groot,
 My overkomen, opdat ik mag leven:
 Want uwe wet is uwen gunstgenoot
 Altoos het enigste vermaak gebleven.
 Maar doet de trotsaarts schaamrood henen gaan,
 Die my door leug'nen hebben neergedreven.

40. Doch ik betracht' en klev' uw' wetten aan.
 Laat z' alle die u vrezen tot my keren,
 Ook die, die uw getuig'nis recht verstaan:
 En laat mijn hert oprecht zijn in het leren
 En onderhouden van uw schone wet:
 Opdat geen schaamte my oyt mag onteeren.

XI.

XI. C A P H.

41. Mijn ziel, die op u wacht, tot gy haar red,
 Is van verlangen naar uw heil bezweken;
 Doch ik heb op uw woord mijn hoop gezet.
 Ik heb myn' ogen schier als uitgekeken
 Naar 't geen gy my hebt toegezegd: ik sprak;
 Hoe lange zal my noch uw troost ontbreken?

42. Ik ben geworden als een led're zak,
 Die in den rook hangt; doch 'k heb noyt vergeten
 't Geen gy beveelt, in al mijn ongemak.
 Hoe lange zal 't noch zijn? ei! doe 't my weten,
 Dat g' uwen knecht bezoekt; en recht doen zult
 Aan myn' vervolg'ren, stout en zeer vermeten?

43. Hovaardigen, met trotsheid opgevult,
 Belagen my, en zoeken my te vangen;
 Zy graven putten, 't welk uw wet niet duld.
 All' uw' geboden, die ik aan blijf hangen;
 Zjn waarheid, doch ik word door leugentaal
 Vervolgt. Ei! help my doch uit mijn verlangen.

44. Zy hebben my byna ten enemaal
 Vernietigt, en ter aarde neergeslagen,
 'k Tracht' echter dat ik van uw wet niet dwaal'.
 Ei! maak my levendig, naar uw behagen,
 Dan zal ik het getuig'nis, dat uw mond
 Gesproken heeft, bewaren all' myn' dagen.

XII. L A M E D.

45. Uw woord, o Here! heeft een vasten grond;
 't Bestaat in eeuwigheid in 's hemels zalen:
 Gelijk de trouwe van uw heil-verbond
 Van 't een geslacht tot 't ander noyt zal falen.
 Gy hebt het aardrijk door uw sterke hand
 Zeer vast gemaakt, en 't rust noch op die palen.

46. Zy blyven tot op heden noch in stand,
 Naar d'ordre, die gy haar hebt voorgeschreven;
 Zy zijn uw' knechten doch, in uwen band.
 Indien in uwe wet, aan my gegeven,
 Mijn enigste vermaak niet waar' geweest,
 'k Was lang vergaan, en in mijn druk gebleven.

47. 'k Zal uw' bevelen houden onbevreesd,
 En die in euwigheden niet vergeten:
 Want door de zelve doet gy mynen geest
 Herleven; wyl uw gunst is ongemeten.
 Behoud en red my, want ik ben uw knecht,
 En heb alleen gezocht uw wet te weten.

48. De bozen hebben op my toegelegd
 En lang gewacht, opdat zy my verslonden;
 Doch ik blyv' aan uw' wetten vast gehecht.
 Ik heb met mijn verstand een eind gevonden
 In alles wat volmaakt schein in myn oog.
 Doch uw gebod is wijd, wie kan 't doorgronden?

XIII. M E M.

49. Hoe lief heb ik uw wet? ik schat ze hoog:
 Z' is myn betrachtting door myn gansche leven.
 Door uw geboden, die ik overwoog,
 Is my meer wysheid en genad' gegeven,
 Dan myne vyanden, die niets verstaan:
 Want zy zyn euwig in myn hert geschreven.

50. Ik ben verstandiger van nu voortaan,
 Omdat ik uwe wet wil onderhouden,
 Dan all' myn' leraars, die ik zelfs vermaan'.
 Ik ben voorzichtiger dan alle d'ouden,
 Omdat ik uw bevelen heb betracht:
 Opdat myn' gangen nimmer wank'len zouden.

51. Ik hebbe myne voeten zeer gewacht
 Van allen quaden weg en flinksche paden:
 Opdat ik dit uw woord, zo hoog geacht,
 Bewaard' en onderhield' in all' myn' daden.
 'k Ben niet geweken van uw' rechten, Heer!
 Want gy hebt my geleert, en wel beraden.

52. Hoe zoet zijn all' de red'nen uwer leer'
 't Gehemelte geweest van mynen monde!
 Als honig waren zy; ja noch veel meer.
 Uit uw bevelen, die ik haast doorgronde,
 Verkrijg ik groot verstand van 't ware goed:
 Ik haat' hierom het leugen-pad, vol zonde.

XIV. N U N.

53. Uw Woord is als een lamp voor mynen voet,
 Het is een licht, dat zyne held're stralen
 Verspreid op mynen weg, in overvloed.
 Ik heb gezworen, en ik zal 't betalen,
 Dat ik uw' rechten der gerechtigheid
 Zal onderhouden, zonder af te dwalen.

54. Ik ben gedrukt, naar ziel en lichaamheid',
 En leg, o Heer! geheel ter neer geslagen.
 Ei! maak my naar uw woord, tot my gezeid,
 Eens weder levendig. Laat u behagen
 't Vrywillig offer van mijn hert en mond,
 En leer my uwe rechten alle dagen.

55. Mijn ziel is in mijn hand tot aller stond,
 Als moeste zy all' ogenblikken sneven:
 Doch ik vergete noyt uw heil-verbond,
 Noch wet; want gy hebt z' in mijn hert geschreven.
 De bozen hebben my een strik gelegd;
 Doch ik ben steeds by uw bevel gebleven.

56. 'k Heb uw' getuigenissen, als mijn recht,
En tot mijn eeuwig erfdeel aangenomen:

Want zy zijn al de vreugd van uwen knecht.
Ik heb mijn hert geneigt, om, zonder schromen,
Te doen al wat uw wet aan my gebied,
En eeuwig tot den einde na te komen.

XV. S A M E C H.

57. Ik hate 't quaad, dat zulke ranken schiet,
Die niet dan bitt're vruchten kunnen dragen.

Doch ik heb uwe wet, gelijk gy ziet,
Zeer lief, want z' is mijn lust en welbehagen.

Gy zijt mijn schuilplaats, schild en beukelaar,
Mijn hoop en oog is op uw woord geslagen.

58. Vertrekt van hier, gy bozen allegaar,
En wijkt van my met uw' godloze werken,

Dat ik 't gebod van mynen God bewaar'.

Wil my, o Heer! naar uw beloft' versterken,

Opdat ik leven mag: laat niemand my,
Van wegen myne hoop, oyt schaamrood merken.

59. 'k Bidd', ondersteun my dan, en sta my by,
Dan zal ik zeker en behouden wezen,

En my vermaken, schoon ik bitter ly',

In uw' inzettingen, en nimmer vrezen.

Doch gy vertreed de schenders uwer wet:

Want leug'nen zijn in hun bedrog te lezen.

60. 't Godloze volk, 't welk al uw land besmet,
Doet gy als schuim vergaan, wijl zy u tergen.

Myn liefde blyft hierom op u gezet.

Het hair myn's vlesches rees van schrik te bergen.

Ik heb gevrees't voor 't vuur van uw gericht;

Daar deze zondaars uw gedult toe vergen.

XVI.

XVI. A J I N.

61. Ik hebbe voor uw heilig aangezicht
 Het recht betracht. Wil my niet overgeven
 Aan myn' vervolgeren, om mynen plicht.
 Blyf borg voor uwen knecht, en doe hem leven.
 Laat dit hovaardig volk door hun geweld
 My niet verdrukken, en aan 't stof doen kleven.

62. Myn oge dat van zilte tranen smelt,
 Is van verlangen naar uw heil bezweten,
 't Welk uw rechtvaardigheid my heeft vermeld.
 Doe wel by uwen knecht; geef hem een teken
 Van uwe grote goedertierenheid:
 En leer my van uw woord rechtzinnig spreken.

63. Ik ben uw knecht, tot uwen dienst bereid,
 Wil my verstandig in uw' wegen maken;
 Dat ik uw' wetten ken, met onderscheid.
 't Is voor den Here tyd om op te waken,
 Opdat hy werke, tot zyn's volks behoud,
 Terwyl zy uwe wet geheel verzaken.

64. 'k Heb daarom uw' geboden meer dan goud,
 Ja 't fynste goud, dat ergens word gevonden,
 Bemint, en uw bevelen aangeschouwt,
 Dat zy rechtmatig zyn, zo zeer zy konden.
 'k Heb allen valschen pad, als vol gevaar,
 Gehaat, met al de geen die daar op stonden.

XVII P E.

65. Gansch ondoorgrondelijk en wonderbaar
 Zyn voor 't vernuft all' uw' getuigenissen;
 't Is daarom dat ik z' in myn ziel bewaar'.
 D'ontdekking van uw woord geeft aan 't gewissen
 Het licht, en maakt dat slechten dat verstaan,
 Opdat zy 't spoor der deugd niet zouden missen.

66. Ik hebbe mynen mond wyd opgedaan,
En hygende verlangt naar uw' geboden.

Ik bidd' u, zie my doch genadig aan,
Opdat ik niet vergaa, noch zy my doden;
Naar 't recht der gener die uw groten Naam
Beminnen; want gy rukt z' uit alle noden.

67. Maak myne gangen vast; en my bequaam,
Opdat ik van uw woord noyt af mag treden.

Laat ook geen onrecht, tot mijn schand en blaam,
My overheerschen in myn' tegenheden.

Neem weg den overlast, die my geschied:
Dan houd' ik uwe wet in all' haar' leden.

68. Verlicht doch uwen knecht in zijn verdriet,
En doe uw aanschijn blyde stralen schieten,

En leer my uwe wet, die gy gebied.
Want uit myn' ogen gansche beken vlieten
Van tranen die ik stort'. Het deed my zeer,
Dat zy verachtelijk uw wet verlieten.

XVIII. T S A D E.

69. Gy zijt rechtvaardig in uw' wegen, Heer!
En uw gerichten zijn gerechtigheden.

Geen een van allen of ze geeft u eer.
Gy hebt ons uw getuigenis en reden,
Daar in uw recht en waarheid word geleert,
Zeer hoog geboden, om ze na te treden.

70. Mijn yver heeft my als een vuur verteert,
En doen vergaan; omdat mijn weerpartyen

Uw woord vergeten, en u niemand cert,
Wijl zy hertnekkig uwe wet bestry'en.

Uw woord is zeer geloutert, en vol kracht:
Uw knecht bemint het zeer tot alle ty'en.

71. Ik

71. Ik ben gering en klein, ja zelfs veracht,
 Doch uw bevelen wil ik noyt vergeten;
 Ik overdenk die vlytig dag en nacht.
 Want uw gerechtigheid is ongemeten,
 En enkel recht tot in der euwigheid.
 Uw wet is waarheid, die gy my doct weten.

72. Benauthheid, die zich nimmer van my scheid,
 En bitter' angsten hebben my bevangen:
 Doch uw geboden, vol van wijs beleid,
 Zijn mijn vermakingen, en ziels-verlangen.
 Doe my het euwig recht der wet verstaan,
 Dan zal ik leven, en uw gunst erlangen.

XIX. K O P H.

73. Ik riep u uit den grond myn's herten aan,
 Om mijn verdrukking aan u t'openbaren:
 Verhoor my dan, o Heer! wil my bystaan.
 'k Zal uw' inzettingen oprecht bewaren.
 Ik smeek u nochmaals, dat gy my bevrijd,
 Die uw getuig'nis noyt zal laten varen.

74. Ik ben in dezen mynen zwaren strijd
 De schem'ring voorgekomen met myn' klagten,
 En heb al vroeg geschreit: doch 'k hoopt' altijd
 Op't woord, daar op mijn ziel blijft staan en wacht.
 Myn' ogen waken's nachts, ik sluit ze niet, (ten.
 Opdat ik uwe reden mogt betrachten.

75. Verhoor mijn stem, o Heer! in dit verdriet,
 Naar uwe gunst en goedheids welbehagen;
 En doe my leven, naar uw recht. Gy ziet
 Hoe dat de mannen, die het quaad najagen,
 My dicht genaken met hun boos geweer.
 Zy wyken van uw wet, om my te plagen.

76. Doch

76. Doch gy zijt met uw hulp naby, o Heer!
En uw' geboden zijn altijd bevonden

De waarheid; want u komt alleen die eer.
Ik heb 't getuigenis van uw' verbonden
Van ouds geweten, en altijd erkent,
Dat gy 't gevestigd hebt op euw'ge gronden.

XX. R E S C H.

77. Ik bidd' u, zie my aan in mijn elend,
En help my gunstig uit; want van uw' rechten
Heb ik mijn herte nimmer afgewend:
Wil eind'lijk dan mijn twistzaak eens beslechten.
Verlos en maak my levendig naar 't geen'
Gy my hebt toegezegd door uwe knechten.

78. Het heil des Heren is zeer verre heen
Van 't goddeloze volk; want zy betrachten
Noch zoeken uw gebod, zelfs niet tot een,
Daar uw' weldadigheên, zo hoge t'achten,
Zeer vele zijn. Ik bid, dat gy my, Heer!
Weer levend maakt, naar 't recht: verhoor myn'
(klagten.)

79. 't Getal van myn' vervolgeren is zeer
Vermeerdert, mijn party word sterk bevonden;
Doch van uw rechten wyk' ik nimmermeer.
Ik heb'er veel' gezien, die door verbonden
Trouwlooslijk handelen; doch my verdroot,
Dat zy uw woord verachteden en schonden.

80. Zie aan, dat ik, uw trouwe gunstgenoot,
Tot uw' bevelen grote liefde drage:

Maak my naar uw genad', want die is groot,
Nu levendig, opdat ik u behage.

Uw woord is waarheid; ja van uw gericht
Zal in der eeuwigheid uw volk gewagen.

XXI.

81. De Vorsten hebben my met quaad beticht,
En zonder oorzaak zelfs alom bestreden;

Doch mijn gemoed, door uwen Geest verlicht,
Heeft voor uw woord gevreesd, en dat beleden.

'k Ben over uw' beloften meer verblijd,
Dan zy die enen groten buit opdeden.

82. Ik haat' het valsch bedrog tot aller tijd,
En heb'er enen grouwel van gekregen:

Maar ik bemin uw wet in al'mijn strijd,
En ik verlustig my in uwe wegen.

Ik lov' u zevenmaal op elken dag,
Om 't recht dat in uw rechten is gelegen.

83. Die uwe wet bemint, en heeft ontzag
Voor uw' geboden, leeft in groten vrede:

Hy heeft geen aanstoot in zijn vroom gedrag,
Dat hem op zyne wegen struik'len dede.

Ik vestig' op uw heil mijn hoop, o Heer!
En ik betracht' all' uw' geboden mede.

84. Mijn ziel geeft acht op uwe wyze leer,
En onderhoud all' uw' getuigenissen;

Ik schat ze hoog, want ik bemin ze zeer.

'k Volbrenge' all' uw' bevelen, zonder missen;

Want myne wegen zijn voor u bekend:

En dit getuigt my ook mijn rein gewisse.

85. Ik heb, o Heer! mijn ziel tot u gewend;
Laat voor uw aanschijn mijn geschrey genaken,

En wil my, naar uw woord, in mijn elend,
U allerbest bekend, verstandig maken.

Mijn smeking kom' tot u, in 's hemels hof;
Ei! wil, naar uw beloft', myn' banden slaken.

86. Myn.

86. Myn mond en lippen zullen uwen lof
 In overvloed uitstorten hier beneden,
 Als gy my leren zult die ed'le stof.
 Myn tong zal sprake voeren van uw reden,
 En zingen op een zeer verheven trant:
 Want uw' geboden zijn rechtvaardigheden.

87. Kom my te hulpe door uw rechterhand;
 Want ik heb uw' bevelen uitverkoren:
 Zy rusten binnen in myn ingewand.
 'k Verlang, Heer! naar uw heil, doe my dat horen;
 Want myn vermaking stell' ik in de leer
 Van uwe wetten, die myn oor doorboren.

88. Laat myne ziele leven t' uwer eer',
 Zo zal zy uwen lof alom uitmeten.
 Laat uwe rechten my doch helpen, Heer!
 Ik heb gedwaalt, dit wil uw knecht wel weten,
 Als een verlore schaap; ei zoek hem weer!
 Want uw geboden heb ik niet vergeten.

P S A L M CXX.

Ik heb, in myne tegenheden,
 Den Heer geroepen en gebeden;
 Hy heeft my in benaude tyden
 Verhoort. o Heer! wil my bevryden,
 En doe myn ziel 't gevaar ontslippen;
 Der lasteraren valsche lippen,
 En hun bedriegelyke tong.
 Dat gy dit boze lid bedwong.

2. Wat zullen u de tongen geven,
 Daar leug'nen en bedrog op zweven;
 Of zullen z' uw geluk vergroten?
 't Zyn scherpe pylen, fel geschoten,

En

En gloeyende jeneverkolen,
 Die treffen tot de diepste holen,
 En 't binnenste van 't ingewand;
 Zy zetten 't overal in brand.

3. Wee my! dat ik moet ommezwerfen
 Als vreemd'ling, en den tempel derven;
 Dat ik by Mezechs boze zonen,
 De tenten Kedars moet bewonen.
 Myn ziele, moed' en mat van klagen,
 Heeft reeds te langen reeks van dagen
 Verkeert by menschen, daar ter steê,
 Die haters zyn van rust en vree.

4. 'k Ben vreedzaam, en tot pays genegen:
 Maar deze inannen daarentegen
 Zyn wrev'lig; want al 't geen zy spreken,
 Is oorlog, en verbonden breken.

P S A L M CXXI.

Ik heffe steeds myn' ogen op
 Naar 't hoog gebergt', van waar
 Myn hulp, in dit gevaar,
 Zal komen dalen van zyn top.
 Myn hulp is van den Here,
 Den Schepper, dien ik ere.

2. Hy zal uw gang en voeten-tred
 Noyt wank'len doez op aard'.
 Hy, die uw ziel bewaart,
 Word door geen sluimering belet.
 Die Isr'el strekt ten wapen
 Kan sluimeren noch slapen.

3. Het is de Heer, die op u merkt,

En

P S A L M CXXI.

En met zyn schaduw dekt,
 Die u een schild verstrekt,
 En uwe rechterhand versterkt.
 De zon, noch maan zal blaken
 Op u, maar u bewaken.

4. De Heer zal u van alle quaad
 Behoeden, en daar by
 Uw' zielen maken vry.
 Uw uit-en ingang, waar gy gaat,
 Zal hy zeer nauw bewaren,
 Tot eindeloze jaren.

P S A L M CXXII.

Ik ben verblyd in all' de geen'
 Die tot my zeggen; kom, wel aan!
 Wy zullen vlytig zamen gaan,
 En naar het huis des Heren treên.
 Jerufalem wy staan alree
 In uwe poorten, hier ter steê.
 Jerufalem is wonder prachtig
 Gebouwt, en wel in een gevoegt;
 Een stad, die God en mensch vernoegt;
 Ik ben altyd aan haar gedachtig.

2. 't Is derwarts dat de stammen zaam,
 Des Heren stammen henen gaan:
 Daar z' Isr'els recht en wet verstaan,
 Eh danken onzes Heren Naam.
 Daar zyn de stoelen van 't gericht
 Gestelt voor ieders aangezicht;
 De stoelen Davids zyn daar binnen.
 Bid, met een algemene stem,
 Om vrede voor Jerufalem.
 Wel hen die uw geluk beminnen.

3. Dat

3. Dat vred' in uwe vesting bloey',
 En welvaart altijd woon' en rust'
 In uw' paleizen, myne lust,
 Dat alles overvloedig groey'.
 Om myner broed'ren groot getal,
 En myne vrienden overal,
 Zal ik altans myn stem verkloeken,
 En zeggen: Vrede zy in u!
 Om 't huis des Heren zal ik nu
 En altijd, 't goede voor u zoeken.

P S A L M CXXIII.

Ik hef tot u, die in den hemel zit,
 Myn' ogen op, en bid.
 Gelijk der knechten ogen hier benede,
 En van een dienstmaagd mede,
 Zijn op hunn' heren, en der vrouwen handen,
 En wachten hunn' bystanden:
 Zo zyn onz' ogen op den Heer, tot hy
 Aan ons genadig zy.

2. Zy ons genadig, zy ons gunstig, Heer!
 Gelijk gy waart weleer:
 Want wy zyn veel te zat van al 't verachten.
 Wil onze smert versachten:
 Wyl onze ziel te zeer is overladen
 Van 't hōnen en het smaden,
 Ons aangedaan van dat hovaardig rot,
 Dat weeld'rig ons bespot.

P S A L M CXXIV.

Dat Israël nu zegg' uit 's herten-grond;
 Indien de Heer ons niet had bygestaan,
 S

En

En met ons was geweest van dien tyd aan,
 Als tegens ons het boze volk opstond,
 't Was met ons uit geweest, en lang gedaan.

2. Toen hadden z' ons, in toorn en euvelmoed,
 Wel levendig verslonden, en vermoort,
 De wat'ren hadden onze ziel versmoort
 Door haren sterken stroom en overvloed;
 Wyl z' ons omzingelden aan allen oord.

3. De stoute wat'ren zouden ook zeer snel
 Gegaan zyn over onze zielen heen.
 De Here zy gelooft, hy is 't alleen
 Die ons aan hunne tanden, scherp en fel,
 Niet heeft ten roof gegeven, in 't gemeen.

4. Doch onze bange zielen zijn te zaam'
 Dit groot gevaar ontkomen, en geslaakt,
 Gelyk een vogel uit den strik geraakt.
 Dus onze hulp is in Jehovahs Naam,
 Die hemel, aard', en alles heeft gemaakt.

P S A L M CXXV.

Die in gelove vast betrouwen,
 En wachten op den Heer,
 Die zullen nimmermeer
 Hier wank'len, noch in moed verslouten;
 Maar als de berg van Zion wezen,
 En niemant vrezen.

2. Jerusaleem legt wel besloten
 In bergen, steil en krom;
 Zo is de Heer rondsom
 Zyn eigen volk en gunstgenoten,
 Die hy wil eeuwiglijk bewaren
 In hunn' gevaren.

3. Ter-

3. Terwyl de sceppter der godlozen
 Niet op der vromen lot
 Zal rusten, tot hun spot;
 Op dat zy nimmer tot het boze
 Hun hand uitstrekken, onder 't dragen
 Van deze plagen.

4. Doe wel, o Heer! den waren vromen:
 Maar die zich wend' tot quaad,
 En kromme wegen gaat,
 Die zal de Heer haast doen omkomen.
 Doch Isr'el zal in vrede bloeyen,
 En vruchtbaar groeyen.

P S A L M CXXVI.

Wanneer de Heer aan Zion dacht',
 En zyn gevang'nen wederbragt',
 Toen waren wy gelijk de geen
 Die dromen op hunn' legersteen;
 Omdat wy 't niet geloven konden.
 Toen wierden onzer aller monden
 Vervult met lachhen; ieders tong
 Met groot gejuich den Here zong.

2. Toen zaid' men onder 't heidendom;
 En alle volk'ren van rondsom,
 De Heer heeft aan dit volk gedaan
 Een zaak, die elk verbaast doet staan.
 Dies wy verblyd dit lied opzingen;
 Jehovah toont ons grote dingen.
 O Heer! voer ons gevang'nen uit,
 Dit zy als 't water in het zuid'.

3. Wie hier met tranen zayen zal;

S 2

Zal

Zal mayen met een vreugd-geschal.
 Die 't zay-zaad in zyn boezem draagt
 Gaat dikwils wenend' en hy klaagt:
 Doch hy zal, door de gunst des Heren,
 Met veel gejuich eens wederkeren,
 En dragen zyne schoven aan,
 Wel uitgedyt, en zwaar van graen.

P S A L M CXXVII.

Indien de Heer het huis niet bouwt,
 Vergeefs is d'arbeid, die daar aan
 Door wakk're bouwliên word gedaan.
 Zoo hy niet, die 't heeal beschouwt,
 De stad bewaart, en veilig maakt,
 Vergeefs is 't dat de wachter waakt.

2. Ja 't is vergeefs al wat gy doet;
 't Zy dat gy 's morgens vroeg opstaat,
 Of 's avonds laat te slapen gaat,
 En u met brood der smerte voed;
 Wyl God het zynen gunstgenoot
 Als in den slaap werpt in zyn schoot.

3. Begrypt dit met een goed verstand,
 Dat onze kind'ren, jong en teer,
 Een erfdeel zyn van God den Heer,
 Dat wy ontfangen uit zyn hand:
 Zo dat de vrucht des buiks gewis
 Een gunstige beloning is.

4. Gelijk de pylen op den boog,
 Die in de hand van enen held
 Om wel te treffen zijn gestelt;
 Zo zien wy met een vrolyk oog,
 Dat ook de zonen onzer jeugd
 Voorspoedig zyn in sterkt' en deugd.

5. Gelukkig is die man voorwaar
 Wiens koker daar van is gevult;
 Wyl gy ze niet beschaamt zien zult,
 Wanneer zy met den vyand daar
 Kloekmoedig 't een of 't ander woord
 Verwifs'len zullen in de poort.

P S A L M CXXVIII.

De Heer geeft heil en zegen
 Den genen die hem vreeft,
 En wandelt in zyn' wegen,
 Naar 't woord van zynen Geest,
 Gy zult de vruchten eten
 Van uwer handen werk;
 En wel gelukkig heten,
 En wezen kloek en sterk,

2. Uw wyf zal u behagen,
 En als een wynstok zyn,
 Die, vruchtbaar in het dragen,
 Uw huis verschaft den wyn.
 Uw' kind'ren zullen blyven,
 Zeer fris; en welgedaan,
 Als planten van olyven,
 Rondsom uw tafel staan.

3. Zo grote zegeningen
 Ontfangt die man gewis,
 Die in zyn' handelingen
 Oprecht God-vrezend is.
 Hy zal zyn zegen geven
 Uit Zion, en gebiën,
 Dat gy uw gansche leven
 Jerus'lems heil zult zien.

4. Gy zult dan noch aanschouwen
Kinds kind'ren van uw zaad,
En, zo gy blijft vertrouwen,
Den vred' in Isr'els staat.

P S A L M CXXIX.

Dat Israël nu zegg' en steeds vermeld'
Zy hebben my van myne jonge jaren,
En van der jougd af aan zeer hard gequelt,
Ja dikwils zeer benauwt door veel' gevaren.

2. Zy hebben my van myne kindsheid aan
Geprangt, doch niet vermogt, door hun vermogen.
Hun ploeg is door myn rug als heen gegaan;
Zy hebben hunne voren lang getogen.

3. De Heer, rechtvaardig in het geen hy doet,
Op wien zyn' kind'ren veilig zich betrouwen,
Heeft door zyn sterken erm, die ons behoed,
De touwen der godlozen afgehouden.

4. Laat zy beschaamt en rugwaarts henen gaan,
En schandig wyken all' die Zion haten:
Dat z' als het gras op 't ried-dak heeft vergaan,
Het welk verdort eer wy het plukken laten.

5. Waar med' een mayer zyne ledig' hand
Niet konde vullen, als 't wierd afgesneden;
Noch enig garve-binder van het land
Kon wederkeren naar de vaste steden.

6. Dat niemant zegge, die hen gaat voorby;
De Here wil in zeg'ning tot u keren,

Dat

Dat hy uw vaste burg en rotssteen zy :
Wy zegenen u in den Naam des Heren.

P S A L M CXXX.

Ik roep van ganscher herte,
O Here! tot u uit
De diepte myner smerte,
En sla een naar geluit.
Wil, Heer! myn stem verhoren,
En laat myn naar geklag
Doch komen tot uw' oren
In dezen bangen dag.

2. Zo gy, o Heer! de zonden
En 't onrecht gade slaat,
Wie word'er dan gevonden
Die voor u troon bestaat?
Doch dit doet my herleven,
En moedigt mynen geest,
Dat gy die wilt vergeven,
Opdat gy word gevreesd.

3. Ik wil den Heer verwachten,
Myn ziel hoopt op zyn woord:
Ik wacht' in lydens-nachten
- Dat hy myn stem verhoort.
Myn ziel, bezet van zorgen,
Verwacht veel meerder, dan
De wachters op den morgen,
Den Heer, ik kleef hem an.

4. Dat Israël nu hope
Op God in zynen nood,
En tot zyn goedheid lope;
Want die is veel en groot.

Hy zal ze hier beneden,
Verlossen door zyn magt,
En d'ongerechtigeden
Vergeven dit geslacht.

P S A L M XXXI.

Myn hert, o Heer! verheft zich niet,
Myn oge niet te hoge ziet:
In zaken, voor 't vernuft te groot
En wonderlijk, ik niets besloot.

2. Ik heb myn ziel ter neer gezet,
En stil gehouden by uw wet.
Ik heb my als een kind verkleent,
Dat van zyn moeder word gespeent.

3. Myn ziel is nederig in my,
Van eigen waan en hoogmoed vry,
En als een kind, het welk gespeent,
Om 's moeders borst niet langer weent.

4. Dat dan de stam van Israël
Op God alleen zyn hope stell',
Van nu tot in der eeuwigheid;
En in geloof zyn komst verbeid.

P S A L M XXXII.

Gedenk, o Heer! aan uw knecht,
Aan David, en al 't geen hy leed:
Dat hy den Here zwoer een eed,
En deez' gelofte zeer oprecht
Den Magtigen van Jacob deed.

2. Indien ik in myn huis zal treên,

Of

Of in myn tent myn' voeten zett',
 De koets beklimme van myn bed;
 Zo ik myn oog of oge-leen
 Geen slaap of sluimering belet.

3. Tot dat ik voor Jehovahs Naam
 Gevonden heb, en zelfs aanschouw'
 Een plaatze voor zyn tempel-bouw,
 Die tot een woning zy bequaam
 Van Jacobs God, dien ik betrouw'?

4. Wy hebben tot in Ephrata
 Gehoort, hoe d'arke van 't verbond
 Gebragt was op des vyands grond:
 Doch die men enen tyd daar na
 Op Jaärs velden weder vond.

5. Wy zullen in zyn woning gaan,
 En buigen ons, met schuldig' eer,
 Voor zyner voeten voetbank neer.
 Wil doch tot uwe rust' opstaan
 Met d'arke van uw sterkt', o Heer!

6. Bekleed uw' Priest'ren met uw recht.
 Doe juichen uwen gunstgenoot.
 En uw' Gezalfden niet verftoot,
 Om Davids wil, uw trouwe knecht,
 Diën gy altyd uw bystand bood.

P A U S E

7. De Heer heeft David by zyn trouw
 Gezwoeren, dat hy zynen Zoon,
 De vrucht zyn's buiks op zynen troon,
 Ten zynen tyde, zetten zou,
 En dragen doen zyn staf en kroon.

8. Indien uw' Zonen gade staan
 't Verbond en myn getuigenis,
 Dat ik hen leer', dan zal gewis
 Uw troon, dien ik zal doen bestaan,
 Hun zyn ten ewig' erffenis.

9. Want Zions berg verkoos de Heer,
 En heeft ze voor zich toebereid
 Ter woning; en aldus gezeid,
 Dit is myn rust, die ik begeer',
 Myn woonplaats tot in ewigheid.

10. 'k Zal ryklyk zeg'nen hunne spys,
 't Nooddruftig volk met brood verzaan;
 Hun priesterschap zal ik voortaan
 Met heil bekleden, naar myn wyz'.
 De gunstgenoot zal juichend gaan.

11. Daar zal ik David, my verplicht,
 Een hoorn van overgrote kracht
 Uitspruiten doen in zyn geslacht.
 'k Heb myn Gezalfden toegericht
 Een lampe, voor den donk'ren nacht.

12. Ik zal zyn vyand overal
 Bekleden, door myn eigen hand,
 Met schaamt' en overgrote schand;
 Terwyl zyn kroon weer bloeyen zal
 Op hem, tot luister van myn land.

P S A L M XXXIII.

Hoe goed en lieflyk is 't op aarde t'achten
 Dat broed'ren, ook uit allerley geslachten,
 Die minnaars zyn van liefd' en vree,

God-

Godvruchtig zamen wonen t'ener stee,
 't Is als de kostelijke balzem was,
 Gestort uit Mozes zalving glas.

2. Als d'oly, die op 't hoofd Aärons straalde,
 En langs zyn baard om lage nederdaalde,
 Tot in de zomen van zyn kleed,
 Het is gelijk de dauw op Hermon meed',
 Die Zions bergen rykelijk besproeit,
 En daar het land rondsom van groeit.

3. Want onze Heer, tot hen geheel genegen,
 Gebied aldaar zijn heil en rijken zegen,
 En 't leven, 't walk hier eeuwig bloeit.

P S A L M CXXXIV.

Komt, looft en pryft des Heren Naam,
 Gy zyne knechten alle t'zaam,
 Die vlytig zyt, en alle nacht
 In 't Huis des Heren staat ter wacht.

2. Heft naar 't paleis der heiligheid
 Uw' handen op; en daar verbreed
 Des Heren lof met hert en mond,
 Van waar ze klinkt door 't werelds-rond.

3. De Heer zend' zynen zegen neer
 Uit Zion: Hy, die t'zyner eer',
 Den hemel en het aardrijk heeft
 Gemaakt, en alles leven geeft.

P S A L M CXXXV.

Pryft des Heren groten Naam,
 Prijft hem met een bly gelaat,

Gy

Gy, zyn' knechten, die te zaam
 In het huis des Heeren staat,
 En in 't voorhof zyne wacht
 Waarneemt elken dag en nacht.

2. Looft den Heer, want hy is goed,
 Zingt een Psalm zijn Naam ter eer',
 Die zeer lieflijk is en zoet.

Jacobs zaad verkoos de Heer
 Uit de volkren van rondsom;
 Isr'el tot zyn eigendom.

3. Want ik wete zeer gewis,
 Dat de Heer, zeer groot vermaard,
 Boven alle Goden is,
 Doend' in hemel en op aard,
 In de zee en d'afgronds kil
 Zijn behagen, en zyn wil.

4. Hy doet dampen naar omhoog
 Klimmen van des aardrijks end;
 En hy blixemt in ons oog,
 Daar op hy een regen-zend.
 Hy brengt wind uit allen oord,
 Als uit zyn schat-kamer, voort.

5. Hy sloeg in Egyptenland
 D'eerstgeboort', van mensch tot vee.
 Wondertek'nen van zyn hand
 Zond hy in uw midden mee,
 O Egypten! zelfs uw meir
 Stort' op Pharo, met zyn heir.

6. Die veel vok'ren vellen liet,
 Koningen van grote magt:
 Sihon, enen Amoriet:

Og,

Og, van Bafans sterk geflacht:
 En de Koninkryken van
 Dit gewenschte Canaän.

7. En hy gaf dit fchone land
 Aan zijn volk van Israël,
 Tot een erf en onderpand.
 Heer! uw Naam en wys beftel
 Word in euwigheid gedacht,
 Van geflachte tot geflacht.

P A U S E

8. Want de Here zal zijn volk
 Richten in gerechtigheid,
 Die tot aan des hemels wolk
 Herelijk is uitgebreid:
 Dien het eens berouwen zal
 Wegens zyne knechten all'.

9. D'afgoën, in der heid'nen land,
 Zijn van zilver en van goud;
 Werken, die een's menschen hand
 Door de konft heeft opgebouwt.
 Hunne mond is zonder spraak,
 En hunn' ogen zien geen zaak.

10. D'oren, die men aan hen vond,
 Horen niets; ook is'er geen
 Adem in hun doden mond.
 Dat de makers, en met een
 Die vertrouwt op zulk een God,
 Hen gelijk word', elk ten spot.

10. Gy huis Ifr'els loof den Heer:
 Hy alleen heeft u gered.
 Gy huis Arons geef hem eer,
 Naar uw Priesterlijke wet.

Gy

Gy huis Levi pryft zyn Naam,
En weest tot zyn dienst bequaam.

12. Gy, die God den Here vreesf,
Looft en pryft hem hoofft voor hoofft.
Dient hem yv'rig in den Geest.
Hy zy bovenal gelooff
Uit dit Zien; daar hy woont,
En Jerufalem bekroont.

P S A L M CXXXVI.

Looft den Heer, want hy is goed
Den oprechten van gemoed:
Want zyn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in ewigheid.

2. Pryft dien God, en geeft hem eer;
Want hy is der Goden Heer:
Want zyn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in ewigheid.

3. Doet voot hem belijdenis,
Die de Heer der Heren is:
Want zyn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in ewigheid.

4. Die alleen veel wond'ren doet;
Daar men voor ontzetten moet:
Want zyn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in ewigheid.

5. Die de hem'ten met verftand
Heeft gemaakt door zijne hand:
Want zyn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in ewigheid.

6. Die

6. Die op 't water d'aarde heeft
 Uitgespannen, daar z' op zweeft:
 Want zijn trouw en goedheid beid'
 Blijven tot in eeuwigheid.

7. Die de lichten, zon en maan,
 Heeft gemaakt, en doet bestaan:
 Want zijn trouw en goedheid beid'
 Blijven tot in eeuwigheid.

8. Als, de Zon, tot heerschappy
 Van den dag, en 't jaar-gety:
 Want zijn trouw en goedheid beid'
 Blijven tot in eeuwigheid.

9. Maan en sterren, groot van kracht,
 Tot beheersching van den nacht:
 Want zijn trouw en goedheid beid'
 Blijven tot in eeuwigheid.

P A U S E I.

10. Die Egypten schrik aanjoeg,
 En all' eerstgeboornen sloeg:
 Want zijn trouw en goedheid beid'
 Blijven tot in eeuwigheid.

11. Die dit Israëls geslacht
 Uit hun midden heeft gebragt:
 Want zijn trouw en goedheid beid'
 Blijven tot in eeuwigheid.

12. Door zijn hand, zo hoog geacht,
 En een erm van sterkt' en magt:
 Want zijn trouw en goedheid beid'
 Blijven tot in eeuwigheid.

13. Die

13. Die de schellef-zee beveelt,
En z' in vele delen deelt:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

14. Daar hy Israëls geslacht
Midden door heeft heen gebragt:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

15. Doch den Pharo, met zijn heir
Heeft verdaan in 't rode meir:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

16. Die zijn volk aan d'and're zy',
Leide door de woesteny:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

17. Koningen van groot geweld
Heeft hy daar ter neer gevelt:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

P A U S E II.

18. Vorsten, heerlijk en beroemt,
Wierden zelfs ter dood gedoemt:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

19. Koning Sihon, d'Amoriet,
Doodde hy in dit gebied:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

20. Og, de Vorst van Bafans land,
Moest met al zijn volk van kant:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

21. En hy deelde, tot een buit,
Al hun'land ten erfdeel uit:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

22. Tot een erfdeel van zijn knecht
Israël, dien 't was voorzegt:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

23. Die aan onze nedrigheid
Dacht', en ons heeft uitgeleid:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

24. En aan 's vyands magt ontrukkt,
Ons, die lagen zwaar gedrukt:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

25. Die, als Heer van al wat leeft,
Allen vlesche spyze geeft:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

26. Looft den God des hemels zaam,
En belijd zijn groten Naam:
Want zijn trouw en goedheid beid'
Blijven tot in eeuwigheid.

Toen wy in Babel aan de stromen zaten,
 En weenden, omdat God ons had verlaten,
 En dan gedachten aan die schone Stad,
 Aan Zion, 't welk dit volk verdorven had,
 Verging ons al de lust tot snaar-gezangen;
 De harp was aan de wilgen opgehangen.

2. Als die verwoesters, die ons overheerden,
 Een vreugde-lied uit onzen mond begeerden,
 En zeiden, zingt ons een der lied'ren op,
 Die gy wel eertijds zongt op Zions top:
 Was d'antwoord, zouden wy, als vreemdelingen
 In dit uw land, een lied des Heren zingen?

3. Indien ik u, Jerufalem vergete,
 Dat ik als dan mijn rechterhand niet wete:
 En dat mijn tong aan mijn gehemelt' kleev'
 Indien ik met mijn hert u oyt begeev':
 Of dat ik aan die Stad niet meer geheugde,
 Noch stelde boven al mijn aardfche vreugde.

4. Gedenk, o Heer! aan Edoms nageslachte,
 Dat onzen ondergang met schimp belachte,
 En blyde was om dezen droeven dag,
 Waar in Jerufalem in d'affche lag.
 En uitriep met hun goddelozen monde,
 Ontbloot z', ontblootze tot in haren gronde.

5. O dochter Babels! uwe vaste steden
 Zult gy ook zien verwoest, en plat vertreden.
 Hem, die uw misdad, die gy hebt misdään,
 Vergelden zal, dien zal 't voorspoedig gaan.
 Ook hem, die u van kind'ren zal ontzetten,
 En uwen zuig'ling aan een rots verpletten.

. P S A L M CXXXVIII.

Ik zal u loven met mijn mond,
 Uit 's herten-grond.
 Daar d'Ouderlingen,
 En d'aardsche Goden komen zaam,
 Zal ik uw Naam
 Een Psalm opzingen.
 'k Zal naar 't paleis der Heiligheid
 My, wel bereid,
 Gaan nederbuigen;
 En van uw gunst en waarheid, Heer!
 Hoe langs hoe meer
 Met lof getuigen.

2. Want, boven 't geen men had gehoord,
 Hebt gy uw woord
 Nu hoog verheven.
 Gy hebt myn' klagten opgemerkt,
 Mijn ziel versterkt,
 En kracht gegeven.
 De Koningen der ganscher aard',
 Alom vermaard,
 U loven zullen,
 Ais zy de red'nen van uw mond,
 En 't heil-verbond,
 Eens zien vervullen.

3. Zy zullen van Jehovahs weg,
 Vol overleg,
 Van blijdschap zingen:
 Wijl zyne grote heerlijkheid
 Is uitgebreid
 In alle dingen.
 Want onze Here zit zeer hoog;

P S A L M CXXXVIII.

Doch slaat zijn oog
Op den verflagen.
Die trots zijn op hun ydel' eer
Kent hy van veer,
En zal ze plagen.

4. Wanneer ik in benautheid ga
Zal uw gena'
My levend maken.
Gy maakt myn's vyands toorn te schand,
Uw rechterhand
Red myne zaken.
De Here zal 't voor my voortaan
Voleinden gaan.
Uw trouw zal blyven,
O Heer! laat uwer handen werk,
Uw eige Kerk,
Noyt eenzaam dryven.

P S A L M CXXXIX.

Gy hebt, o Heer! mijn hert doorgrond,
Als of 't voor u geopent stond:
Gy wist de plaatze, daar ik zat,
Mijn opstaan, en mijn wandel-pad.
Ja gy, alleen zeer hoge t' achten.
Verstaat van verre myn' gedachten.

2. Gy, Heer! omringde mynen tred,
En myne rustplaats op mijn bed.
Gy waart myn' wegen zelfs gewent:
Want alles is aan u bekend.
Geen woord was op mijn tong gekomen,
Of gy had reeds de zaak vernomen.
3. Gy hebt my rondsom nauw bezet,

Van

Van acht'ren en van voren, met
 Uw voorzorg; en ook uwe hand
 Op my gelegd. Voor myn verstand
 Is dit te wonder en te hoge,
 Het oversteigert myn vermoge.

4. Waar zoud' ik gaan voor uwen Geest,
 Die altyd by my is geweest,
 En vlieden voor uw aangezicht?
 Want klom ik naar het hemels licht,
 Gy zyt aldaar; of naar benede
 Ter helle voer, gy zyt daar mede.

5. Nam ik de vleug'len op myn rug
 Des dageraads, hoe snel en vlug,
 En woond' aan 't uiterst' van de zee,
 Ook uwe handen daar ter steê
 My allezints geleiden zouden,
 Uw rechterhand my onderhouden.

6 Indien ik zeid', de duisternis
 Zal my bedekken: dan zo is
 De nacht rondsom my als het licht;
 Want niets verduistert uw gezicht:
 Als dagen zyn by u de nachten
 De donkerheid als 't zon-licht t'achten.

7. Want gy bezit myn' nieren beid';
 Gy hebt my zelve toebereid,
 En in myn moeders buik bedekt.
 Gy hebt my wonderlyk verwekt,
 En op een vrezelyke wyze
 Gemaakt; dies ik u euwig pryze.

P A U S E

8. Uw' werken, Heer! zyn wonderbaar,
 Ook word dit myne ziel gewaar.

T 3

Myn'

Myn' beend'ren waren voor u niet
 Verholen, die 't geheimste ziet.
 Toen my dit lichaam wierd gegeven,
 Als een borduurzel zaam geweven.

9. Uw' ogen hebben bovendien
 Myn ongevormden klomp gezien,
 Omlaag in een verborgen hoek.
 Dit alles stond reeds in uw boek:
 Ook zelfs de dag, als 't moest geschieden,
 En gy het werklyk zoud gebieden.

10. Hieromme, zeg ik tot een slot,
 Hoe kostelyk is my, o God!
 De reeks van uw' gedachten all',
 Hoe magtig groot is haar getal?
 Zoud ik ze naar haar waarde loven,
 Ze gaan het zand der zee te boven.

11. Wanneer ik in den nacht ontwaak'
 Ben ik noch by u. Dat uw wraak
 Den goddelozen gansch verplet,
 En die met bloed noch zyn besmet.
 Wyk af! die schandig van u spreken,
 En ydelyk het hoofd opsteken.

12. Hoe! zoud' ik, met een voll' afkeer,
 Niet haten die u haten, Heer!
 En met verdriet zyn aangedaan
 Om deze, die u tegenstaan?
 Ik haat' hun doen, en zal, verbolgen,
 Als mynen vyand hen vervolgen.

13. Doorgrond my doch, o goede God!
 Of ik bewaar' uw groot gebod:
 En ken de diepte van myn hert,

Of

Of dat daar in gevonden werd:
 Beproof my, of ik 't recht betrachte;
 Gy weet doch alle myn' gedachten.

14. Geef acht, en zie of niet by my
 Een weg is, die my schaadlyk zy,
 Die met de zonde gaat gepaart,
 Doch op het einde smerte baart:
 En wil my op dien weg geleiden,
 Die ewig is; om noyt te scheiden,

P S A L M CXL.

Red my, o Here! van den bozen,
 Die myne ziele plaagt en quelt
 Behoed my voor den goddelozen,
 Een man van wrevel en geweld.

2. Voor die veel quaads in 't herte denken,
 En zamen komen alle dag,
 Om door den oorlog my te krenken,
 En neer te ploffen myn gezag.

3. Zy scherpen, als een slang of adder,
 Hunn' tongen om my quaad te doen:
 't Is heet vergift en helsche zwadder,
 Die z' onder hunne lippen voën.

4. Bewaar my, Here! van de handen
 Der snoden, die door boos geweld,
 Myn' treden denken aan te randen,
 Opdat ik werd' ter neer gevelt.

5. De trotsaarts hebben strikk' en koorden
 Verborgten, en een net gespreit
 Op mynen weg, aan zeer veel' oorden,
 En die voor mynen val bereid.

T 4

6. Ik

6. Ik stelde my den Heer te voren ;
 En heb gezegt, gy zyt myn God,
 O Here! wil myn stem verhoren,
 En redden my van 's vyands rot.

P A U S E

7. Jehovah Here! wien ik klage,
 En die myn heil en sterkte zyt;
 Gy hebt myn hoofd gedekt ten dage
 Der wapening, en in den stryd.

8. Laat dan der bozen lust niet volgen,
 Bevorder hunnen toeleg niet.
 Zy zouden zich, als zeer verbolgen,
 Verheffen in myn zwaar verdriet.

9. Geef, dat het hoofd, met alle benden,
 Die my omringen, word bedekt
 Met d'overlast van die elenden,
 Die door hun' lippen word verwekt.

10. Men schud op hen veel vyer'ge kolen:
 Hy doe ze vallen in dat vyer,
 In kuilen, en zeer diepe holen;
 Opdat ze noyt weer opstaan hier.

11. Quaadsprekers zullen noyt beklyven,
 En mannen vol van boos geweld,
 Die zal men jagen, en verdryven,
 Tot dat zy zyn ter neer gevelt.

12. Ik weet, de Heer zal alle zaken
 Van den verdrukten, en zyn recht
 Uitvoeren, en ten beste maken:
 Gelyk hy hem heeft toegezegd.

13. 't Recht-

13. 't Rechtvaardig volk zal u belyden,
 En loven, Heer! uw Naam, verplicht.
 D'oprechte zullen zich verblyden,
 En blyven voor uw aangezicht.

P S A L M CXLI.

- I**k roep u vyerig aan, o Here!
 Haaft u tot my, en geef gehoor,
 Ei! neem doch myne stem ter oor'
 Als ik my klagend tot u kere.
2. Stel myn gebed in deze dagen
 Als 't reukwerk, dat gy niet versmaad:
 D'opheffing myner handen laat
 Als 't avondoffer u behagen.
3. Behoed de deuren myner lippen,
 En zet voor mynen mond een wacht,
 Opdat aan die niets, onbedacht
 Gesproken, immer mag ontglippen.
4. Neig noyt myn hert tot quade zaken,
 Dat ik godloosheid zoud' begaan
 Met mannen, die naar onrecht staan;
 Of hunne lekkeryen smaken.
5. Dat een rechtvaardig' my kastyde
 En sla, 't is my weldadigheid:
 Want zyn bestraffing, vol bescheid,
 Zal my verquikken als ik lyde.
- P A U S E
6. Het zal myn hoofd in 't minst' niet breken;
 Maar als een balzem-oly zyn:
 'k Zal in hun tegenspoed en pyn
 Voor hen den Heer om bystand smeken.
- T 5
7. Hunn'

7. Hunn' Richters heeft men laten varen
 Aan gene zyde van de rots,
 Daar zy myn' red'nen, 't spyt hun trots,
 Aanhoorden, dat ze heilzaam waren.

8. De beend'ren onzer Ledematen
 Zyn aan den mond van 't graf gegoyt,
 Verdeelt, en overal verstroyt;
 Wy schenen als geheel verlaten.

9. Edoch, myn' ogen zyn geslagen,
 Jehovah Heer! op u alleen,
 Wien ik betrouw', en anders geen:
 Ontbloot myn ziel niet, door die plagen.

10. Bewaar my voor 't geweld der strikke
 Die deze bozen, tot myn val,
 Verborgten leggen overal,
 Opdat ik daar in mogt verstrikken.

11. Laat die godlozen in het garen
 Vervallen van hun eigen net,
 Voor my en and'ren opgezet,
 Tot dat ik zy voorby gevaren.

P S A L M C X L I I.

Ik riep met myn benaude stem
 Jehovah aan, en smeekte hem;
 Ik klaagde voor zyn aangezicht,
 En gaf hem van myn smert bericht.

2. Wanneer, door angst, in my myn geest
 Geheel is overstelpt geweest,
 Toen heb ik my tot u gewend,
 Aan wien myn' paden zyn bekend.

3. Zy

3. Zy hebben een verborgen net
En strik op mynen weg gezet,
Opdat ik daar in nederviel',
Tot een verwoefing van myn ziel.
4. 'k Zag uit naar myne rechter zy',
Maar ziet, geen' mannen kenden my.
Daar was nu geen ontvlieden aan,
Geen mensch wild' voor myn leven staan.
5. Toen riep ik, Heer! met luider keel;
Gy zyt myn toevlugt en myn deel,
Hier in der levendigen land:
Verlos my door uw rechterhand.
6. Ik bid, dat g' op myn schreyen let;
'k Ben uitgeteert, hierom my red
Van myn' vervolg'ren, en den schrik;
Want zy zyn magtiger dan ik.
7. Voer my uit dezen karker, Heer!
Dan lov' ik uwen Name weer.
Uw volk zal dan rondsom my staan,
Als gy by my hebt wel gedaan.

P S A L M CXLIII.

O Heer! wil mijn gebed verhoren,
En neig tot mijn geklag uw' oren:
Naar uwe waarheid en uw recht,
Dat uwe goedheid my te voren
Genadiglijk heeft toegezegd.

2. Ik bidd' u, tred niet in 't gerichte
Met uwen knecht; ik viel te lichte;

Want

Want niemand, die hier leeft op aard',
 Zal, Here! voor uw aangezichte
 Rechtvaardig zijn van u verklaart.

3. Mijn vyand, heftig voortgedreven,
 Vervolgt mijn ziel, en trapt mijn leven
 Ter aarde; ja hy drukt mijn geest
 In nare duisternissen, even
 Als die voorlang zijn dood geweest,

4. Zie, daarom is mijn ziel verflagen,
 En overstelpt in deze dagen:
 Mijn hert is zeer verbaast in my,
 Van wegen deze zware plagen,
 Die ik van mijn vervolger ly'.

5. Ik overleg in myn' gedachten
 Den ouden dag, toen die geslachten
 Uw' daden hebben opgemerkt:
 'k Spreek by my zelve van de krachten,
 Die uwe hand heeft uitgewerkt.

6. Ik breid' mijn handen uit, o Here!
 Tot u, tot wien ik my bekere.
 Mijn ziel is als een dorstig land
 Voor u, terwijl ik troost ontbere,
 En uwe toorn zo heftig brand.

P A U S E

7. Verhoor my, Heer! wil doch niet dralen;
 Mijn geest bezwijkt in 't adem halen.
 Verberg van my uw aanschijn niet;
 Want die ten grave nederdalen
 Zoud' ik gelijk zijn, door 't verdriet.

8. Doe my uw goedheid 's morgens horen;
 Want ik betrouw op u, als voren.

Maak

Maak my dan uwen weg bekend,
 Dien ik heb vlytig na te sporen,
 En red my uit mijn zwaar' elend.

9. Ik heb mijn ziel tot u geheven :
 O Heer ! wil my verlossing geven
 Van mynes vyands groot geweld.
 By u verschuil ik doch mijn leven,
 Dat anders lag ter neer gevelt.

10. Wil my uw welbehagen leren :
 Gy zijt mijn God, dien ik wil eren.
 Uw goede Geest geley my in
 Een effen land. Doe my verkeren
 By u, dien ik in't hert beminn'.

11. O Here ! wil my levend maken,
 Om uwen Naam ; ei ! wil ontwaken,
 En myne ziel uit dezen nood,
 Om uw gerechtigheid, ontslaken,
 En redden ; want mijn angst is groot.

12. Roey uit mijn vyand en zyn' steden,
 Om uwe goedertierenheden.
 Verdelf hem, die mijn ziel benart :
 Want hier meê sluit' ik myn' gebeden ;
 Ik ben uw knecht, gy kent mijn hert.

P S A L M CXLIV.

Gezegent zy de Heer, en hoog geprezen,
 Mijn rotssteen ; die mijn hand heeft onderwezen
 Ten strijd', en myne ving'ren afgericht
 Ten oorlog, wijl mijn vyand voor my zwicht.
 Hy is mijn heil, mijn burgt in zware tijden,
 Mijn hoog vertrek, mijn schild, om my te vryden.
 Op

Op wien ik my betrouw, als 't quaad genaakt :
Die ook mijn volk my onderdanig maakt.

2. Wat is, o Heer! de mensche dezer aarde,
Dat gy hem kent, en houd by u in waarde?
Wat is een kind van 't menschelijk geslacht,
Dat gy hem gadeslaat, en zo veel acht?
De mensch is gansch gelijk aan d'ydelheden,
Zijn' dagen worden schielijk afgesneden,
Als ene schaduw', die daar henen gaat,
En door zijn eigen wezen niet bestaat.

3. Neig uwe hem'len, Heer! wil nederdalen,
En raak de bergen aan, schiet blixem-stralen,
Opdat ze roken, en verstroy met kracht;
Zend uwe pijlen uit, en vel hun magt.
Wil van der hoogte my uw hand toereiken;
Ontzet en ruk my uit (ter liefde teiken)
De grote wat'ren, en der vreemden hand,
Die my bestoken komen in mijn land.

4. Die met hunn'monden niet dan leug'nen spreken,
En ook tot valsch bedrijf hun hand uitsteken.
Ik zal u loven met een nieuw gezang
Op mijne luit, o God! mijn' dagen lang.
'k Zal op 't tien-snarig-tuig u Psalmen zingen:
Gy die de Koningen alleen kond dwingen,
En d'overwinning geeft, en ook verplet.
Die David, zijnen knecht, van 't zwaard ontzet.

P A U S E

5. Ontzet, en red my van de hand en streken
Der vreemden, welker monden leug'nen spreken;
Die valsheid dragen in hun rechterhand,
En geen van hunne woorden doen gestand.
Opdat dus onze zonen mogen groeyen
Als planten, die zeer jeugdig staan en bloeyen.

En

En onze docht'ren schoon en net besneên,
Als een paleis van uitgehouwe steen.

6. Dat onze wink'len, vol van goede waren,
Een overvloed van voorraad ons bescharen:

De kudden werpen in het veld, en stal,
By duizenden, en tienmaal duizend-tal.

Dat onze offen, vet en wel geladen,

Hunn' eigenaren rijkelijk verzaden.

Geen inbreuk, uitval, noch gekrijs van moord

Word' oyt op onze straten meer gehoord.

7. Welzalig is een volk met rechte t' achten

Dien 't zo zal gaan, ja alle die geslachten

Zijn welgelukkig, zonder onderscheid,

Wiens God de Heer is, tot in eeuwigheid.

P S A L M CXLV.

Mijn God en Koning! ik zal u voortaan
Verhogen, en uw Naam belijden gaan.

Uw lof zal alle dagen zijn verbreed.

Ik zal u prijzen tot in eeuwigheid.

De Heer is groot, en roemens-waard bevonden;

Want zijne grootheid is niet om doorgronden

De nageslachten zullen hier beneden

Verkondigen uw werk en mogentheden.

2. Ik zal uitspreken uwe heerlijkheid,

En d' eer van uwe grote majesteit:

En maken uwe wonderen bekend,

Door u gewrocht, tot aan des werelds end.

En alle volk'ren zullen uwe paden,

En ook de kracht van uw' geduchte daden

Vermelden: en ik zal uw grootheid mede

Vertellen, dat men 't hoor' tot aller stede.

3. Zy

3. Zy zullen de gedachtenis van al het goed,
 Dat gy aan hun betoont in overvloed
 Uitstorten; en ook uw gerechtigheid
 Verkondigen in vreugd', door uw beleid.
 De Heer is zeer barmhertig en genadig,
 Langmoedig, goedertieren en weldadig:
 Hy is aan allen goed: zyn' gunstbewyzen
 Zijn over all' zyn' daden, die hem prijzen.

P A U S E

4. All' uwe werken zullen u, o Heer!
 En uwe gunstgenoten dez' uw eer
 Steeds loven, en u zeg'nen; te gelijk
 De heerlijkheid van dit uw Koninkrijk,
 En uwer mogentheid alom vermelden.
 Opdat zy die den heidenen vertelden,
 En zyn' almachtigheid en ere blijke,
 Ter heerlijkheid van dit uw Koninkrijke.

5. Uw Rijk is van all' euwen voortgebragt;
 Uw heerschappy duurt tot het laaft' geslacht'.
 All' die hier vallen ondersteunt de Heer;
 Den neergebogenen herstelt hy weer.
 Op u, o Here! wachten aller ogen,
 Gy geeft hen hunne spijs, door uw vermogen,
 En opent uwe hand ten zynen dage;
 Verzadigend' wat leeft, naar uw behage.

6. De Heer is gansch rechtvaardig, en zeer goed
 In zyne wegen, en al 't geen hy doet.
 Hy is naby den genen die hem vreeft,
 En aanroeft: doch in waarheid en in Geest.
 Hy zal den wensch en 't welbehagen geven
 Van die hem dienen, en godzalig leven.
 Hy zal goedgunstig hun gebed verhoren,
 En hen verlossen, eer zy gaan verloren.

7. Al

7. Al wie den Heer bemint word wel bewaart;
 Maar een godloos verdelgt hy van der aard'.
 Waarom myn mond Jehovahs lof verbreed,
 En alle vleesch zyn Naam, in eeuwigheid.

P S A L M CXLVI.

Op myn ziel! wil u begeven
 Tot den lof van uwen Heer:
 'k Zal hem prijzen in myn leven,
 Zingende, myn God ter eer',
 Psalmen van een blyden toon;
 Wyl ik noch op aarden woon'.

2. Wil op Prinsfen nimmer bouwen,
 Noch op enig menschen kind,
 Daar men niet op kan vertrouwen,
 Noch het minste heil by vind.
 Want zyn geest gaat uit; hy keert
 Tot zyn aard', en word verteert.

3. En ten dezen zelven tijde
 Gaat zyn aanslag meê te niet.
 Doch gelukkig, die in 't lijden
 Hulp van Jacobs God geniet:
 Wiens verwachting rust op 't lot
 Van den Here zynen God.

4. Die den hemel en dez' aarde
 Heeft gemaakt door't magtig Woord,
 En de zee byeen vergaarde,
 Met al 't geen daar toe behoort:
 Die zyn trouwe eeuwig houd;
 Wyl hem nimmer iets berouwt.

P A U S E

5. Die den armen en verdrukten
 Recht doet: die het brood verleent
 Den verflauwden neergebukten,
 Die van honger klaagt en weent.
 't Is de Heer, die ewig leeft,
 Die gevang'nen vryheid geeft.

6. God verlicht der blinden ogen,
 Hy geeft hun een klaar gezicht:
 En die hier gaan neergebogen
 Worden door hem opgericht.
 Onze Heer veel liefde heeft
 Voor die hier rechtveerdig leeft.

7. Hy bewaart de vreemdelingen,
 Dat geen quaad hun word' gedaan;
 En hy doet, voor alle dingen,
 Weez' en weduwen bestaan.
 Doch der goddelozen pad
 Keert hy om, en maakt het glad.

8. Hy zal dit heelal regeren,
 Tot in aller ewigheid.
 O gy Zion, Stad des Heren!
 Uwe God, dien gy verbeid,
 Is zeer groot en hoog geacht
 Van geslachte tot geslacht.

P S A L M CXLVII

Komt, looft den Heer van alle dingen;
 Want onzen God een Psalm te zingen,
 Die lieflijk is voor zyne knechten,
 Is goed; want lof betaamt d'oprechten.

De

De Here zal de Stad weer bouwen,
 Jerufalem ons doen aanfchouwen,
 En Israëls verdreve fcharen
 Weer uit der heid'nen land vergaren.

2. Hy is het, die gebroke herten
 Geneeft van alle pijn en fmerten:
 Verbindende der zielen wonden,
 Hoewel die zeer gevaarlijk ftonden.
 Hy telt het groot getal der fterren,
 Die 's menfchen ogen ftraks verwerren,
 En noemt die alle by haar' namen,
 Gelyk z' in 't eerft te voorfchijn quamen.

3. Want onze Heer, dien wy verwachten,
 Is groot en van zeer vele krachten.
 Geen mensch kan zyn verftand doorgronden,
 Daar paal noch perk in word gevonden.
 De Here zal ze niet begeven,
 Die hier zachtmoedig zyn van leven:
 Maar den godlozen, vol onwaarde,
 Vernedert hy tot 't diepft' der aarde.

4. Verheft en dankt den Heer der Heren
 By beurten; wilt zyn lof vermeren,
 Gy alle zyne gunftelingen,
 En op de harpe Pfalmen zingen;
 Hem, die den hemel kan bedekken
 Met wolken, en voor d'aard' verwekken
 Een regen, die het gras doet fpruiten
 Uit bergen en zeer harde kluiten.

P A U S E.

5. Die aan het vee, op 't veld gedreven,
 Zyn voedzel geeft om van te leven,
 En fchaft den jongen raven spyze,
 Wanneer by roept op zyne wyze.

V 2

Hy

Hy heeft geen lust aan sterke paarden,
 Die hulp is hem van gener waarden.
 Ook scheidt hy in geen man behagen,
 Om dat hem kloeke benen dragen.

6. De Here heeft een welgevallen
 Aan die hem vrezen, en aan allen,
 Die op zyn' goedertierenheden
 Hun hope stellen, door gebeden.
 Jerufalem! roem uwen Here;
 Dat zyne liefd' u gansch vertere.
 O Zion! wil hem ewig loven;
 Want uwe God gaat 't al te boven.

7. Hy maakt de grend'len en de sloten
 Van uwe poorten, tegen 't sloten,
 Zeer sterk en vast. Hy zend zyn zegen,
 Dat die uw' kind'ren t'huis bejegen'.
 Hy die op d'allerverste palen
 Van uwe landen vree' doet dalen,
 Verzadig' uwe grage magen
 Met 't vet der tarwe, die ze dragen.

8. Hy zend alleen uit zyn' bevelen
 Op aard' en alle 's werlds delen;
 De loop van zyn' gesproke woorden
 Is snel, en straks in allen oorden.
 Hy geeft den sneuw met grote vlokken,
 Als waren z' uit de wol getrokken;
 En froyt den rym als d'asch op aarde,
 Op dat zy daar verwond'ring baarde.

9. Hy werpt zyn' stukken ys daar henen,
 Zo hard als rotzen en als stenen,
 Die, door de koude zaam-geronnen,
 Geen menschen schier verdragen kunnen.

Hy

Hy zend zyn woord, hy spreekt en 't staat'er,
 Hy doet ze smelten weer tot water,
 En wayen zyne sterke winden,
 Die 't ys verteren en verflinden.

10. Hy maakt aan Jacob zyne woorden
 Bekent, opdat zy z' alle hoorden:
 Aan Israël, als zyne knechten,
 Zijn ingezette wet en rechten.
 Alzo heeft hy aan gene volken,
 Die wonen onder 's hemels wolken,
 Gedaan, die zyn getuigenissen
 Niet kennen; maar die ewig missen.

P S A L M CXLVIII.

Gy hemelingen! looft den Heer,
 En zend den galm, op aarde neer.
 Heft aan, en zingt zijn eer en lof
 In 't allerhoogste hemel-Hof.
 Gy Eng'len! wilt uw' stemmen paren,
 Hem loven, met zijn' Heerscharen.
 Gy Zonne, Maan en Sterren zaam,
 Die ons verlichten, looft zijn Naam.

2. Gy hemel, lucht en wolken zingt
 Des Heren lof, die ons omringt.
 Dat elk van die zijn kracht vertelt;
 Want op het woord van zijn bevel
 Schiep hy die, in haar' eige steden
 Bevestigt tot in euwigheden:
 En gaf z' een last, die geen van all'
 In d' order overtreden zal.

3. Komt, looft den Heer, want hy is 't waard,
 Gy zijne schepz'len hier op aard'.

Gy zee-gedrochten, klein' en groot',
 Die zwemmen in des afgronds schoot.
 Gy hemel-vuur, en hagel-buyen
 Met sneuw en damp, uit 't Noord' en Zuy'en.
 Gy wind, die zijn' bevelen doet,
 En op zijn woord weer stillen moet.

4. Gy heuv'len, en gy hoog gebergt,
 Dat met uw kruin de wolken tergt:
 Gy vrucht en cederbomen meê:
 Gy wild gediert' en alle vee,
 Dat kruipt op aard', of vliegt door wolken.
 Gy Koningen, en alle volken:
 Gy Vorsten, die het aardrijk richt,
 Voldoet dien allerhoogsten plicht.

5. Gy jonglingschap en maagdenrey
 Gy oud' en jongen allebey'.
 Looft zijnen Naam, alleen dit waard.
 Zijn Majesteit is over d'aard'
 En hemel; want hy heeft verheven
 Den hoorn zijn's volks, aan hun gegeven,
 Ten roem en tot behoudenis
 Van Isr'ël, dat naby hem is.

P S A L M CXLIX.

Zingt, zingt dit nieuwe lied den Here
 In zijn gemeente, t'zijner ere:
 Wilt heerlijk zijnen lof vergroten
 By zijne gunstgenoten.
 Dat Isr'ël zich verheug' in hem,
 Zijn Maker, met een schelle stem,
 En Zions kind'ren zijn verblijd
 In dezen vreugde-tijd.

2. Dat zy hun Koning van hier boven
 Met fluit en trom en harpe loven ;
 En zijnen Name Psalmen zingen,
 Die door de wolken dringen.
 Want onze Heer, die ewig leeft,
 Aan dit zijn volk behagen heeft.
 Hy zal zachtmoedigen van geest
 Met heil vercierē 't meest.
3. Dat alle zijne gunstelingen
 Om dezen roem van vreugd opspringen,
 En juichen op hunn' legersteden.
 Ook zal een goede reden
 Van Gods verheffing, naar zijn woord,
 Dan worden uit hun keel gehoord.
 Een zwaard zal wezen in hun hand,
 't Welk zijnd van wederkant'.
4. Om zich aan 't heidendom te wreken,
 En 't volk bestraffing toe te spreken.
 Om Koningen uit alle winden
 Met ketenen te binden :
 En die voor d'eerste Vorsten gaan
 In yf're boeyen vast te slaan.
 Om over hen te doen naar 't recht,
 Zo als 't beschreven legt.
5. Dit zal de heerlijkheid na dezen
 Van all' zijn' gunstgenoten wezen :
 Zy zullen 't Halelujah zingen
 Den Schepper aller dingen.

Looft

P S A L M C L.

Looft God in zijn heiligdom,
 Gy zijn' Eng'len van rondsom:
 Looft hem in zijn groote sterkt',
 Die men in 't uitspanzel merkt.
 Looft hem om zijn' mogentheden.
 Looft hem om het groot getal
 Zijner wond'ren, dat vooral
 Zijne grootheid word beleden.

2. Looft hem met bazuin-geklank,
 Zegt zijn Naam voor euwig dank.
 Looft hem met de harp en luit,
 Met de trommel en de fluit.
 Looft hem met het spel van snaren,
 Met het orgel, en wat meer
 Zynen hoogsten lof en eer
 Hier op aarde kan verklaren.

3. Looft hem, zing ik noch een maal,
 Met de held're hand-cymbaal;
 Met cymbalen, wier geluit
 d'Allergrootste vreugd beduid.
 Al wat adem heeft dat love
 God den Heer; die euwig leeft,
 En 't bezit zyn' kind'ren geeft
 Van de zaligheid, hier bove.

Einde der Psalmen.

TIEN GEBODEN DES HEREN.

Gy menschen ! neigt uw hert en oren
 Aandachtig naar de Wet van God,
 Die hy op Sinai deed horen,
 Begrepen in dit Tien-gebod.

2. Ik ben , zegt hy , uw God en Here,
 Die uit Egyptens slaverny
 U heb geleid : dit 's mijn begere ;
 Verkiest geen and'ren God dan my.

3. Gy zult u gene beelden maken,
 Noch buigen u voor deze neer.
 Myn toorn zoud' op uw' kind'ren blaken ;
 Want ik ben yv'rig voor myn eer.

4. Gy zult niet ydelijk gebruiken
 Den Name van Jehovah God ;
 Want hy zal schuld noch straf ontduiken,
 Die dien misbruikt , en hem bespot.

5. Gedenkt den Sabbath, werkt zes dagen,
 En viert dien zevenden ; bewuist,
 Dat God, na 't werk van zyn behagen,
 Ten zelveu dage heeft geruist.

6. Eert uwen Vader en uw Moeder,
 Opdat uw leeftijd word verlengt
 In 't land, daar God, uw trouwe Hoeder,
 Door zyne hand u henen brengt.

7. Gy zult uw evenmensch niet doden.
 Verbreekt noyt d'echt-verbintenis.

X

Steelt

Steelt niet, al had gy 't hoog van noden.
Spreekt nimmer valsch-getuigenis.

8. Gy zult niet in uw hert begeren
Uw's naasten Huis, noch Wif, noch iet
Dat hem behoort; maar van u weren
De minste lust, wijl 't God verbied.

9. O Heer! uw Wet is heilig t' achten;
Want z' is uit uwen mond gehoord.
Versterk dan onze zwakke krachten,
Dat wy u dienen, naar uw Woord.

D E

LOFZANG VAN MARIA.

Luc. 1: 46. en volg.

Mijn ziel maakt groot den Heer,
Mijn geest verheugt zich zeer
In God, mijn heil en leven:
Terwijl 't hem heeft behaagd
Op my, geringe Maagd,
Genadig acht te geven.

2. Want ziet, van nu af aan
Word my die eer gedaan,
Dat alle de geslachten
Verheffen myn geluk;
Wijl hy, in mynen druk,
Iets groots wrocht door zyn' krachten.

3. Door magt en heiligheid
Word hier zyn Naam verbreed.
Hy zal barmhertig wezen
Tot aan het laatst' geslacht,

Dat

Dat op zyn komste wacht,
En allen die hem vrezen.

4. Zyn erm heeft nu verricht
Een werk van groot gewigt.
Hy heeft ze, die hem terten
Door hoogmoed, uitgeroyt ;
Den toeleg gansch verstroyt
Van hunne boze herten.

5. De magtigen van 't land
Heeft hy door zyne hand
Gerukt van hunne tronen.
En ned'rigen uit 't stof
Verhoogt, en tot zyn lof,
Met goed'ren willen kronen.

6. Die hongerden naar spijs
Heeft hy op zyne wyz'
Vervult met zyn genaden.
Doch rijken zond hy heen
Gansch ledig en alleen,
Met eigen waan beladen.

7. Maar Israël zyn knecht
Heeft hy weer opgerecht ;
Dat hy gedenken zoude
Aan zyn barmhertigheid,
Aan Ab'ram toegezeid,
En 't zaad, dat hem vertroude.

DE LOFZANG VAN ZACHARIAS.

Luc. 1: 68. en volg.

Gelooft zy nu de Heer en God
Van Israël, ons deel en lot :

Want hy heeft dit zyn volk bezocht,
 En hun verlossing uitgewrocht.
 Hy heeft een hoorn der zaligheid
 Ons opgericht, door zyn beleid,
 En die ten toon doen stellen
 In 't huis van David, zyn getrouwen knecht,
 Door zyn' Propheten lang voorzegt,
 Zelfs van 't begin der wereld af te tellen.

2. Een redding uit des vyands magt,
 En onzer hat'ren boos geslacht.
 Opdat hy onze vad'ren zou'
 Barmhertig wezen en getrouw:
 Gedachtig aan het heil-verbond,
 Verkondigt door zyn eigen mond,
 En met een eed te voren
 Aan onzen eersten Vader Abraham
 En zyn geslacht, dat na hem quam,
 Zo plechtlijk, als onwrikbaar vast gezworen.

3. Dat wy, verlost uit 's vyands hand,
 Gansch buiten vrees in dit ons land
 Hem dienen zouden heiliglijk,
 Naar 't recht van 't ewig Koninkrijk.
 Tot dat onz' leeftijd zy vervult.
 En gy, o teder Kind! gy zult,
 Begaaft met rijken zegen,
 Een groot Propheet des Allerhoogsten zyn;
 En treden voor zyn bly aanschijn,
 En door uw leer bereiden zyne wegen.

4. Om zynen volke, 't welk' hy leid,
 De kennisse der zaligheid
 Te geven, die gelegen is
 In onze schuld-vergiffenis;
 Door Gods barmhertigheid geschied,

Waar

Waar door hy zich bewegen liet:

En d'Opgang uit den hogen

Ons heeft bezocht; opdat die Zon beschijn?

Hen die in duisternissen zyn,

En schaduwen des doods zien voor hunn' ogen.

5. Opdat hy door zyn helder licht

Volvaardig onze voeten richt'

Op 't pad des vredes, buiten strijd,

En van de dienstbaarheid bevrijd.

DE LOFZANG VAN SIMEON.

Luc. 2: 29. en volg.

Nu gaat, o Heer! uw knecht,

Naar 't woord, door u voorzegt,

In vrede: wyl myn' ogen

Uw heil en zaligheid,

Den volkeren bereid,

Zo klaar aanschouwen inogen.

2. Die zaligheid verlicht

Der heidenen gezicht,

Die eertyds verre waren:

En komt door hare leer

De heerlijkheid en eer

Van Israël verklaren.

'T GEBED DES HEREN.

Matt. 6: 9. en volg.

Onze Vader! die uw troon

Hebt in de hem'len; 't is uw Zoon,

Die ons tot uwe Majesteit

Doet nad'ren met vrymoedigheid.

Schenk ons dien Geest, die hun betaamt,

Die uwe kind'ren zyn genaamt.

X 3

2. Uw

2. Uw Naam alom geheiligt zy.
 Van allen smaad en laster vry.
 Dat alles wat wy doen, o Heer!
 Gericht zy tot uw lof en eer;
 Die heerlijk legt ten toon gespreid
 In 't werk van onze zaligheid.

3. Uw Koninkrijke kome haast,
 Hoe zeer uw vyand woed en raast,
 Dat Oost en West en Zuid en Noord
 De prediking van 't ewig Woord
 Versta, opdat het zich bekeer',
 En aanneem' uw genade-leer.

4. Uw wil geschiede hier op aard',
 Zo lang gy ons in 't leven spaart,
 Gelijk als in den hemel zelf;
 Alwaar gy boven 't star-gewelf
 Gehoorzaamt word met diep ontzag.
 Dat wy dit volgen nacht en dag.

5. Geef huden ons ons daaglijks brood.
 Bewaar ons voor een hongers-nood;
 En zegen onzer handen werk;
 Maak ons door uwe gaven sterk.
 Dat onze zorg noyt zondig werd.
 Weer zorgeloosheid uit ons hert.

6. Vergeef ons onze schulden all',
 En onzer zonden groot getal.
 Dat wy ook onzen schuldenaar
 Vergeven, schoon hy noch zo zwaar
 Ons had beledigt, en misdaan.
 Doe alle wraak-lust van ons gaan.

7. En leid ons in verzoeking niet:
 Maar als gy ons in 't lijden ziet,
 Versterk dan onsen zwakken geest;
 Geef, dat wy kloek en onbevrees

Den mensch-verzoeker gaan te keer ;
Maar u verzoeken nimmermeer.

8. Verlos ons van den bozen doch ,
En van zyn listen en bedrog ,
Waar door hy , waakzaam vroeg en laat ,
Gelijk een leeuw rondsom ons gaat .
Herschep ons tot een nieuwen mensch ,
Dan hebben wy den hoogsten wensch .

9. Want u , wien niemant is gelijk ,
Behoort alleen het Koninkrijk ;
Uw kracht en grootste heerlijkheid
Word' ewiglijk van ons verbreed .
Maak ons , o Heer ! hier toe bequaam ,
Door uwen Geest , in Christus Naam .

10. Ja Amen , 't zy zo , ten besluit .
Gy kent ons hert , daar dit uit spruit .
Versterk ons Heer in ons geloof :
Dat niemant deze krone roov' .
Tot dat gy onze zielen zet
In 't vol bezit van dit Gebed .

DE BELYDENIS DES CHRISTELYKEN GELOOFS.

Myn hert gelooft , gelyk myn mond belijd ,
In God den Vader , 't ewig Wezen ,
Die , door zyn Almagt , met den tijd ,
Gelyk wy in de Schriften lezen ,
Den hemel schiep uit enkel niet ,
En d'aarde , met al 't geen men ziet .
Die ook den mensch uit 't stof voortbragte ,
Naar 't beeld van zyn gelijkenis ,
Waar van hy , met zyn nageslachte ,
Door zyne schuld vervallen is .

320 *De XII. Leden des Christelijken Geloofs.*

2. 'k Geloov' in zynen Eengeboornen Zoon,
In Jesus Christus onzen Here:
Die, neergedaalt van zynen troon;
Den Vader gansch gelijk in ere,
Voor ewig met hem is geweest.
Ontfangen van den Heil'gen Geest;
En nit de Maagd Mary' geïproten,
Door Vorst Pilatus wreed bevel
Gekruist, gestorven, 't bloed vergoten,
Begraven en gedaalt ter hell'.
3. Ten derden dage weder opgestaan,
En van de dood uit 't graf verzezen,
't Welk, na hy 't alles had voldaan,
Niet langer kon zyn karker wezen:
Toen opgevaren, door zyn kracht;
Ten hemel, daar hy zit met magt
Ter rechterhand van God zyn Vader;
Van waar hy eenmaal komen zal;
Om levenden en doon te gader
Te vonnissen op 't aardsche dal.
4. 'k Geloov' in God den Heil'gen Geest; als een
Met God den Vader en den Zone.
'k Geloov' een Christe-Kerk, gemeen
Aan alle die op aarde wonen;
Der heiligen Gemein-verbond;
Vergevinge van alle zond';
En dat ons vleesch, voor lang gestorven,
Eens van de dood weer op zal staan,
En 't leven, ons door hem verworven,
In ewigheid niet zal vergaan.

E I N D E.

F O U T E N.

Bl. 19. Reg. 1. lees, voor 't allermeeft. B. 23. r. 1. l. voor dat oprecht geflacht. B. 62. Pauze 2. B. 70. r. 13. l. ziet. B. 83. r. 1. en 2. l. Hy geeft hem meê niet over in de hand Van zynen erf-vyand. B. 89. zet voor het 10. vers. Pauze 3. B. 161. r. 11. l. 't Welk hy ze voor een hemels kooren gaf. B. 176. r. 20. l. komt aanranden B. 185. r. 24. l. zijner. B. 214. r. 23. l. Die zyn verbond oprechtlik wil betrachten. B. 215. r. 5. l. het mag opmerken. B. 240. r. 17. l. gezet, ten fchand'. B. 304. r. 16. l. zyn

Indien den Lezer noch iets mogte voorkomen, gelieve hy zelve, naar zyne befcheidenheid te verbeteren.

